

בבית המשפט המחוזי מרכז בפתח תקווה

תפ"ח 22918-11-09 מדינת ישראל נ' קרליק

בפני הרכב כב' השופטים:

כב' השופט אברהם טל, סג"נ – אב"ד

כב' השופטת רות לורד

כב' השופט צבי דותן

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: דמיאן קרליק

חקיקה שאוזכרה:

[חוק העונשין, תשל"ז-1977: סע' 29, 300\(א\)\(2\), 402\(ב\), 406\(ב\), 448, 499\(א\)\(1\)](#)

הכרעת דין

השופט אברהם טל, אב"ד – סג"נ

1. נגד הנאשם ואשתו הוגש כתב אישום המייחס לנאשם קשירת קשר לפגוע בדימיטרי אושרנקו (להלן: "דימיטרי" או "דימה") ולבצע שוד שלו ושל אביו אדוארד וברצח שלהם, של אשתו של דימיטרי וטיאנה (להלן גם "טניה") של אשתו של אדוארד, לודמילה ושל ילדיהם של דימיטרי וטיאנה, רושל בת השלוש ונתנאל בן חמישה חודשים, שבוצע בליל שבת, 17.10.09, בשעות הלילה בדירתם בראשל"צ כמתואר בסעיפים 26-45 לכתב האישום. כמו-כן, מואשם הנאשם בשוד של אדוארד ודימיטרי בכך שלאחר שרצח אותם נטל מתוך תיקיהם כספים שהיו בהם; בהצתת מיטותיהם של לודמילה, דימיטרי וטיאנה לאחר שרצח אותם ובהצתת מגבת מטבח, לאחר שפתח 4 מתוך 5 ברזי גז בכיריים במטבח על מנת להצית את כל הדירה לאחר מעשי הרצח (ראה סעיפים 49-50 לכתב האישום).

2. אשתו של הנאשם (להלן: "הנאשמת") הואשמה בקשירת קשר עם הנאשם לפגוע בדימיטרי ולשדוד אותו ואת אדוארד, בהריגתם של בני משפחת אושרנקו, בשוד של אדוארד ודימיטרי, בהשמדת ראיות, כאשר היא ואביו של הנאשם השמידו את הבגדים המגואלים בדם שלבש הנאשם בזמן ביצוע המעשים בדירת משפחת אושרנקו ותיק גב שבו היו הסכין

ששימשה לרצח, צרורות מפתחות של אדוארד ודימיטרי וצרור מפתחות ששכפל הנאשם לצורך פריצתו לדירה (ראה סעיפים 55-71 לכתב האישום).

3. הנאשמים כפרו במעשים המיוחסים להם בכתב האישום אך בתום פרשת התביעה, ולאחר שמיעת עדות הנאשם, חזרה בה הנאשמת מכפירתה בכתב האישום.

בעקבות הסדר טיעון שערכה עם המאשימה, לפיו תודה בעבירות שתפורטנה להלן ויטלו עליה 13 שנות מאסר בפועל ומאסר על תנאי, הודתה הנאשמת בכתב אישום מתוקן בעבירות של קשירת קשר לפגוע בדימיטרי ולשדוד אותו ואת אדוארד, בהריגתו של אדוארד בלבד ובעבירות של שוד והשמדת ראיות שיוחסו לה בכתב האישום המקורי (ראה פרוטוקול הדיון מיום 4.11.10, הסדר הטיעון בכתב וכתב האישום המתוקן).

ביום 22.11.10 נידונה הנאשמת, לאחר שביהמ"ש אימץ את הסדר הטיעון, ל-13 שנות מאסר בפועל מיום מעצרה ול-18 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר-הדין.

ביום 26.1.11 העידה בפנינו הנאשמת, לאחר תום משפטה ולבקשת ב"כ המאשימה, ותוכן עדותה והודעותיה, המהוות ראיות קבילות גם בעניינו של הנאשם מאחר שהעידה במשפט, יובאו בהמשך.

4. כאמור, הנאשם כפר במעשים המיוחסים לו בכתב האישום (ראה תגובתו בעמ' 9-8 לפרוטוקול הדיון מיום 11.4.10) וטען כי אין לקבל כראיות הודעות שמסר ותמלילי חקירות שנחקר במשטרה מנימוקים שפירט בכתב ביום 21.4.10, אך לאחר עדותו של הנאשם הודיע בא כוחו ביום 11.7.10 כי לאור גרסת הנאשם בעדותו, כפי שתובא להלן, הם חוזרים בהם מהטענות שהועלו כנגד קבילות הודעות הנאשם ויטענו בסיכומים לגבי משקל הדברים שנאמרו בהן. כמו כן עתר ב"כ הנאשם שהמשטרה תחקור את ואדים קריפצ'וב (להלן: "ואדים") וולאד איבאנוב (להלן: "ולאד"). העדים הנ"ל נחקרו ע"י המשטרה והעידו בפנינו ביום 6.9.11, יחד עם החוקר אורי הדס שחקר אותם (ראה עמ' 416-355 לפרוטוקול).

ביום 11.4.11, לאחר ששמענו טיעוני ב"כ הצדדים ושמענו עדות ללא נוכחות ב"כ הנאשם, דחינו בקשת הנאשם לגלות זהותו של מוסר ידיעה לפיה הנאשם ביצע את הרצח בשליחות אחרים על רקע סכסוך עסקי.

5. מטעם המאשימה העידו הנאשמת (לאחר תום משפטה), הוריו של הנאשם, מריה מאשה (אחות אישתו), בתו א.ק., והוגשו הודעות בתם של אדוארד וטניה י.א.. כמו-כן, העידו החוקרים ענת קצב, אורי הדס שגבה את הודעות הנאשם וחקר את ואדים וולאד לאחר עדות הנאשם, רפ"ק מיכה לוין שהיה אחראי על חקירתם, צחי צורי ולב ברסקי שהשתתפו בשחזור שביצע הנאשם, שלו פרנס שהביא את הנאשם ממצרים, הכבאי אלעד בוטבול, מומחה מז"פ לחקירת שריפות, סנ"צ רן שלף, שנחקר על חוות הדעת ת/48-50 ומומחה מז"פ לדי.אנ.אי יהונתן רוט שנחקר לגבי חוות הדעת ת/43, ת/46, ות/46 א'.

בפתח שמיעת הראיות ובמהלכן הוגשו בפנינו מסמכים וביניהם הודעות חלק מהעדים הנ"ל, חוות דעת של רופאי המכון לרפואה משפטית, דו"חות מד"א והודעות פטירה של בני משפחת אושרנקו (ת/80 – ת/98), מסמכים הקשורים לתקשורת סלולארית ת/60-ת/79, הודעות הכבאים ת/110-ת/114, ומסמכים אחרים אליהם אתייחס במידת הצורך במהלך הדיון.

הודעת הנאשמת במשטרה ת/27 א'

1. בפתח שמיעת הראיות, כחלק מתיק מוצגים שהוגש בהסכמה, הוגשו כל הודעותיה של הנאשמת במשטרה ותמלילי השחזור שביצעה.

לאחר שהנאשמת הודתה בכתב אישום מתוקן והעידה לאחר מכן כעדה מטעם המאשימה ההודעות שמסרה בחקירתה והשחזור שביצעה אינן ראיות קבילות כלפי הנאשם שכן היא לא התייחסה אליהן בעדותה. שונה המצב בכל הקשור להודעה ת/27 א' שכתבה ברוסית, כפי שתורגמה במסמך ת/27 ג', לגביה הודתה הנאשמת בעדותה שהיא כתבה את הדברים בכתב ידה ושהדברים שכתבה נכונים (עמ' 440 לפרוטוקול).

2. בשל חשיבות הדברים והיותם ראייה מרכזית התומכת בדברי הנאשם בחקירותיו במשטרה וסותרת בעליל את "גרסת ולאד" שהעלה לראשונה בעדותו אביא את הדברים, שכתבה הנאשמת כלשונם ובמלואם כפי שתורגמו במסמך ת/27 ג' ות/27 ד':

"אני קרליק נטליה רוצה לספר כל מה שאני יודעת.

אני נתתי מפתחות לבעלי מדירה של הנפטר (6.8.09) בזמן כלשהו לקחתי אותם מאצל יאנה בזמן האירוע, שהיה במסעדה. (איתי היתה אחותי מריה). נתתי לה אותם כדי שדימה יעשה שיכפול. היא מסרה לו אותם ואחר כך היא חזרה. אחר כך הוא הגיע ומסר את המפתחות למאשה. אני שמתי אותם בחזרה.

אני חושבת שמאשה אפילו לא הבינה מה קרה, למרות שידעתי שדימיטרי רוצה לגנוב את הדירה. (אני עשיתי זאת כי רציתי לקבל כסף כדי שיהיה כסף להחזיר חובות ולקנות בית). כאשר הגענו לישראל, היה הכל בסדר. לאחר זמן מה, דימה התחיל לעבוד במסעדת "שאפובלוב", הוא עבד שם כמלצר ואני גם עבדתי. אחר כך למסעדה החליפו את השם ל"אמריקה". לפני הסגירה שלו, עשו ממנו מלצר ראשי ואני הגעתי לעבוד שם. לאחר מספר חודשים, אנחנו עברנו לאולם ליד שנקרא "פרימייר", שם הוא המשיך לעבוד כמלצר ראשי. בקרוב הוא הפך להיות אחראי על הבר. אני בזמן הזה עבדתי מאוד קשה (בבוקר עבדתי בבית אבות בניקיון כל השבוע חוץ משבת. נסעתי בשעה 6:30 ובערב כאשר היו אירועים עבדתי במסעדה). עבדתי בשתי עבודות, כך זה נמשך בערך שנה. נהיה לנו כסף. לאחר כמה זמן, כאשר האשימו אותו בגניבת וודקה, הוא עזב את המסעדה וגם אני. אז התחילה בעיה, הוא התחיל לשחק בקזינו - להפסיד כסף ובזמן קצר כל מה שהרווחנו הוא הפסיד. הוא שכנע אותי למכור דירה ברוסיה ואני נסעתי לשם ומכרתי. הכסף הזה שמנו בחשבון, אך גם הם נגמרו. אני בזמן הזה עבדתי במפעל.

אחר כך, הוא עשה כך, שבפעם השנייה ביצע ערבות על הרכב בבנק. (אני האמנתי לו תמיד ואפילו לא חשדתי שהוא עוד הפעם נכנס לחובות). אני ראיתי את זה כאשר הגיע מהבנק הדפסת חשבון. אנחנו רבנו, אני הייתי אומרת לו כמה אפשר לשחק, אתה בזמן הקרוב תפסיד את הכל. הוא היה משכנע אותי כל פעם שזה יהיה הפעם האחרונה ואני פשוט התחננתי. אחר כך, הוא הלך ללמוד על המלגזה, אך גם שם אני לא ראיתי ממנו כסף. הוא היה נותן את כל המשכורת עבור חובות. כאשר כל זה נגמר, התחלתי לחשוב שהוא התחיל לחשוב ושהכל בסדר, אבל זה לא הכל. הוא התחיל להיות חייב להורים שלו אשר חסכו כסף לדירה. הם כל הזמן היו שואלים אותי וגם אותו מתי הוא יחזיר. אני מבינה אותם, הם מבוגרים, הם רוצים לגור בנפרד ופה אנחנו הולכים ומרעישים (לגור בנפרד זה בכלל יקר). ואז זה התחיל שהוא יגנוב את הדירה של אדוארד או יגנוב מאדוארד את המזוודה עם הכסף. הוא היה פשוט בטוח שכסף אחרי האירועים, אדוארד מביא הביתה. ב- 16 לאוקטובר הוא נתן לי טלפון ואמר שאני צריכה להגיד לו רק זה שאדוארד הולך הביתה או לא. באותו יום, הבת שלנו נסטיה חגגה יום הולדת במסעדה עם חברים. הוא הסיע אותי לעבודה בערך בשעה 16:00. לפני זה, עברנו דרך יאנה והיא העבירה עוגה בשביל נסטיה. אני כל הזמן הייתי בעבודה עד 04:30 בבוקר. בכל הזמן הזה, אני התקשרתי פעם אחת בערך בשעה 21:10 ואמרתי שבאה נסטיה ושהיא מאוד יפה. הוא שמע וענה שיכול להיות שייסע לטאבה (קזינו), אני אפילו נרגעתי איפשהו. זה אומר, שהוא לא רוצה לגנוב את המזוודה מאדוארד. האירוע נגמר בשעה 2:00 בלילה. כרגיל, הלכתי למסור כסף לאדוארד, זה העבודה שלי. בזמן הזה הבת שלי, מאריה, ג'ניה וסשה ביקשו ללכת לדיסקוטק, אבל אמרתי להם שבשעה 4 הם יחזרו למסעדה וניסע ביחד הביתה. כאשר אני מסרתי כסף, ראיתי את טניה, היא הגיעה להחליף כסף מהבר, כסף גדול לכסף קטן כי לא היה שם עודף. אחר כך, אני עליתי מסעדה, שם עדיין ניקו עובדי הניקיון. אחרי הניקיון, המלצרים היום מסדרים את האולם ואנחנו תמיד עושים כך ליום הבא, כדי שיהיו מפות על השולחנות והשולחנות יהיו בסדר נכון לאירוע ביום שבת. כשהכנו הכל בערך בשעה 04:15, הגיעו מאשה, נסטיה, ג'ניה וסשה. התחלנו להכין את עצמנו לבית. נסענו הבית עם סשה ברכב שלו, היינו סשה, יאנה, מאשה, נסטיה ואני. הורדנו את יאנה ראשונה, אחר כך ירדנו אנחנו. כאשר הגענו לדלת התקשר הטלפון, לא שלי אלא זה שנתן לי דימה. בזמן קצר, בראש שלי עבר אצל מי זה מתקשר, צלצול לא מוכר. רק לאחר מכן, הבנתי שזה הטלפון שנתן לי דימה. אני הכנסתי את הבנות הביתה ויצאתי לרחוב כדי לא להעיר את ההורים והתקשרתי. הוא לא ענה ואחר כך התקשר מיד ושאל לא זוכרת במדויק, כמו "נו מה", עניתי לו שכולם שם ושה"גדול" יבוא כנראה "איתה". גדול - "אדוארד", היא התכוונתי ל"טניה". כך אני אמרתי כדי שהוא לא יחכה לאדוארד כי הוא לא לבד. ישר נכנסתי הביתה וזמן מה ישבתי וחשבתי שהוא יחזור אולי בעוד 10-15 דקות, אני החלפתי בגדים והלכתי דרך הבניינים, לא יודעת, אני לא מצאתי לעצמי מקום, כל הזמן חשבתי למה עניתי לטלפון והתקשרתי. אחר כך חזרתי הביתה, אך לא אמרתי וכל הזמן הטרידה אותי השאלה למה הוא לא פה.

הוא הגיע בערך בשעה 08:00 (אני לא זוכרת בדיוק), על היד שלו היה מלוטף מגבת, היא הייתה כולה בדם והוא היה כמו משוגע. שאלתי אותו מה קרה והוא ענה לי "זהו, הם אינם, אני הרגתי את כולם". בשלב הזה, לפי דעתי אני גם השתגעתי, לא הפרעתי, מה אני צריכה לעשות, אני לא רציתי את זה. אצלי הכל בפנים התפרק. אני הבנתי

ולא הבנתי מה קורה. הוא כעס וצעק "תעזרי לי לשטוף, להתלבש, אני נוסע לטאבה, הכל תזרקי (דברים, טלפונים)" אני הבנתי רק דבר אחד וזה שאני קשורה איתו. רציתי כסף קל ויצא שנכנסתי יותר מדי עמוק. התחלתי להבין שהוא הרג לא רק משפחה אחת אלא הוא הרג גם את המשפחה שלנו. כל הזמן אני חושבת על כך. ביקשתי מאבא של דימה ללכת איתי וביחד איתו הכל בכל מקום זרקנו לפחי זבל. אח"כ אנחנו (אני ואבא של דימה) הגענו הביתה. אני, נסטיה ומאשה התחלנו להתארגן לעבודה. אני כל הזמן חשבתי על המילים שלו אבל לא רציתי להאמין. אח"כ הזמנו מונית כדי לנסוע לעבודה. כשיצאנו לרחוב, התקשרה אליי יאנה והתחיל להגיד בקול מתרגש שאני אגיע אליה הביתה כדי שהדודה תיתן את המפתחות של האולם כדי שאני אכנס לשם ואבטל את כל הארועים. אני שאלתי אותה מה קרה, היא ענתה לי שאני לא אשאל שאלות. אני עשיתי כך והגעתי עד הבית שלה ולקחתי את המפתחות ונסעתי לאולם. עליתי למעלה למטבח כדי להגיד לטבח שאנחנו לא עובדים. לאחר מכן, ירדנו למטה, הגיעה משטרה וביקשו תעודות שלנו. במסעדה נשארו אני, נסטיה ואהרון הטבח, שוטר לקח מאיתנו תעודות וטלפונים. לאחר מכן, הגיעו שוטרים אחרים והחלו לעשות חיפוש באולם ולקחו מחשבים ואני הראיתי להם את כל המשרדים. אח"כ לקחו אותנו לתחנה לחקירה.

לאחר חקירה אישרו לנו לנסוע למסעדה ולקחת דברי בשר כדי שהם לא יתקלקלו.

נסענו ולאחר מכן, הבאנו את המפתחות מהמסעדה למשטרה ושם הייתי עד השעה 17:30 לערך. אח"כ נסעתי הביתה ולא מצאתי לעצמי מקום. במהלך כל היום, דימיטרי היה מתקשר ושואל מה נשמע?. בפעם הראשונה הוא התקשר כשאני הייתי במסעדה. הוא שאל מה נשמע ואמרתי לו שלא יכולה לדבר כי יש משטרה במסעדה. אח"כ הוא התקשר ואמרתי לו מה שקרה והוא ענה כך כאילו הוא שמע את זה בפעם הראשונה וזה היה נורא. כשהיה מתקשר בירר מה אומרים ואני עניתי לו שזה נורא מה שרושמים באינטרנט, לאחר מכן ביקשתי ממנו לבוא והוא ענה שיש לו עדיין עסקים אבל לא אמר לי איזה עסקים. כשהגעתי הביתה ראיתי שיש לו בבית עוד מפתחות על המדף. זה היה שני צרורות. לאחר מכן זרקתי גם אותם, כל מפתח בנפרד. בלילה לא ישנתי, לא מצאתי מקום, חשבתי איך כל זה קרה. בבוקר התחילו הצלצולים. בצהריים בערך בשעה 12:00, התחילו להגיד בטלפון מתי ואיפה הלוויה. אני התקשרתי אליו ואמרתי שהוא צריך להגיע ללוויה. הוא הגיע והיינו ביחד בלוויה. יום למחרת בערב, נסענו לאילת.

אני לא רציתי ליפול במקום והייתי בין שמיים לארץ. משם התכתבנו דרך האינטרנט והתעניינו מה קורה. למה התחלנו להתעניין כי היו מתקשרים מהמשטרה ומזמינים אותו לחקירה. לפי דעתי זה היה ביום 20.10.09 והוא היה עונה שלא יכול היום אבל ינסה. אח"כ התקשרו אליי ואמרו שביום 21.10.09 שאנחנו נגיע לרמלה למשטרה בשעה 08:30.

אני רוצה להוסיף שכאשר הוא יצא מהבית, נוסע לטאבה אז שאלתי אותו ליד היציאה מהבית "למה עשית את זה" והוא טרק את הדלת בפנים. לי נראה שאם הייתי עומדת בכניסה הוא היה נותן לי מכה ומוחץ אותי בדלת.

אנחנו לא נסענו, הוא אמר שצריכים לנסוע ויש לי דרכונים של רוסיה. נסענו למצריים. הגענו לשם בשעה 21:00 וישר נסענו לשד"ת ושם אמרו לנו שמאוד קשה עם דרכונים ישראלים בטיסה מספר 4. לאחר מכן נסענו חברת

"טז-טורס", שם התעניינו בקשר לכרטיסים, אמרו לנו שזה שמוכרת כרטיסים תהיה מחר בבוקר אבל נתנו לנו לדבר איתה. הבחורה אמרה לנו שאנו צריכים להגיע למחרת בשעה 09:00. מצאנו מלון, עצרנו. בבוקר, נסענו לשם, קנינו כרטיסים ליום 23.10.09 ז"א שהיינו צריכים להישאר עוד יום אחד. משם גם שאלנו דרך האינטרנט מה נשמע. יותר קרוב לערב, הוא אמר לי "בואי ניכנס לקזינו", לאחר מכן הגיעו אנשים והם ביקשו שנצא. שאלו אותי מה הקשר שלי אליו. יצאנו, הביאו אותנו למשטרה ושאלו מה אנו עושים כאן. הוא ביקש שישאלו באנגלית. אח"כ הסיעו אותנו לתאים ואני הייתי בתא לבד כל הלילה. בבוקר הסיעו אותנו לגבול והעבירו אותנו לישראל. אני פחדתי ממנו, אני פחדתי על המשפחה כי הוא היה מרוגז. אני הרבה פעמים שאלתי אותו מה הוא עשה ולמה? לא חבל לך? והוא כל הזמן שתק.

כשהוא היה מסתכל עליי במבט זועם, אני אמרתי לו שאני עבדתי, היה לנו טוב. שאם אתה חשבת למה לא עצרת אותנו, למה אתה כזה אלים, למה צריך את זה. אני חשבתי שזה יהיה רק גניבה ואתה עשית מה שבראש לא יכול להיכנס ולא בנפש ולא בשום מקום. אני כל הזמן הייתי אומרת לו שלא ציפיתי שהוא היה יכול לעשות את זה הוא היה ממשיך לשתוק, המבט שלו היה ריק ובאותו זמן כועס. אני כל הזמן הייתי מתפלאת שהוא יכול לישון רגוע. אני לא ישנתי, רק הייתי מעשנת בחדר אמבטיה. היה לי גם רצון להכניס אותו כדי שירצח גם אותי. אני מאוד רציתי את זה. כל מה שרשמתי זה אמת, אני בעצמי רשמתי את זה מכל הלב.

אני מאוד מצטערת על מה שהוא עשה, שלזה יש חלק בהשתתפות שלי, אבל אני לא רציתי מוות של אף אחד אני הייתי רוצה להחזיר הכול.

נפש שלי קרוע לחלקים, אני רוצה רק דבר אחד שאצל משפחה שלי הכול יהיה בסדר. תשחררו אותם, הם לא מכעס עזרו לי ולו. אני מאוד אוהבת אותם. אצלי אין לי כבר אף אחד. אני לא רוצה כלום רק חירות שלהם נסטנקה (אנסטסיה) משה, אולג ואלגה.

יאנה, אני אפילו לא יודעת מה להגיד לך אבל תאמיני לי במילה שאני לא ידעתי מה הוא יעשה שם. אני הייתי נותנת הכול כדי להחזיר את החברות שלנו. את אולי בן אדם היחיד שאמר לי שהוא לא זוג שלי, שמאיפה יש לי כול כך הרבה כוחות לחיות איתו ועם הורים שלו, שזה קשה. שהוא אותנו עם אנסטסיה מאוד מחזיק תחת ביקורת שלו ולא סומך עלינו. רק עכשיו אני מבינה - מאוחר. תסלחי אותי!".

עדותה של הנאשמת

1. בפתח חקירתה הראשית הוצגה בפני הנאשמת הודעתה בכתב ידה ת/27 והיא אישרה שמדובר בכתב ידה ושכל מה שכתוב בה הוא אמת.

הנאשמת נשאלה מה קרה כשהנאשם הגיע הביתה בבוקר לאחר הרצח, וענתה "היד שלו הייתה חבושה, והיו שם שריטות או שריטה. אני שאלתי מה קרה? והוא אמר שהוא נפצע. לאחר מכן, אמרו לי שהוא כביכול לקח חלק בקטטה. אני שאלתי מה קרה? הוא אמר לי... שהם אינם, הרגתי אותם. ... הוא ביקש ממני שאני אעזור לו עם היד, אטפל בידו. וביקש שאני אזרוק תיק הגב ופריטים כלשהם. אני כבר לא זוכרת היטב. אבל הייתה גופיה, נעליים וגם נעלי אצבע. שוט. אני זוכרת, ממש לא זוכרת טוב. ברור שהייתה שם גם סכין" (עמ' 440).

בתשובה לשאלה אם היה לנאשם משהו על היד ענתה הנאשמת "אני לא זוכרת טוב. זה כמו צמיד. עשוי פלסטיק, משהו כזה", וכן "הוא ביקש ממני שאני אלך ואזרוק את התיק, וכל מה שבתוך התיק שאפזר במקומות שונים" ולאחר מכן נסע.

את שיחת הטלפון בינה לנאשם בלילה שלפני הרצח, בזמן שהיא היתה במועדון, תארה הנאשמת כך: "העניין הוא שלבתנו היה יום הולדת, היא חגגה... אני ראיתי שהיא נראית היטב, ורציתי גם לשמח את בעלי ולומר שהיא מאוד יפה. התקשרתי אליו ואמרתי שהיא הגיעה, שהיא שמחה, חבריה לידה ושהיא נראית היטב. והוא אמר לי שיכול להיות שעוד היום הוא יעזוב לטאבה. זה מה שהוא אמר לי".

באשר למצב הכלכלי שלהם בתקופה שלפני האירוע אמרה הנאשמת: "היה לנו כסף בחשבון בערך 30,000 דולר. גם בכספת אצלנו בדירה היה לנו גם, בערך 10,000 דולר. עם הזמן הכסף התפוגג... כעבור זמן מה ההורים שלו אמרו לי שאנחנו חייבים גם להם 10,000 דולר... כל מה שדימיטרי הרוויח הוצא, ואנחנו חיינו בכסף שאני הרווחתי" (עמ' 441).

2. בפתח החקירה הנגדית ע"י ב"כ הנאשם אישרה הנאשמת שהיא הכירה את הנאשם ברוסיה והיחסים ביניהם ובין בעלי המסעדה היו טובים בדרך כלל. בתשובה לשאלה אם היתה מנסה למנוע מהנאשם לעשות משהו רע לבני המשפחה, אם היתה יודעת שבכוונתו להרע להם, ענתה "אני בחיים לא הייתי חושבת שהוא מסוגל לעשות דבר כזה".

הנאשמת אישרה שאישה בשם נונה, אשר למדה איתם באולפן, נהגה לארח אותם בביתה, או בבית בתה, שם גם הכירו את ולאד. הנאשם עבד עם ולאד ועם אחרים הקשורים למפלגה, שהיו קונצרטים למיניהם, הופעות וגם אסיפות, וכל העובדים במסעדת פרמייר היו צריכים להצטרף למפלגה, כתנאי לעבודתם שם.

לדברי הנאשמת ולאד וואדים היו מגיעים לפגישות במשרדו של אדוארד, והיא הייתה מגישה להם שתייה. בדר"כ הם היו מגיעים ביחד, אך היו פעמים בודדות בהן הגיע ולאד לבדו, וגם אז הוא היה יושב במשרד של אדוארד והיא הייתה מגישה להם אוכל שם.

בתשובה לשאלה אם ראתה בלווייה של משפחת אושרנקו בבית הקברות את ואדים מדבר עם הנאשם, ענתה: **"לא ראיתי, כי אני הייתי במקום אחר לחלוטין. אני עמדת, אני ראיתי, כשניגשתי לי.א. וקרובי משפחתה, אני הייתי לידן ובגדול היו שם רק נשים. הגברים היו בצד ימין מאיתנו, לא יכולתי לראות את זה, כי כבר הייתה שעת דמדומים, ואני לא התבוננתי באף אחד. יכול להיות שזה היה" (עמ' 444).**

3. עדותה של הנאשמת בכל הקשור לדברים שלא כתבה בהודעתה ת/27 א' לא מהימנה עלי שכן לאחר שמשפטה הסתיים עשתה הנאשמת ככל יכולתה על מנת לסייע לנאשם ולתמוך ב"גרסת ולאד" שהשמיע לראשונה בעדותו, שלאחריה העידה.

כך אינני מאמין לדברי הנאשמת, בתשובה לשאלה מדריכה של ב"כ הנאשם, אם היה לנאשם משהו על היד, לפיהם היה לו משהו "כמו צמיד, עשוי פלסטיק, משהו כזה" (עמ' 441). הנאשמת לא הזכירה זאת בהודעתה וגם אביו של הנאשם, שנכח בזמן הגעתו של הנאשם הביתה לאחר הרצח, לא הזכיר זאת בהודעותיו או בעדותו.

הודעותיו של אולג קרליק, אבי הנאשם (להלן: "אולג")

1. ביום 23.10.09 גבה החוקר רפי מזרחי הודעה ראשונה מאולג (ת/115(1)) שבה סיפר כי נטליה, א.ק. ומאשה הגיעו הביתה בשעה 11:00 בבוקר, בעיניים דומעות, לאחר שהספיקו לחזור למסעדה, וסיפרו שבני משפחת אושרנקו נהרגו. באותה עת היו בבית מלבדו גם אשתו והנאשם, שישן בחדר.

אולג תאר את הקשר בינו ובין הנאשם כ"לא טוב", כחודש וחצי לפני מסירת ההודעה הם רבו על רקע כלכלי וכמו כן תאר מערכת יחסים עכורה גם עם נטליה "היחסים לא היו מי יודע מה טובים, שלום שלום... בערך 4 שנים לא יצא לנו לאכול ביחד ארוחת ערב ביחד בבית כל המשפחה, במקרה המצרכים של שתי המשפחות היו מופרדים, לא חגים ולא שבת ביחד" (עמ' 4).

לדברי אולג הנאשם הסיע את הנאשמת לעבודה, חזר הביתה ונכנס לחדרו. כשהוא הלך לישון, לאחר השעה 22:30, רק הנאשם היה בבית. בשעה 04:00 לערך אשתו הגיעה מהעבודה. היא שאלה אותו מי בבית והוא השיב שרק הנאשם. הוא ראה את דלת חדרו של הנאשם סגורה אך הוא לא יודע האם היה בחדר באותה עת, לעומת דלתה של נסטסיה שהיתה פתוחה- ולכן העריך שהיא טרם חזרה הביתה. ביום שבת הוא התעורר בשעה 8:00, ובדירה היו אשתו, שישנה, והדלת של חדר הנאשם הייתה סגורה.

בשעה 09:40 הם אספו את אשתו לעבודה במסעדה ובשעה 10:00, כשעלה הביתה מהסיבוב שעשה, הוא ראה את הנאשם מסתובב בבית ולאחר מכן עלו הבנות- א.ק., מאשה ונטליה, כשהן בוכות, וסיפרו על האירוע וכן על כך שחקרו אותו במסעדה (עמ' 5).

אולג סיפר שבאותו יום הנאשם הודיע שהוא נוסע לאילת אך לא היה בכך שום דבר מפתיע מאחר והוא ונטליה נהגו לנסוע לאילת מידי פעם. כמו כן הוא זוכר את נטליה מתקשרת לנאשם ומבקשת ממנו להגיע להלוויה שהתקיימה ביום ראשון. בסוף הודעתו אמר אולג שהוא לא חיפש, ולכן גם לא הבחין, בפציעה של הנאשם בידו (עמ' 5). יום לאחר ההלוויה הנאשמים הודיעו שהם נוסעים, לא אמרו לאן, שלא ידאגו להם והם יחזרו בקרוב. הנאשם התקשר אליו פעם אחת ושאל אותו "מה קורה אבא?" הוא השיב: "הכל בסדר, איפה אתם?" אך הנאשם לא ענה וניתק, הוא ניסה להתקשר לנאשם אבל הטלפון שלו היה סגור.

2. ביום 25.10.09 גבה החוקר פקד אלידוב הכט הודעה מאולג (ת/115 3 א') שהוקלטה ותומללה בתמליל ת/115 ב'. בהודעתו הודה אולג ששיקר בחקירתו הקודמת ואמר כעת מוכן לספר את כל האמת. לבריו "ביום שישי אני הייתי לבד בבית וגם דימה היה. בין השעה 02:00 לשעה 03:00 לפנות בוקר ביום שבת ראיתי את דימה יוצא מהבית שיש לו כובע על הראש ויכול להיות מכנס ארוך. בסביבות השעה 04:00 אשתי אולגה חזרה מהעבודה.. ושאלה מי בבית ואני אמרתי לה שאני לבד בבית... וראיתי את דימה הולך ויוצא .. התעוררתי בסביבות שעה 07:00 שמעתי במדרגות את הבנות עולות. הן פתחו את הדלת והן בכו מאוד.. ונטאשה התיישבה ליד אשתי וספרה הכל על כך שהגיעה משטרה... נטליה נכנסה לחדר וסגרה את הדלת. ואז היה צלצול בדלת ופתחתי את הדלת לדימה. הוא הוריד את הנעליים בכניסה וראיתי שיש לו משהו עטוף על היד, יד ימין, מגולגל. שאלתי אותו מה קרה לו והוא נפנף אותי ואמר תעזוב אותי ונכנס לחדר של נטליה... הדלת נפתחה ודימה נכנס למקלחת ונטליה נכנסה אחריו עם מגבת והיתה איתו במקלחת וחזרו חזרה לחדר שינה ואחרי זמן מה דימה יצא מחדר השינה ונטליה אחריו. ודימה לבוש יפה.. נטליה לוותה אותו לדלת..שאלתי אותו לאן הוא הולך והוא ענה שאם שואלים אז אני באילת..".

3. ביום 26.10.09 גבה החוקר רס"מ אביתר נוי הודעה נוספת מאולג (ת/115 4 א') שבה טען שהוא סיפר את כל מה שהוא זוכר, הוא מבולבל ולא רוצה לספר יותר כדי לא להתבלבל. אולג ביקש שיזמינו לו עו"ד, הדגיש שהוא חולה וביקש שיעזבו אותו ואת אשתו.

אולג חזר על כך שרק הוא היה בבית כשהנאשם עזב בלילה שבין שישי לשבת, בשעה 02:10-02:15, הוא לא יודע להיכן הלך ורק שמע את פתיחת וסגירת הדלת. הוא לא דיבר איתו, היה חשוך, הוא ראה את פלג גופו העליון, והבחין שהוא

חובש כובע, לאחר שהנאשם יצא מן הבית הוא המשיך לישון והתעורר עם שובה של אשתו מהעבודה בסביבות השעה ארבע (עמ' 2).

לדברי אולג, הנאשם חזר בשלב מסוים הביתה "... היה לו משהו על כף יד ימין ... דימה נכנס לחדר שלו וטרק את הדלת... אני לא שמעתי מה דימה ונטליה דיברו... ראשון יצא מהחדר דימה, על הכתף שלו אני ראיתי מגבת... והוא נכנס לאמבטיה... לאחר כמה זמן יצאה נטליה ונכנסה גם לאמבטיה... ולאחר כרבע שעה בערך הם יצאו מהאמבטיה והלכו לחדר שלהם... לאחר כרבע שעה דימה יצא מהחדר לבוש חגיגי... דימה החזיק ביד ימין טלפון נייד... דימה לקח צרור מפתחות של רכבו, נטליה אמרה לו תחזור מהר .. זה היה בערך בשמונה וחצי בבוקר... כשדימה יצא מהבית הוא אמר לי אם מישהו שואל תגיד שנסעתי לאילת..." (עמ' 3).

בהמשך הודעתו תיאר אולג את התנהלות העניינים לאחר צאתו של הנאשם מהבית ואמר שלא זרק זבל ולא התבקש לזרוק משהו באותו היום.

בתשובה לשאלה אם הלך עם הנאשמת והיא זרקה משהו השיב "אני לא עשיתי שום דבר. אני יצאתי אליה וישבנו על הספסל... אני לא הייתי באתר בנייה... ולא הייתי בשירותים כימיים... אני לא זרקתי כלום" (עמ' 4-5).

בתשובה לדברי החוקרים כי לאחר עזיבתו של הנאשם את הדירה הוא יצא ביחד עם הנאשמת עם תיק ובו סכין עטוף בנייר עיתון והם זרקו את הסכין בשירותים כימיים באתר בניה, השיב אולג "מה אני יכול להגיד ... זה לא נכון. אני לא הלכתי איתה..." (עמ' 6).

לדבריו, הנאשם חזר ביום ההלוויה, לאחר ההלוויה הנאשמים חזרו הביתה, למחרת בערב הם נסעו ומאז לא חזרו. הוא לא יודע להיכן הם נסעו, פעמיים הם יצאו איתו קשר, פעם אחת הנאשם ופעם אחרת הנאשמת, הוא שאל לשלומם. הנאשם השיב לו שהכל בסדר ושהוא יחזור כשיסיים את העסקים שלו. לאחר שהנאשמים נסעו, א.ק. לחשה לו באוזן שהיא חושבת שאבא עשה את זה, היא התכוונה לרצח.

בהמשך הודעתו אולג ביקש להוסיף פרט נוסף שהשמיט מהגרסה הקודמת לפיו כאשר הנאשם חזר בבוקר יום שבת, היה לו תיק גב שחור, וכשיצא בלילה לא היה עם התיק, רק עם מפתח ופלאפון.

כמו כן הוא תימן את גרסתו בנקודה שבה הנאשם יצא מהבית ביום שבת בבוקר וביקש ממנו להיכנס לחדר של נטליה. נטליה אמרה לו בלחש שהנאשם השאיר תיק גב עם כמה דברים שצריך לזרוק וביקשה ממנו להסתכל אם יש בבית עוד מפתחות של דלתות, לדבריו "אצלי בארגז כלים היו כל מיני מפתחות ישנים ואני לקחתי את הצרור מפתחות שהיה שם וזרקתי לאותו תיק גב. מדובר באותו תיק גב שדימה נכנס איתו הביתה בבוקר שהגיע. אני לא ראיתי מה היה באותו התיק באותו הזמן... נטליה נתנה לי בעצמה צרור עם מפתחות ואמרה לי שצריך לזרוק אותם... היא אמרה לי לזרוק את כל המפתחות שיש בבית... אני לקחתי את הצרור שקיבלתי מנטליה ועוד כל מיני מפתחות וזרקתי אותם בתוך התיק גב... לא ראיתי מה יש בתיק... יצאנו מהבית... אני ונטליה יצאנו כדי לזרוק את התיק עם הדברים... פתחתי את התיק לאחר שהתרחקנו קצת מהבית וראיתי בתיק נעליים מגומי... גם מכנס קצר, לא בטוח שזה אותו מכנס שדימה חזר איתו הביתה, היה שם גם סמרטוט מקופל עם סימני דם... נטליה הכניסה לתוך התיק סכין שהיא החזיקה אותו מתחת לבית השחי במעיל שלה, הסכין היה עטוף בנייר או עיתון... ראיתי את זה בהמשך שזה סכין... הלכנו ברחוב

וזרקנו את המפתחות לשיחים. מפתח או שניים בכל שיה. היו שני צרורות של מפתחות... את רוב המפתחות זרקנו לשיחים אבל כמה גם בפחי אשפה ברחוב.... אני פתחתי את הפח ונטלתי התכופפה לפח ושמה בתוך הפח את הסכין שהוא עטוף בנייר. בשלב זה לא ידעתי עדיין שזה סכין. המשכנו הלאה... היה פח צפרדע גדול ליד בית ספר ושם נטלתי זרקה את הסמרטוט והנעליים ואני חושב שגם את השורט... נכנסנו לחצר של בית משותף, הכוונה שלי לחדר אשפה של הבניין... פתחתי פח אחד וזרקתי לתוכו את התיק שכבר היה ריק... נטלתי אמרה לי שהיא שכחה שני פלאפונים בבית שגם אותם צריך לשבור ולזרוק... פלאפון אחד היא לקחה ואני את השני... ניסינו לשבור את הפלאפונים בידיים ולא הצלחנו ואז שמנו אותם על הרצפה ושברנו אותם עם הרגליים.. וזרקנו אותם בשיחים מתחת לאיזה בית... בזמן שזרקנו את הסכין העטוף, בעלת הבית שהפח שייך לה, יצאה החוצה וצעקה לנו משהו בעברית... בדרך נטלתי אמרה לי מדוע היא זרקה לשם את הסכין, היא לא היתה שלמה עם זה ופחדה שבעלת המקום תוכל לראות את הסכין בתוך הפח... בערב, שהיה כבר חושך, בערך בארבע וחצי, נטלתי אמרה לי אבא בוא נלך וניקח את הסכין, כלומר מהפח אשפה של הבית הפרטי... ונטלתי התכופפה לתוך הפח והוציאה משם את הסכין שהיתה עטופה בנייר והלכנו... נכנסנו לאתר בנייה... וזרקתי אותה לתוך החור של השירותים.. חזרנו לדעתי בשש" (עמ' 7).

לדברי אולג הוא לא ידע למי שייכים החפצים וגם כאשר שאל נאמר לו שקרה משהו לא טוב אך לא פרט. הוא הבין "שיש צרות", הוא לא שוחח כלל על העניין עם הנאשם וגם כאשר הנאשם התקשר לשאול אם זרקו את החפצים הוא הפנה אותו לנאשמת. הוא לא סיפר לאף אחד על זריקת החפצים ולא עדכן את אשתו, אך היא הבינה שמתרחש משהו והעלתה השערה שהנאשם מעורב ברצח.

בסוף הודעתו אולג תאר את הקשר הטלפוני שהיה בינו ובין הנאשמים לאחר שנסעו לאילת וציין שא.ק. קיבלה מהם הנחייה להוציא דרכון ביום ראשון. הוא תיאר את יחסיו של הנאשם עם בני משפחת אושרנקו וציין שהנאשם הפסיק לעבוד במסעדה בעקבות ויכוח בענייני עבודה עם דימה. אדוארד הזמין את הנאשמים אליהם הביתה והציע לנאשם לחזור לעבודה (עמ' 9).

4. ביום 27.10.09 בבוקר יצא אולג עם החוקרת ענת קצב להובלה והצבעה, שצולמה והוקלטה (ראה הדו"חות והתמלילים ת/115 5 א-ד). אולג הוביל את החוקרים למקומות בהם הוא והנאשמת זרקו כל אחד מהמפתחות, והצביע על פח זבל שלתוכו זרקה הנאשמת את הסכין, ומשם הוציאה אותו, ועל המקום שבו זרקה אותו פעם נוספת בתוך תא שירותים, שלא נמצא במקום בזמן ההצבעה.

5. בהודעה ת/115 (6א') מיום 27.10.09, שגבה החוקר רס"ר ואפי סעד, אולג נשאל שוב על הסכין והשיב שהוא זרק את הסכין לשירותים ברחוב. הוא חזר על גרסתו לפיה הוא לא ראה את הסכין בתחילה, שכן הייתה עטופה בנייר עיתון והוא לא ניסה לשבור את הסכין בטרם זרק אותה.

לדבריו יומיים-שלושה לפני האירוע ביקש ממנו הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד שלו, הוא אמר לו שהסוללה לא תקינה והנאשם השיב: "אבא, אל תדאג, אני אסתדר", הוא לא שאל אותו לצורך מה הוא צריך את המכשיר.

הוא ראה שני מכשירי טלפון שהוא ונטליה שברו וזרקו: אחד מהם הוא המכשיר שנתן לנאשם (מסוג סמסונג) והאחר, גם הוא מדגם ישן, כנראה מסוג נוקיה. הוא לא שוחח כלל עם הנאשם ביום שבת בטרם נסע ובטרם יצאו לזרוק את הדברים יצא הנאשם מן הבית וציין שהוא נוסע לאילת. הוא לא יצר קשר טלפוני עם הנאשם ולא שוחח איתו בליל הרצח בטלפון. לדברי אולג ביום 17.10.09 התקשר הנאשם אליו כדי לשאול מה נשמע והאם זרקו את הדברים. הוא לא שאל את הנאשם היכן הוא, נושא הרצח לא עלה במהלך השיחה ולאחר מכן הנאשם התקשר לנטליה. גם ביום 20.10.09 התקשר הנאשם אליו, הנאשם היה אז באילת ביחד עם נטליה ומאז הוא לא ראה אותם.

אולג נשאל מתי הבין שהנאשם מעורב ברצח והשיב **"היתה לי תחושה מיד לאחר האירוע והיתה לי תקוות שווא שזה לא הוא, עד שהגיעו שוטרים ועצרו אותי"** (עמ' 5).

אולג סיפר גם שהנאשם חייב לו 10,000 דולר, הוא ביקש ממנו את הכסף וכחודשיים לפני מועד החקירה הוא ביקש מהנאשם שיעזבו את הדירה לדירה משלהם והיה להם ריב בעניין.

בסוף חקירתו אולג נשאל אם הוא מוכן להיכנס לחדר החקירות של הנאשם ולבקש ממנו לספר את האמת והשיב בחיוב. כמו כן השיב בחיוב לשאלה אם הוא מוכן להיכנס ולספר את האמת בנוכחות הנאשם.

לאחר מכן אולג הובל לחדר חקירה סמוך שבו נחקר הנאשם, שם הוא ביקש ממנו שיספר את האמת כדי שהכל ייגמר, שיסתכל איך הוא ואיך אמא שלו נראים, שאם הוא עשה את זה שיפסיק לשתוק, וביקש לתת לו נשיקה. אולג הוחזר לחדר החקירות שלו וציין שהוא שמח שהוא דיבר עם הנאשם והוא מקווה שעכשיו יספר את האמת. כמו כן ביקש שישומו לב שהנאשם עשה בעבר ניסיון אובדני, והוא עלול לנסות להתאבד.

6. ביום 8.11.09 גבה החוקר רס"מ אביתר נוי הודעה אחרונה מאולג (ת/115 7 א') שבה אמר שצפה בטלוויזיה וראה שנמצא דם בזירה שאינו שייך לקורבנות. הוא ביקש שישחררו אותו ואת אשתו וציין שהוא נמצא בהלם מכך שבנו מעורב באירוע. הוא חזר על פרטים שמסר בהודעות הקודמות ולדבריו הוא שמע אודות שמו של הנאשם "דמיאן" לראשונה במשטרה, שכן הוא מכיר אותו כדימה או דימיטרי.

עדותו של אולג

1. בפתח עדותו תאר אולג את האירועים ביום שבת בבוקר, עם כניסתו של הנאשם הביתה, כך: **"צלצלו בדלת, פתחתי את הדלת, הוא נכנס, עבר לחדר שלו. ...הוא החזיק משהו כמו תיק או תיק כתף. ... היו לו מפתחות מהמכונית... הוא עבר מיד לחדרו... הסתגר וזה הכל... הם היו איזשהו זמן בפנים ואשתו שם אתו... הוא הרי נסע וסגר אחריו את**

הדלת... עבר איזושהו זמן, למעשה אני לא יוצא לרחוב לבדי, היא שאלה אותי, אתה לא רוצה לצאת לטיול? אמרתי לה בחפץ לב".

אולג נשאל האם הבחין בפציעה של הנאשם, והשיב שלא שם לב לכך, אך לאחר שרעננו זכרוננו בדברים שאמר בהודעתו אישר שאכן אמר במשטרה אודות היד העטופה של הנאשם (עמ' 150).

אולג נשאל מה אמר הנאשם בטרם יצא מן הדירה, השיב שאינו זוכר, וגם לאחר שרעננו את זכרוננו כי במשטרה אמר שהנאשם ביקש ממנו להיכנס לחדר משום שנטליה רוצה להגיד לו משהו הוא המשיך וטען שלא זוכר. לדבריו "אני בכלל לא נכנסתי לחדר. היא יצאה ושאלה אם אני רוצה לצאת לטייל, ... אני כעת אולי לא זוכר, יש דברים ששכחתי" (עמ' 151).

לדבריו הנאשמת סיפרה לו שהיה ריב עם מכות ו"... היא אמרה לי בוא נצא לטייל, לטיול.... היא לקחה איזושהו תיק אני לא זוכר כעת, אני חשבתי שזה בכלל היה זבל לזרוק. ... אנחנו יצאנו וזרקנו את הזבל וזה הכל....איזושהי חבילה.... אני לא יודע, זה היה עטוף, ארוז. היה שם איזה נעלי בית ישנות זה מה שאני זוכר" (עמ' 152).

אולג הכחיש שהנאשמת אמרה לו בחדר שצריך לזרוק את כל הדברים שהנאשם השאיר לה וכן שצריך לאסוף את המפתחות שיש בבית ולזרוק אותם, והוא החל לאסוף אותם.

2. נוכח הסתירות בין עדותו של אולג לבין מה שצוטט מתוך הודעתו, ביהמ"ש הכריז עליו כעד עוין ואיפשר לב"כ המאשימה לחקור אותו בחקירה נגדית.

ב"כ המאשימה הפנה את אולג לקלטות החקירות מיום ה-26/10 ו-27/10, שם סיפר שהנאשמת קראה לו להיכנס לחדר, הצביעה על תיק גב שחור, פתחה את התיק, הוא ראה בתיק נעלים, סמרטוט עם דם, בגדים וכו' ואולג טען "לא היה את זה בכלל.... אני שוב אומר, אני לא אמרתי את זה".

בתשובה לשאלה איך ידע להגיד שהיו נעלים בחבילה השיב "אלה היו נעלי בית והם היו שם בנפרד. ... אני ראיתי את זה בעצמי אבל אני לא נכנסתי לשום מקום". אולג הופנה לדברי הנאשמת בהודעתה ת/27, לפיהם ביקשה ממנו לבוא אתה ולזרוק את הכל בפחי זבל, והגיב "אני לא יודע מה היא אמרה". הוא נשאל האם ראה את הסכין והשיב "אני לא רק סכין יכולתי לראות גם חתול....לא, אני לא ראיתי" (עמ' 155).

בהמשך עדותו תאר אולג את חקירתו במשטרה "הביאו אותי מהמשטרה, עוד לא הייתי בכלא עדיין כאן, והובילו אותי במסלול שהלכנו. אני, הלכנו ואני הראתי לה איפה הלכנו ואיפה זרקנו. ... לפני שהלכנו זה היה יום אחרי החקירה. והחוקר אמר, ישב וסיפר לי, תאר לי ככה הלכתם ונכנסתם לכאן. ... אני לא דיברתי שום דבר לגבי הסכין... זרקנו, שלחנו חבילה". הוא לא יודע מה היה בחבילה ולא זכור לו שזרקו מפתחות (עמ' 156). הוא אישר שהם חזרו הביתה ואז הנאשמת אמרה לו שהם שכחו לזרוק את הטלפונים. אחר כך הוא חזר איתה הביתה והיא אמרה לו שהם שכחו לזרוק את הטלפונים, "היא הלכה ולקחה אותם וזה הכל... היה טלפון שבור... היה טלפון אחד והוא לא עבד..".

אולג הכחיש שהוא ונטליה חזרו לקחת את הסכין שזרקו בפח של בית פרטי מאחר ובעלת הבית ראתה אותם, בהמשך ניסו לחפור בור אבל סוג האדמה לא איפשר להם ולכן הם פנו לאתר בניה ושם זרקו את הסכין לתוך שירותים כימיים. בתשובה לכך שאילן חואנטו מאתר הבנייה מצא סכין באותם שירותים לשם אמר שזרקו את הסכין, השיב אולג "אני לא יודע. אני כל הנתונים האלה יתכן שאמרתי אותם, אני אמרתי לכם באיזה מצב אני הייתי" (עמ' 158).

3. בפתח חקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשמת הופנה אולג לדברי אשתו שהעידה שבאותה שבת לפנות בוקר, כשהנאשם הגיע הביתה, הוא עבר בדירה והוא אמר שהוא רב מכות וגם הנאשמת אמרה לו שהיא שמעה ממנו שהיה ריב של מכות. אולג אישר הדברים ואמר "כן, גם לי נטליה אמרה שהיה ריב... אני לא שמעתי". כשהנאשם נכנס לדירה בשעה שמונה לערך הוא לא ישן ופתח לנאשם את הדלת. הוא נשאל אם לנאשם לא היו מפתחות, וענה "... אני קמתי מוקדם וכשאני קם מוקדם אז אני איך שהוא סוגר באיזשהו מנגנון פנימי ואז הוא לא יכול לפתוח" (עמ' 160). לדברי אולג הוא לא זוכר מתי הנאשם חזר אך זה היה "מתי שהוא סביב השעה הזאתי (ארבע וחצי - א.ט.) כבר היה אור בחוץ". באותה עת היו בדירה גם בתו א.ק. ואחות הנאשמת מאשה והוא לא זוכר באיזו שעה הן הגיעו.

אולג הכחיש שהנאשם ישב עמו בחדר ושוחח עמו כאשר הגיע בבוקר יום שבת. הוא מעולם לא שמע ממנו שהוא ביצע את המעשה והוא לא מאמין שהוא עשה זאת. עם זאת אולג אישר שהם הלכו לנאשם סכום כסף של 10,000 דולר אך הוא לא שאל אותו לצורך מה הכסף.

בתגובה לכך שסיפר בחקירתו שבשבת קרוב לשעה 11:00 בבוקר חזרו הביתה נטליה, מאשה וא.ק., כשנטליה בוכה וסיפרו שנהרגו בני משפחת אושרנקו- זאת נודע להן כשהגיעו לפרמיייר והמשטרה היתה שם, השיב אולג "אני לא זוכר לפי הזמנים, אבל אני זוכר שהם הגיעו שלושתם, בכו, אני מיד שאלתי מה קרה, הם סיפרו שכך וכך קרה... השתגעו איך דבר כזה קורה. וזהו, הבנות הלכו לישון בחדר השינה שלהם ונטליה הלכה לחדר שלה".

באשר לחקירתו במשטרה אישר אולג שהחוקרים ייעצו לו לספר את האמת, לאחר שנטליה מסרה גרסה לפיה הוא סייע לה לזרוק את החפצים של הנאשם. לדבריו "ראשית לא נתתי שום הודעות בהתחלה אמרתי בוא נעשה פגישה של פנים מול פנים".

הוא הראה לחוקרים את המקום שבו זרקו את הסכין באתר הבנייה, אך ידוע לו שלא מצאו שם את הסכין, אלא במקום אחר. אולג הדגיש את מצבו הקשה באותה עת שבה נחקר והראה לחוקרים את המקום (עמ' 163).
 אולג הכחיש את דבריו בחקירתו לפיהם בליל המקרה הוא ראה את הנאשם יוצא מהבית עם מפתחות שלו של האוטו ופלאפון אבל בלי תיק והוא חזר עם תיק, ואמר שסיפר זאת כי "זה היה מה שראיתי אבל לא היה דבר שעם תיק או בלי תיק".

בתגובה לדברי בתו שבטרם יצא עם נטליה, הוא נכנס לחדרה ולקח שקית עם מפתחות אמר אולג "לא, אני בכלל לא נכנסתי לשם.... אני מיד אספר כפי שזה היה באמת... היה לנו מפתחות עוד מאז שנכנסו לדירה, היו כל מיני מפתחות ישנים. אני לקחתי אותם אתי ... הם היו מונחים שם מזה המון זמן. אני לקחתי את המפתחות ואותם, והם שנזרקו. ... אני זרקתי אותם כיוון שהם היו לא ברורים".

הודעות אולגה קרליק, אם הנאשם (להלן: "אולגה")

1. ביום 23.10.09 בשעה 14:23 מסרה אולגה את ההודעה ת/107 (א1).

בפתח הודעתה אמרה אולגה שעל הרצח היא שמעה בדרכה לעבודה, ביום שבת בבוקר. לאחר ששמעה על כך התקשרה לבעלה ושאלה אותו אם נטליה וא.ק. הלכו לעבודה, מכיוון שהן עובדות במקום שנמצא בבעלות בני המשפחה, אולג אמר לה שהן הלכו והשיחה הסתיימה.

לדבריה היא לא מכירה את בני משפחת אושרנקו אבל ראתה את אדוארד, ובעבר ראתה את י.א. ולודמילה, מהחנות שבה עבדו. לנאשם אין קשר עם בני המשפחה מלבד זה שנטליה עובדת שם וגם הוא עבד שם בעבר, כמו כן נכדתה היא חברה של י.א., בתם של בני הזוג.

בהמשך הודעתה אמרה אולגה כי ביום שישי, כאשר יצאה לעבודתה, בשעה 13:00 לערך, כולם היו בבית. בשעה 03:00 לערך חזרה הביתה. "בעלי ישן. א.ק. ונטליה היו במסעדה, א.ק. ביום הולדת ונטליה בעבודה". לדבריה "שאני חזרתי הביתה בשעה שלוש ראיתי אותם ישנים בעלי ישן לידי והבן אצלו בחדר" (עמ' 4). א.ק. ונטליה לא היו בבית כאשר היא שבה מהעבודה. בשבת היא התעוררה לקראת השעה 09:00. כולם היו בבית, נטליה וא.ק. התארגנו לצאת לעבודה והנאשם המשיך לישון.

לדברי אולגה כאשר היא חזרה מעבודתה כולם כבר ישנו, היה זה בשעה 24:00 או 01:00 "נכנסתי לחדר של א.ק. שם יש לי ארון... ראיתי את א.ק. ישנה ובחדר של נטליה ודימיטרי שמעתי טלויזיה עובדת... ראיתי את נטליה יוצאת לשנות מים ואחרי זה ראיתי את דימיטרי יוצא לשירותים" (עמ' 5).

לדבריה בבוקר יום ראשון אולג העיר אותה, א.ק. התארגנה לבית הספר, דימה ונטליה ישנו והיא לא זוכרת אם היא ראתה את דימה ונטליה לאחר מכן בצהריים. לאחר ההלוויה של בני משפחת אושרנקו הם חזרו הביתה, כאשר היא חזרה מהעבודה בשעה 22:00 א.ק. היתה בבית אך הנאשמים לא היו ומאז היא לא שוחחה עם הנאשמים בטלפון משום ש.א.ק. אמרה שהיא דיברה עם נטליה והם אמרו לה שהם יחזרו בקרוב (עמ' 6).

אולגה שבה ונשאלה אודות מועד הגילוי שלה את אירוע הרצח, והשיבה שבדרך לעבודתה ביום שבת בבוקר היו פקקים וחסימת דרכים והם הבינו שקרה משהו. כאשר בעל העסק הגיע לעבודה אמר שהוא שמע שהרגו משהו מהפרמייר. היא התקשרה הביתה ואולג אמר לה שנטליה כבר יצאה. היא דיברה איתם על הרצח כשחזרו מהעבודה ביום שבת, כולם היו חרדים מהרצח ואחרי שחזרו מהלוויה דיברו כמה שזה נורא ואיום.

2. ביום 27.10.09 בשעה 14:16 נגבתה הודעה נוספת מאולגה (ת/107 (א2)). אולגה נשבעה שהיא ובעלה לא ידעו אודות תוכניתו של בנה, וכי ביום שבת, בשעה 03:00 לערך, כאשר שבה מעבודתה, בעלה שכב במיטה והיא ראתה שנעלי הספורט של הנאשם נמצאות ליד הדלת, שהיתה פתוחה מעט.

היא שאלה את בעלה איפה הנאשם והוא השיב שהוא לא יודע, נסטיה (א.ק.) ומאשה היו בפרמייר ובבוקר היא קמה והתארגנה לצאת לעבודה. לדבריה **"כולם היו בבית וגם בני דימה היה בבית. הוא היה בחדר, לא יודעת אם הוא ישן"** (עמ' 2).

בשעה 09:45 אספו אותה והיא נסעה לעבודה בדרך, ליד רחוב כרמל, הבחינו בהמון רכבים והבינו שקרה משהו. כאשר היא הגיעה למקום העבודה נאמר לה שרצחו את בעלי הפרמייר, היא התקשרה הביתה וביררה האם הבנות הלכו לעבודה ונאמר לה שכן.

אולגה נשאלה מדוע היא ציינה בהודעתה הקודמת שראתה את הנאשם ישן כששבה מהעבודה בלילה, והשיבה **"אני אמרתי שראיתי את הנעליים ואת החדר סגור וחשבתי שהוא ישן.. אני לא נכנסתי לחדר שלו"**. היא נשאלה שוב האם היא ראתה את הנאשם ביום שבת בבוקר, כאשר התארגנה לצאת לעבודה והפעם היא השיבה בשלילה וטענה שהיא לא זוכרת (עמ' 2).

לדבריה הפעם האחרונה שבה ראתה את הנאשם היתה לאחר שהם חזרו מהלוויה **"נטשה בכתה ודימה היה כמו המום"**. כאשר היא שאלה בלילה היכן הנאשם אולג אמר לה שהוא לא בבית והוא לא יודע איפה הוא נמצא. בתשובה לכך שאולג אמר בחקירתו שהוא אמר לה שהנאשם יצא ב- 02:00. אולגה השיבה: **"אני לא זוכרת בדיוק מה אמר, אבל הוא אמר שדימה לא בבית.. הוא ענה לי שהוא הלך ולא יודע לאן"**.

בהמשך הודעתה אמרה אולגה שהיא לא יודעת להיכן נסעו הנאשמים לאחר ההלוויה ובתשובה לשאלות אמרה אולגה כי **"כולם היו עצבניים בגלל הרצח"** (עמ' 2).

בתשובה לשאלות אמרה אולגה כי היא לא חשדה שהנאשם היה מעורב ברצח אך אח"כ הייתה לה מחשבה למה הם נסעו. היא לא קישרה את הנסיעה לרצח אלא חשבה שלנאשם אין עבודה, אז הם נסעו לאילת. הם לא אמרו לה שהם נוסעים לאילת, אולי בעלה אמר לה שהם התקשרו מאילת לנסטייה ושאלו אם הכל בסדר.

בתגובה לטענת החוקר כי היו לה חשדות בדבר מעורבות בנה ברצח והיא שיתפה את בעלה בכך, השיבה "אני שאלתי את בעלי מה אתה חושב אם דימה עשה את זה ובעלי ענה שאינו יודע אבל גם אני חושד כי הם נסעו בפתאומיות... גם נסטייה שאלה אותי אם אבא יכול לעשות את זה ועניתי לה שהוא לא חיה.. היו לי הרגשות, היה לי כבד על הלב.. לכל אמא יש הרגשות וחוששים". היא לא שאלה את הנאשם ישירות לדבר מעורבותו ברצח וציינה כי "היו לנו יחסים שלפעמים היינו חודשים לא מדברים". בפעם האחרונה שראתה אותם נטליה בכתה והנאשם היה עצבני.

לדברי אולגה אולג לא סיפר לה שהוא סייע לנטליה לזרוק את הפריטים ששימשו לרצח. הנאשם לווה מהם 10,000 ₪, לאחר שהפסיד כסף בקלפים. באשר לחובות שלו - היא יודעת רק לגבי הסכום שנלקח מהם ומדברי נטליה הבינה שהוא ביצע עבירות עם הרכב שלהם. היא לא שוחחה עם הנאשמים בזמן ששהו באילת, יתכן שא.ק. או מאשה שוחחו איתם. היא לא זוכרת במדויק אם היא ראתה את הנאשם ביום שבת כשכולם היו בבית (עמ' 4).

3. ביום 2.11.09 בשעה 14:30 נגבתה ההודעה האחרונה מאולגה (ת/107 (א'3)). בפתח ההודעה נאמר לה שהנאשם מסר הודעה במשטרה, הודה ברצח ואף שחזר את המעשה, והיא הגיבה " ... שהם נסעו התחלתי לחשוד, רק חשדתי.. " (עמ' 2).

החוקר אבי כהן טען שהיא ידעה על הרצח כבר בשבת ובשיחה שלה עם בני המשפחה היא אמרה שעליהם לברוח לרוסיה והיא מנעה ממריה לגשת למשטרה, ואולגה השיבה "זה לא היה ככה, בשלוש לפנות בוקר הגעתי הביתה, הבן שלי לא היה בבית.. אחר כך אני לא זוכרת באיזה שעה זה היה מתוך שינה ראיתי שהבן שלי בריצה עבר לידי שאלתי אותו איפה היית, מה עשית, הוא אמר שרוב מכות.. לא זוכרת מתי הבנות הגיעו..".

לדברי אולגה היא לא ראתה את הנאשם פצוע, ובתגובה לדברי החוקר כי עולה מחומר החקירה שהיא ובעלה רכשו עבור הנאשם חומר לריפוי פצעים, הגיבה "חשבתי שהוא נחתך באצבע אז בעלי אמר לי שצריך ללכת לקנות.. ראיתי שהוא נחתך, בבוקר ראיתי שהוא נחתך ביד".

בסוף הודעתה תארה אולגה את הנאשם כאדם אגרסיבי שמקנא לאשתו. היא לא ידעה שכנה מעורב ברצח, גם אם חשדה בכך, ולא סייעה להעלים פריטים או חפצים ששימשו לרצח.

עדויות של אולגה

1. בפתח חקירתה הראשית סיפרה אולגה שביום שבת ה- 17.10 היא חזרה מעבודתה בשעה 04:00, בעלה ישן והחדר של הנאשמים היה סגור. היא הלכה לישון, התעוררה, והתארגנה ללכת לעבודה וגם כשהיא קמה, הדלת של החדר הייתה סגורה והיא לא ראתה אותם, ובערב, כשחזרה מהעבודה, הם היו בבית.

2. כשאולגה אמרה שהיא לא זוכרת אם היא ראתה את הנאשמים מאז שיצאה ביום שישי בלילה לעבודתה ועד שיצאה שוב לעבודה בשבת בבוקר, הזכיר לה ב"כ המאשימה כי במשטרה ציינה שראתה את הנאשם ביום שבת בבוקר כשהוא חתוך בידו, והיא השיבה "אני כבר לא זוכרת, או ביום הזה או ביום למחרת. אני ראיתי שהיד שלו חתוכה, אני שאלתי אותו מה קרה והוא אמר "אני רבתי מכות" זה הכל... נדמה לי שביום ראשון רק ראיתי שיש לו חתך... או בשבת או בראשון" (עמ' 78).

את המפגש שלה עם הנאשם בחדר החקירות, תיארה אולגה כך:

"אני לא זוכרת מה אמרתי. העניין הוא שכשתשאלו אותי ביום הראשון אמרו לי 'את תשבי כל החיים בכלא ואת תרקבי בכלא' ... כאשר אני ישבתי בתא מבודד באו ואמרו לי שהבן שלי הודה בכל.... כאשר הביאו אותי לתשואל באותו היום ואמרו לי שהוא הודה, הביאו אותו ממש לדקה ואני אמרתי לו 'דימה למה עשית את זה?' כי אמר לי שהוא הודה. הוא אמר 'אמא לא צריך לעשות כאן קרקס'. ... אני אמרתי דימוצ'קה למה עשית את זה. הוא אמר 'אמא לא צריך לעשות כאן קרקס'. אבל למה אני אמרתי לו ככה? כיוון שבתא אמרו לי שהוא הודה בהכל" (עמ' 79).

ב"כ המאשימה טען כי לפי תרגום דבריה במשטרה, עולה שהיא אמרה לנאשם למה הוא עשה לה את זה, ולא למה הוא עשה את זה, אך העדה שללה האמור וטענה "לא לי. למה עשית את זה. אני שאלתי למה עשית את זה, ככה אמרתי. שאלתי למה עשית את זה מכיוון שאמרו לי שהוא הודה" (עמ' 79).

בתשובה לשאלה מה היא מסרה בהודעה הראשונה שלה במשטרה, היא טענה שצעקו עליה והיא לא זוכרת מה היא אמרה. ב"כ המאשימה ריענן את זכרונה, מההודעה שמסרה ביום 23.10, שם היא סיפרה שהיא חזרה מהעבודה בשעה 03:00-04:00 וראתה את הנאשם ישן ואח"כ הלך לשירותים, אולגה השיבה כי " ... הדלת הייתה סגורה, אני לא ראיתי. אני אמרתי שהדלת הייתה סגורה... אני לא אמרתי את זה...אולי בפעם הראשונה וגם לא נראה לי שאמרתי כך".

3. בחקירה נגדית ע"י ב"כ הנאשם אמרה אולגה שהיא הייתה עצורה 18 ימים. את המפגש עם הנאשם היא קיימה 4 ימים לאחר שנעצרה, כשהיא אזוקה בידיה וברגליה, וזו הפעם היחידה שבה הם נפגשו במהלך החקירות במשטרה (עמ' 82-83).

4. בחקירתה הנגדית ע"י ב"כ הנאשמת, אישרה אולגה שהנאשם הוא אדם סגור ומופנם. היא לא בקיאה בענייני החובות שלו, היא יודעת שהנאשם היה צריך כסף, והם הלכו לו 10,000 דולר. היא לא יודעת לצורך מה הוא צריך היה את הכסף, והוא לא החזיר להם את החוב. הנאשם לא נהג לשתות אלכוהול. ייתכן והוא הימר, אך הוא לא שיתף אותה בזה (עמ' 83). לדברי אולגה בשבת או ביום ראשון הנאשם השיב לה שהוא "הלך מכות", ומכאן הפציעה בידו.

בתשובה לשאלת ב"כ הנאשמת, באשר למי שהיה בדירה בשבת לפנות בוקר אמרה אולגה "בארבע בבוקר לא היה אף אחד, יתכן שהיו בבית, הדלת הייתה סגורה. הדלת הייתה סגורה בחדר של נסטיה ומאשה והדלת הייתה סגורה בחדר של דימה ונטאשה". היא הבחינה בנאשם משוחח עם בעלה בחדר, אך היא לא זוכרת אם זה היה ביום ראשון או ביום שבת.

עדותה של א.ק. - בת הנאשמים (להלן: "א.ק.")

1. בפתח העדות א.ק. תיארה את מהלך האירועים ביום הולדתה ביום שישי: "הלכתי ליום הולדת וזהו, חגגתי אותה....אני חגגתי יום הולדת, אני נסעתי לפרמייר בשעה שמונה ומשהו". בהמשך, היא נסעה עם מריה למועדון ואז חזרו לפרמייר, וביחד עם אמה חזרו הביתה. בסביבות השעה 05:00 - 04:30, היא הלכה לישון וכשהתעוררה היא ראתה את אמה בדירה, אך לא את אביה.

לדבריה "בעשר בבוקר בכלל נסענו לעבודה וזה, אחר כך בעבודה לקחו אותנו למשטרה ורק בשבע הגענו הבית...בבוקר אני לא ראיתי כלום, זה דבר ראשון. אני רק שאלתי את אמא איפה אבא וזהו". היא ראתה את סבה ואמה יוצאים מהבית עם שקית מפתחות וסבה אמר לה לשכוח מזה.

בהמשך העדות סיפרה א.ק. על הסכסוך שהיה בין אביה למשפחת אושרנקו כאשר באחד הימים דימיטרי כינס את העובדים של הפרמייר, אמר להם שהנאשם גנב דברים מהעבודה ופיטר אותו והדבר פגע בנאשם.

לדברי א.ק. היה ידוע לה שהוריה נסעו לאילת. הם אמרו לה מראש שהם נוסעים אך היא לא רצתה להצטרף אליהם.

באשר להתכתבויות איתם אישרה את מה שאמרה בהודעתה "הבנתי שצריך לכתוב להם לא ברור כי חשבתי שאם המשטרה תחפש שזה יהיה לא ברור, אז צריך לכתוב מילים לא ברורות שרק אבא יבין והם שאלו מה קורה ואם רואים משהו בחדשות ואם מצאו משהו המשטרה, ובחדשות אמרו שמצאו דם שלא שייך למשפחת אושרנקו וכתבנו להם את זה, זה היה ביום שלישי. ביום רביעי חשבתי שמישהו בחוץ כל הזמן יושב ומסתכל ליד הבית ורושם כל רכב שעובר, וישב אולי שלוש שעות וכשהוא הלך מישהו אחר החליף אותו ואמרתי את זה לסבא שלי, סבא שלי אמר לי להודיע להם שנראה שזה משטרה פה ושנגיד להם לברוח" ... ביום חמישי אמא כתבה לי שהיא עוד תחזור והם אמרו לי ללכת ביום ראשון למשרד הפנים לעשות דרכון ושאלו אותי אם יש לי כסף בחשבון הבנק שלי ואמרו לי לא לבזבז את הכסף ושאלו אותי צורך אז לא לצאת מהבית... אבא שלי כתב באנגלית שהוא אוהב אותי וסליחה ואמא שלי כתבה ברוסית אנחנו תמיד איתך ושאלוהים ישמור עלייך ואז בכיתי, פחדתי שיתפסו את אמא או את אבא אבל יותר פחדתי על אמא כי ידעתי שהיא לא עשתה כלום והיא רק נסעה עם אבא כי אוהבת אותו ... "עמ' (95).

א.ק. מסרה בחקירתה הראשית כי לפני שיצאה למסיבת יום ההולדת שלה אביה נכנס לחדרה, חיבק אותה, נישק אותה, ואמר לה סליחה על כל מה שקרה ועל כל מה שיקרה. בדרך כאשר נסעה עם מאשה/מריה היא חשבה על שנאמר לה ע"י אביה והיא אמרה למאשה שהיום יקרה משהו.

בהקשר להתנהלות הדברים לאחר הלוויה, א.ק. הכחישה שאמרה בחקירתה שהוריה הלכו ואמרו לה לא לשאול שאלות, ושהיא הבינה ברגע שהוא אמר לה לא להתקשר ולא לשאול שאלות שהוא עשה את המעשה. לדבריה: **"אחרי ההלוויה ראיתי את אבא ואת אמא, בסדר? אמרתי להם שאני נוסעת לא איתם... אבל לא שאלתי שאלה כמעט כי אף אחד כמעט לא יכל לענות"**.

בסוף חקירתה הראשית אישרה א.ק. שהיו לה אופניים ומאז שחזרה מיום ההולדת שלה האופניים לא היו בסלון. לדבריה **"כשהלכתי הם היו ועמדו, כשחזרתי הם לא היו שם"**, וכן **"... הם אף פעם לא היו במחסן הם כל הזמן היו בבית על יד החלון"**. א.ק. אישרה שלא היה אויר בגלגלים והנאשם ניפח את הצמיגים ביום חמישי או שישי (עמ' 96).

2. בחקירתה הנגדית ע"י ב"כ הנאשם אמרה א.ק. שהיא עבדה לפחות שנה בפרמייר, והיתה בקשר עם דימיטרי ואדוארד. בתשובה לשאלה אם ראתה פעם את אדוארד או דימיטרי עושים משהו עם מלצרות או פונים למלצרות בכל מיני עניינים מיניים, ענתה **"שמעתי על זה....כאילו אמרו לי דברים כאלה.... שאדוארד כאילו אמר למלצרות משהו 'בואי נצא וזה, נשב קצת אחרי עבודה'".** הוא לא פנה אליה אך הוא פנה לאחרות שהיא מכירה **"... כאילו בואי נשב קצת אחרי העבודה וזה. אני לא שמעתי את זה, היא אמרה לי פשוט... סבטה...מלצרית בעבודה"**. היא לא שמעה שדימיטרי היה נוהג כפי שנהג אדוארד ולא ידוע לה על פניה מינית של אדוארד לאמה.

לדברי א.ק. אביה עבד בפרמייר כשנתיים והיא לא שמעה מעולם שבאו אליו בטענות במהלך עבודתו. באותה תקופה היא לא עבדה שם אבל הייתה שם.

א.ק. אישרה כי כשהיא נפרדה מאביה לא ראו עליו סימנים, אלא היא שמעה זאת רק מפי סבה.

3. בחקירה נגדית לב"כ הנאשמת אמרה א.ק. שהיא נסעה לחגיגת יום הולדת עם מאשה, אמה החלה לעבוד קודם לכן ונסעה לפניה. אמה עבדה כרגיל בפרמייר עד השעה 02:00, אז היא יצאה מהפרמייר ונסעה למועדון עם מאשה. הנאשמת ביקשה מהן לחזור עד 04:00, אז היא מסיימת לעבוד. היא לא הבחינה בדבר מה שונה אצל אמה כשחזרו לפרמייר, היא לא היתה לחוצה ולא היה אף דבר חריג. בסביבות ארבע וחצי הן נסעו הביתה, היא הלכה לישון עם מאשה ואמה נכנסה לחדר שלה ושל אביה. ביום שבת, בשעה 09:00, אמה העירה אותה, מאחר והיא אמורה היתה לעבוד. כשהן הגיעו לפרמייר ושמעו על שארע הן פרצו בבכי ולאחר מכן הן נלקחו לחקירת המשטרה.

בהמשך עדותה אישרה א.ק. שעלה בה החשד שאביה מעורב במעשה. הוא לא אמר לה מעולם שהוא עשה את המעשה אבל היא חשדה ואף שוחחה על כך עם סבה וסבתה. היא אישרה את דבריה בחקירה **"פחדתי על אמא מאוד כי ידעתי שהיא לא עשתה כלום והיא רק נסעה עם אבא לאילת כי היא אוהבת אותו"** (עמ' 102 - 103) וכן אישרה שהיה ידוע לה שאביה מהמר אך היא לא היתה מעורבת בעניינים הכלכליים.

בסוף עדותה אישרה א.ק. שהיא ראתה את השקית שבה היו מפתחות, שנלקחה מהחדר שלה. מאשה סיפרה לה כחודשיים לפני האירוע שהיא התבקשה להעביר צרור מפתחות בין הנאשמים ומאז ששמעה על המפתחות ועד האירוע היא לא שוחחה על כך, הנושא כלל לא עלה, והיא למעשה שכחה מזה.

הודעותיה של י.א. - בתם של המנוחים אדוארד ולודמילה ואחותו של דימיטרי (להלן: "י.א.")

1. ביום 17.10.09 בשעה 11:59 נגבתה הודעתה של י.א. נ/9 א'.
באשר לאירוע סיפרה י.א. שאביה פתח את המסעדה ביום ו' בשעה 11:00. כשהיא הגיעה לשם בשעה 17:00 הוא כבר לא היה שם ושב למסעדה ב- 19:00. בשעה 20:30-21:00 הגיעה גם טאניה. באשר לאחיה, היא לא יודעת מתי נכנס למסעדה, אך היא הבחינה בו לראשונה רק כאשר ביקשה לצאת מהמסעדה, בשעה 04:00. האירועים התנהלו כרגיל, ללא בעיות מיוחדות, ולא היה ויכוח או מריבה בין בני המשפחה באותו ערב.
י.א. אישרה שיש כספת במסעדה והמפתח נמצא אצל אביה ואחיה. באשר לתשלום - מזמיני האירועים משלמים מקדמה ומשלמים את היתרה בסוף האירוע והכסף נשאר בכספת במסעדה. את הפדיון של המעדניה, שם עובדת אמה, היא לוקחת אותו איתה בסוף היום הביתה ונראה לה כי גם אחיה היה לוקח את ההכנסות של אותו ערב אליו הביתה.
לדבריה יש במסעדה מצלמות אבטחה, אך היא לא יודעת איזה חלק הן מכסות ולא ידוע לה אם יש כספת בבית הוריה.

באשר למצב הכלכלי שלהם אמרה **"אבא תמיד שמר שלא ניכנס למינוס. אני מניחה שלאבא היה כסף"** (עמ' 4). לבני משפחתה הקרובים לא היו בעיות עם המשטרה. ידוע לה שבן משפחה רחוק (בן אחות של אמא שלה) מרצה מאסר. אין להם חובות כספיים.
לדברי י.א. הקשר של אביה ואחיה **"סביר ונורמאלי"**. בזמן שהם היו במסעדה, בבית נשארו אמה והילדים של אחיה. יש מפתח לבני המשפחה שהתגוררו בבית- הוריה, אחיה ואשתו וכן לה ובפעם האחרונה היתה אצלם בדירה ביום חמישי בשעה 14:00.

2. ביום 17.10.09 בשעה 19:01 נגבתה מי.א. ההודעה נ/9 ב'.
י.א. אמרה שלמיטב ידיעתה מוחזקים בבית סכומי כסף גדולים, היא לא יודעת אם הייתה כספת בבית ולא היו מצלמות אבטחה בבית.

לדבריה לא ידוע לה האם אביה שילם בעבר או משלם "פרוטקשיין" או אם הייתה דרישה כזו ולא ידוע לה אם למי מהוריה היה רומן.

באשר לאחיה השיבה "יכול להיות אבל אני לא בטוחה. בתקופה שטניה הייתה בהריון מישהי באינטרנט היתה כותבת לה מיילים או התכתבות אחרת ומספרת לה שאחי היה הולך עם נשים אחרות, היא גם הייתה נותנת לה שמות. והיתה מישהי .. שהיתה בקשר עם אחי ואני אמרתי לה שאם זה יפגע במשפחה, כלומר יגרום לפירוק המשפחה, ואז היא אמרה לי שגם לה מציקים .. ואז הקשר נפסק וגם ההטרדות נפסקו".

3. ביום 19.10.09 בשעה 11:43 נגבתה מי.א. ההודעה נ/9 ד'.

י.א. סיפרה על בני המשפחה (עמ' 1-4) ועל עסקי המשפחה (עמ' 5-7) ובתשובה לשאלה האם העסקים הלכו טוב בזמן האחרון השיבה "לא טוב. כמכלול... זה נוח לכולם שאין שם הרבה עבודה כי גם אמא, שהיא היחידה שמתעסקת עם העסק הזה, וזה נוח לה, התעייפה כבר", וכן "המסעדה עבדה בהתחלה חזק. אח"כ היו הרבה הוצאות... בתקופה האחרונה היו הרבה מפותרים וממש הרגשנו את הנפילה..." (עמ' 8).

י.א. נשאלה על מפותרים שכדאי לשים עליהם דגש בחקירה, ומסרה את שמו של הטבח איגור וכן את שמו של הנאשם "הוא עבד בצורה יוצאת דופן, אחד הטובים.. וגילינו פעם אני ראיתי אותו במצלמה לוקח בקבוק וודקה ושתייה מהמקרר. לא מיד, אבל אחרי תקופה, אדיק התעמת איתו ופיטר אותו. אבא סלח לו... אדיק שקל להחזיר אותו לעבודה אבל זה היה עובר אצל דימה".

י.א. ציינה את היחסים הטובים עם אשת הנאשם נטליה, ועם בתם, שלה הכינה עוגת יומולדת בערב האירוע. באשר לאיומים או סכסוכים בתקופה האחרונה סיפרה כי "היו בעיות עם קווקזים.. לא היו הרבה אירועים של מכות כי המאבטחים היו טובים ומוציאים אותם..." (עמ' 9).

בסוף ההודעה נשאלה אודות רומן של אביה או אחיה, והשיבה "לאדיק לא. אבא לא טיפוס כזה. לדימה היו בוודאות. עם מי- אלונה ליסוב שבעלה סשה.. זה היה רומן רציני.. כל זה טניה סיפרה... אניה פרידמן אשתו של בוריס בועז, חברים שלהם.. הייתי רוצה שתבדקו גם את קטיה.. בטוח שהיו מלצרות בשאנון שהוא היה שוכב איתן..." (עמ' 12).

הודעותיה של מריה אילניד – אחות הנאשמת (להלן: "מריה" או "מאשה")

1. ביום 23.10.09 בשעה 18:50 נגבתה הודעתה של מריה ת/109 א' שהוקלטה ותומללה בתמלילים ת/109 1 ב-ג. בפתח הודעתה אמרה מריה שהיא אחותה של נטליה, הגיעה לארץ כתיירת ובשבועיים האחרונים עובדת בפרמייר. ביום שבת, כאשר היא ונטליה נסעו לכיוון הפרמייר, הן שמעו בחדשות ברדיו שבני המשפחה נרצחו וכאשר הגיעו למסעדה היתה גם משטרה.

לדבריה, ביום 16.10.09 היא יצאה עם נסטיה לחגוג לה יום הולדת בפרמייר בשעה 20:45 לערך. בבית היו הנאשם ואביו אולג, בשעה 02:00 לערך הן עזבו את המסעדה ומשם הן נסעו לבלות במועדון. בשעה 04:00 הן חזרו לפרמייר ואז חזרו עם נטליה, שסיימה לעבוד. כשהגיעו הביתה אולג ואולגה היו בבית ובאשר לנאשם היא לא יודעת מכיוון שדלת חדרו הייתה סגורה והיא לא הבחינה האם רכבו נמצא. במהלך השבת היא לא ראתה אותו, וראתה אותו אחרי הלוויה. כולם היו בבית ובערב הנאשמים אמרו שהם יוצאים לסידורים ולדבריה, הם נהגו לנסוע למספר ימים, מבלי לפרט. בהמשך ההודעה אמרה מריה שהיא לא הבחינה בהתנהגות חריגה של דימה וכן לא הבחינה במשהו חריג בגוף שלו, לא ידוע לה על חפצים שהועברו לא.ק. או לאחר כדי שישמרו עליהם, והיא לא זוכרת האם דימה נוהג ללכת עם כובע מצחייה. בסוף ההודעה אמרה מריה שביליל האירוע נטליה וא.ק. היו כל הזמן במסעדה. היא לא ראתה את נטליה נפגשת עם מישהו או מקבלת משהו ממישהו, לא הבחינה שנטליה מוטרדת בלילה שבין שישי לשבת ולא יודעת אם נטליה שוחחה עם דימה במהלך הלילה.

2. ביום 25.10.09 בשעה 12:45 נגבתה ממריה ההודעה ת/109 ב'.

בפתח החקירה החוקרים אמרו לה שעולה מחומר החקירה שהיא יודעת מי הרוצחים והיא אף סייעה להם לברוח, ומריה הגיבה "אני לא יודעת בוודאות מי רצח, אני יכולה לחשוש שזה דימה. בלילה ביום שישי לפני הרצח א.ק. סיפרה לי שאבא שלה עצוב שעובר עליו משהו ונראה בדיכאון והסתגר בחדר, שתה וודקה ובא לא.ק. ואמר לה שהוא אוהב אותה ומצטער על הכל בכללי ושא.ק. תגיד לנטליה שהוא אוהב אותה. נאסטיה לא סיפרה לאמא שלה, היא שתקה, לא רצתה להבהיל אותה או להכניס אותה ללחץ... לא התייחסנו לאמירה של דימה" (עמ' 2).

בהמשך אמרה שהיא לא יודעת האם דימה היה בבית משום שדלת חדרו הייתה סגורה, בשבת בבוקר היא שמעה את א.ק. שואלת היכן אביה ונטליה השיבה לה שאביה נסע לסידורים. בשעה 09:40 הן יצאו לכיוון המסעדה, כאשר הגיעו למסעדה שמעו על שארע, המשטרה הגיעה ונטליה אמרה לה לחזור הביתה משום שלא היו לה מסמכים. ביום ראשון בבוקר, כאשר היא היתה עם נטליה, התקשר דימה לנטליה והיא ביקשה ממנו לחזור הביתה כי קשה לה ומשום שעליו להיות בהלוויה ובזמן ההלוויה נטליה היתה עם י.א. וגם דימה נכח שם.

בתשובה לשאלה מדוע היא חושדת שהנאשם הוא הרוצח, השיבה "כי הוא אדם מאוד אכזרי, קר, רע, אף פעם לא אהבתי אותו, הוא עושה טרטר לא.ק... הוא היה מרביץ לא.ק., סוגר אותה" וכן "לפני חודש בערך סיפרה לי נטליה שהיא רבה מאוד חזק עם דימה, בגלל שיחת טלפון שהוא קיבל ממספר חסוי ואמרו לו שנטליה מנהלת רומן עם אחד מהבעלים של המסעדה" (עמ' 3-2).

בהמשך הודעתה אמרה מריה כי "דימה היה ביחסים רעים עם משפחת אושרנקו, הוא לא היה אוהב אותם... גם א.ק. אמרה לי שהיא מרגישה שזה הוא שרצח. היא גם אמרה שנעלמו זוג נעלי ספורט מהבית, נעלים של דימה... ביום של ההלוויה או למחרת דימה ונטליה אמרו שהם נוסעים לסידורים.. הם לא היו בבית שלושה ימים, התכתבנו במייל" (עמ' 3).

לדבריה בליל הרצח כאשר הן חזרו הביתה א.ק. הסתכלה מהחלון ואמרה שהרכב של דימה נמצא. דימה הוציא את האופניים של א.ק. מהמחסן, ניפח את הגלגלים ותיקן אותם ובלילה שבין שישי לשבת האופניים לא היו בבית. לאחר הדברים האלה סיפרה מריה כי ביום הולדתה של נטליה, היא התבקשה לצאת ולהעביר לדימה מעטפה, שאת תוכנה היא לא ראתה "דימה פתח לידי את המעטפה וראיתי בפנים צרור מפתחות... לאחר מס' דקות ירדתי אחרי שקיבלתי שיחה ממנו והחזרתי לנטליה. לאחר כמה ימים כאשר ישבנו בבית של י.א. זיהיתי את אותו צרור שנתתי לדימה, בבית של י.א. .. סיפרתי על כך לא.ק. וא.ק. אמרה שהוא שוב זומם משהו, אני חשבת שהוא, דימה, מתכוון לפרוץ.. נטליה אמרה לי אחרי שהחזרתי את המפתח מדימה שקט ולא דיברתי איתה יותר על זה.. הבנתי שדימה רוצה לפרוץ כנראה... אני לא יודעת למה, אבל אני בטוחה שהוא הרוצח.. פחדנו שהוא יפגע בנו על כל מה שאנחנו יודעות...אני חושבת שגם ברוסיה הוא, דימה, היה מעורב במקרה של רצח. מצאתי ארגז ברוסיה בדירה של דימה ונטליה שהיו שם קלטות שמע של צעקות של אנשים כאילו הם עוברים עינויים.. היה לו נשק שוקר חשמלי, עד היום באים אנשים שדורשים כסף וכל מיני מסמכים... בבוקר של הרצח א.ק. אמרה לי שדימה חזר הביתה כאשר הוא מלא בדם והיד שלו חבושה, אמרה שסבא אמר לה את זה לאחר הלוויה, א.ק. ראתה רק את החתך ברגל... אני לא ראיתי את החתכים של דימה... כאשר דימה ונטליה עזבו את הבית הם לקחו איתם שקית זבל שחורה ניילון, היא לא היתה מלאה... מה שבטוח זה לא היה זבל" (עמ' 3-4).

מריה הדגישה כי בליל הרצח נטליה בוודאות לא היתה עם דימה בדירה משום שהיתה כל העת במועדון, אך היא לא שוללת אפשרות שסייעה לו טלפנית. כמו כן, בשבת בבוקר כאשר התעוררה היו בבית רק אולגה וא.ק. ואולג ונטליה אמרו לה שהם יצאו לזרוק זבל וישבו קצת בחוץ.

לדבריה שבועיים לפני הרצח הנאשם הוציא מהמחסן את האופניים ושם אותם בדירה, ביום ההלוויה היא ראתה שאולג מוציא שקית שחורה ושם אותה על הספה. בשקית היו מפתחות מפוזרים. א.ק., שראתה את השקית, שאלה את אולג לפשרה והוא השיב לה: "תשכחי ממה שראית".

א.ק. שאלה האם זה אביה שרצח את בני המשפחה ואולג אמר לה שאי אפשר לעבוד עליה. היא לא שמעה את הדברים בעצמה, אלא מפיה של א.ק..

עוד סיפרה מריה על התנהגותו של הנאשם במהלך ההלוויה, כאשר הנאשמת היא שדרשה מהנאשם להגיע להלוויה. **"בלווייה הוא לא דיבר עם אנשים, בא ונעלם, אני וא.ק. בחנו אותו איך הוא מתנהג, הוא היה מרוחק, רצה ללכת משם כל הזמן"**. לאחר ההלוויה הנאשמים נסעו בסביבות השעה 23:00 ולמחרת הנאשם שלח לה מסרון ובו ביקש ממנה להגיע לאינטרנט, שם הם התכתבו, הוא התעניין מה קורה ומה חדש בפרשה, נטליה ביקשה ממנה למסור לא.ק. שהיא אוהבת אותה ושהיא הדבר הכי יקר לה בעולם, וכמו כן ביקשה שתמסור שהם ברוסיה, אם תשאל למיקומם.

באשר להעברת המפתחות לנאשם השיבה מריה שביום שבו היא העבירה את המעטפה עם המפתחות לנאשם, ביום ההולדת של נטליה, י.א.היתה במועדון, אך היא החליפה את התאורן שלא הגיע לעבודה ולכן לא זזה מהעמדה שבה היתה. י.א.מניחה את התיק שלה בדרך כלל במשרד פתוח, שבו נטליה מנהלת את הפגישות העסקיות, הצרור הכיל 5-6 מפתחות, חלקם של דלתות וחלקם רגילים.

בסוף חקירתה אמרה מריה כי לאחר האירוע אולגה ישבה איתה ועם א.ק. בחדר ואמרה להן שצריך לברוח. היא הסבירה שאם יתגלה שהנאשם הוא הרוצח י.א.לא תסלח וירצחו את כל המשפחה שלהם ומאז היא כל הזמן אומרת ש"צריך לברוח".

באשר למניע אפשרי אמרה מריה שהיא משערת שהאירוע קשור לשיחת טלפון שקיבל הנאשם שנטליה שוכבת עם גברים, אחד הבעלים של פרמייר, "הוא היה חושב שהיא בוגדת בו", וכן ריב ישן עם בעלי המקום: "דימה, הבן של אדוארד הנרצח, ביקש מדימה החשוד לחזור לעבוד והוא סרב לו".

3. ביום 25.10.09, לפני חצות, התבקש רס"ר דביר ללוות למעצר את מריה. במהלך הליווי היא אמרה לו שלא סיפרה הכל בקשר לנאשם וסיפרה את הדברים הבאים:

1. ביום חמישי בשעה 14:00 הנאשם שאל אותה אם י.א.שאלה עליו.
2. בת משפחתה סיפרה לה בעבר שהנאשם היה רוצח שכיר. כמו כן נודע לה שא.ק., בתקופות שהיתה קרובה לאביה, דיברה איתו על כך והוא סיפר לה את קורות חייו, שהיה רוצח שכיר בסנט פטרבורג וכן הציג בפניה כתבות באינטרנט על חיסולים שביצע. הוא סיפר לה שהיה יושב שעות בפחי אשפה או בשיחים כשהמתין ליעד החיסול וכיצד היה מחסל אותם.
3. הנאשם ריצה מאסר בערב הסעודית בגין עבירות שביצע שם.
4. הנאשם מבוקש גם ברוסיה בגין עבירות שביצע- גניבות רכב/מעשי שוד.
5. ידוע לה מנטליה שהנאשם קיבל שיחת טלפון ממספר לא מזוהה שדיווח לו שאשתו בוגדת בו עם הבעלים של המסעדה. נטליה יצרה קשר עם דודתה, אירה, ואמרה לה שתדע שאם יקרה לה משהו, זה כתוצאה ממעשיו של בעלה, הנאשם.
6. נטליה יצרה איתה קשר דרך האינטרנט וביקשה ממנה להיות בקשר עם הדודה אירה, לבקש ממנה להיות זמינה 24 שעות ביממה ולאחר ההתקשרות ביקשה שתמחק את כל ההתכתבות.
7. היא חוששת מפניו של הנאשם שמוכר לה כאדם אכזר וקר רוח (ראה זכה"ד ת/9 3).

4. ביום 29.10.09 בשעה 13:16 נגבתה ממריה ההודעה ת/109 4 א', שהוקלטה ותומללה בתמליל ת/109 4 ב'. בפתח ההודעה היא מסרה את שם האתר דרכו היא התכתבה עם נטליה לאחר שהנאשמים עזבו את הארץ, את שם המשתמש שלה ואת הסיסמה. לדבריה לבקשת הנאשמים היא מחקה את ההתכתבות ביניהם ובאשר למפתחות שזרקו אולג ונטליה - נטליה אמרה לה שהם זרקו את המפתחות אחד אחד בכל מיני מקומות.

בערב שבו היא העבירה את המפתחות לנאשם הוא חזר כעבור 15-20 דקות. היא לא יכולה היתה לספר את האמת בחקירתה הראשונה מאחר וא.ק. בכתה בפניה שלא תעשה את זה משום שמדובר בהוריה, וגם לאחר שהבטיחה במשפחה ולאמו של הנאשם שלא תגיד דבר למשטרה.

עדותה של מריה

1. מריה נחקרה ע"י ב"כ הנאשמת ואישרה את השתלשלות האירועים בערב האירוע, חגיגת יום ההולדת של א.ק. וחזרתן הביתה בשעה 04:40 לפנות בוקר של יום שבת. לדבריה, אולג כבר ישן, והיא לא יודעת האם הנאשם היה בבית מאחר ודלת החדר היתה סגורה. לא היה שום דבר חריג עם נטליה באותו ערב, והיא היתה עסוקה בעבודתה (עמ' 88-89). בשבת בבוקר, בשעה 08:30, היא נסעה עם נטליה וא.ק. לעבוד ובדרך, ברדיו, הן שמעו על האסון. כשהגיעו למסעדה נלקחו א.ק. ונטליה לחקירת המשטרה ולאחר שנטליה חזרה מהחקירה היא נראתה "רע מאוד" ולקחה כדורים. היא היתה חיוורת, כאב לה הראש, היא לא יכולה היתה לעמוד על רגליה, והיתה בשוק. בסוף חקירתה אמרה מריה שבמהלך התקופה בין העברת המפתח ועד האירוע היא לא שוחחה על כך עם הנאשמת ולא נאמר לה לצורך מה עליה להעביר את המפתח.

הודעות הנאשם

1. הנאשמים נעצרו בשטח מצרים, הועברו לאילת ובדרך מאילת למרכז הארץ תושאלו ע"י פקד אלידוב הכט, שכתב זכ"ד ת/א' 5. השיחה הוקלטה ותומללה בתמליל ת/א' 5 ב'. הנאשם נשאל מה הוא עשה ביום שישי ה- 16.10.09. לדבריו הוא היה בבית עד השעה 02:00 ואז נסע ברכבו לאילת. בדרך, באזור דימונה, הוא עצר למס' שעות לצורך מנוחה ברכב ואז המשיך דרומה. בהמשך הוא נשאל מה עשה ביום שבת ה- 17.10.09. לדבריו עד השעה 02:00 הוא דיבר עם שכנים ליד הבית ואז נכנס הביתה, אביו ישן והוא נכנס לרכבו ונסע דרומה. הנאשם נשאל האם פגש בביתו את א.ק. או את אשתו לפני שיצא והשיב שהוא לא ראה אותן משום שהן טרם חזרו. כמו כן הוא לא שוחח איתן אלא רק כשהגיע לטאבה, אז התקשר לנטליה והודיע לה שהוא שם וכוונתו היתה להמר. למחרת הוא חזר להשתתף בהלוויית בני משפחת אושרנקו. באשר ליחסיו עם משפחת אושרנקו אמר הנאשם שלא היה אצלם שנה או שנתיים, הוא לא אהב אותם וכעס עליהם. אמנם לאחר שהתפטר הוא התבקש לשוב לעבודה אבל הוא סרב והקשר עם משפחת אושרנקו היה עסקי בלבד. הנאשם אמר לחוקר שהוא מכור להימורים ונוהג להמר אך הוא לא צובר חובות בשל כך, ולפעמים הוא לוקח הלוואות מ"אנשים שלו".

הנאשם נשאל מדוע הוא לא הגיע למשטרה לאחר שנתבקש לעשות כן וענה שהיה בכוונתו להגיע אבל מאחר והתקשרו אליו שוב מאוחר יותר זה גרם לו לחשוב שחושדים בו ולכן החליט להישאר בטאבה.

2. ביום 23.10.09, בשעה 19:16, גבה רס"מ אורי הדס הודעה מהנאשם ת/6 א' והחקירה הוקלטה ותומללה בתמליל ת/6 ב'.

לדברי הנאשם, הוא אמר הכל בדרך מאילת לחוקר אלידוב, הוא מתקשה לזכור פרטים נוספים והוא עייף.

ביום ו' הוא שוחח עם שכניו סרגי פנומרקו מקומה שנייה וולדימיר השכן מהבית ממול בשעה 01:00 לערך, במשך כשעה. הוריו מתגוררים גם הם באותו בית, אבל אף אחד לא ראה אותו. הוא התלבש ונסע לטאבה, שם הימר בקזינו, ולאחר שישן חזר לראשל"צ והגיע להלווית בני משפחת אושרנקו. לאחר שהסתיימה ההלוויה הוא ואשתו החליפו בגדים ונסעו לבית קפה. למחרת, ביום שני, היה "יום רגיל" והוא לא זוכר מה עשה. בערב יום שלישי הוא הציע לאשתו לנסוע לקזינו, הם יצאו ב- 19:30 לכיוון אילת, החנו את הרכב ליד הגבול ועברו לטאבה.

לדבריו הוא חשש להגיע לתחנת המשטרה לאחר שזומן "... כי ברוסיה אנשים עשו עלי תיק במשטרה, אבל אני לא יודע איזה תיק. אז אני פחדתי ואמרתי לאשתי שניסע למוסקוה... וקניתי כרטיסים למוסקוה..." (עמ' 3 להודעה). הנאשם טען שהיה בבית משפחת אושרנקו בפעם האחרונה בתקופה שעבד אצלם. הוא הפסיק את עבודתו בשנת 2006, "בגלל דברים שלא הסתדרו בעבודה, מלא סיבות, אני חשבתי שהשרות צריך להיות יותר טוב... אני לבד עזבתי.. עזבתי בטוב והכל היה בסדר... לא גנבתי כלום, אבל דימיטרי אושרנקו שמעתי שאמר למלצרים שלו שאני גנבתי וודקה חצי בקבוק".

לדברי הנאשם הוא לא זוכר היכן היה ביום חמישי, ה- 15.10.09 ובתשובה לשאלות בקשר לרצח הוא שלל מעורבות ברצח ולאחר שנאמר לו שאשתו נחקרה וסיפרה שהוא ביצע את הרצח הוא השיב שהוא רוצה לעשן וללכת לישון.

3. ביום 27.10.09 בשעה 10:28, גבה רס"מ אורי הדס, הודעה נוספת מהנאשם (ת/7 א'), כאשר החקירה הוקלטה ותומללה בתמלילים ת/7 ב' - ת/7 י'.

בפתח החקירה הנאשם התבקש לספר מה עשה ביום שישי החל מהשעה 19:30 ועד יום שבת בשעה 10:00, וענה "תביאו לי את העורך דין ואז נדבר כי כל מה שאני אומר נכתב עם כל מיני ביטויים לא נכונים... אני כבר אמרתי הכל".

גם בהמשך התעקש הנאשם שלא להשיב על שאלות החוקרים עד שלא יפגוש בעו"ד.

בשעה 17:27 נכנס אביו של הנאשם לחדר, ביקש ממנו ברוסית להגיד את האמת, נישק אותו והנאשם בכה (עמ' 4 להודעה).

לאחר מכן הנאשם תאר את תהליך הקליטה בארץ, את ההיכרות עם משפחת אושרנקו, את העבודה באולם האירועים ואת הקשר שלו עם בני משפחת אושרנקו (עמ' 5). הנאשם סיפר על השעות הרבות שהשקיע בעסק, מבלי שקיבל תמורה

כספית, ועל היחס המזלזל של דימה כלפיו והטענה שהוא לוקח כסף מהמלצרים. לדבריו, אדוארד היה מרוצה ממנו וכראש המשפחה ובעל העסק השאיר וקידם אותו.

עוד טען הנאשם כי דימה ואדם נוסף נוסף בשם קרסקובסקי, שהיו שותפים בבר, באו אליו בטענות לאחר שלא אפשר להם לבוא במגע עם המלצריות, כשביקשו לקיים עמן יחסי מין. לדבריו, לאחר שהצליחו לקיים יחסים לפחות עם 3 מלצריות, הם גם המרידו את המלצריות נגדו ולאחר מכן גם את אנשי המטבח. אז הוא ביקש לשוחח עם אדוארד, הוא הגיע אליו הביתה והסביר לו שזה לא אפשרי להמשיך לנהל את העסק כך שדימה משפיל אותו וביקש להשתחרר מהתפקיד. אדוארד התקשר לדימה בנוכחותו ודרש ממנו לשפר את היחס שלו כלפיו. בסופו של דבר אדוארד שכנע אותו להמשיך בתפקיד. הנאשם סיפר גם על "תרגיל" שעשו לו עם אחת המלצריות על מנת להכפיש את שמו, כמו כן שמע מהמלצרים שהם נשאלו ע"י דימה אם הם ימשיכו לעבוד גם בלעדיו ולכן הוא הגיע לאולם והודיע לאדוארד שאין עוד טעם שהוא ימשיך לעבוד שם. באותה הזדמנות דימה טען שגנב אוכל וודקה מהמטבח. לאחר שעזב נערכה ישיבה של כלל עובדי העסק ושם נטען שהוא פוטר לאחר שנתפס גונב דברים.

לדברי הנאשם הוא מצא עבודות במקומות אחרים, ומפעם לפעם קיבל הצעה מאדוארד לשוב ולעבוד בעסק. באחת ההזדמנויות הוא הציע שאשתו תעבוד שם במקומו והיא אכן החלה לעבוד שם כמנהלת אדמיניסטרטיבית. בסוף החקירה הנאשם תאר מערכת יחסים טובה בינו ובין אשתו לבין משפחת אושרנקו (עמ' 8).

4. ביום 27.10.09 במהלך חקירתו הנ"ל של הנאשם, הוציאו החוקרים את הנאשם מחדר החקירות לפרוודור. בחדר חקירות אחר ישבה אמו של הנאשם אזוקה. הנאשם ואמו החליפו כמה מילים, שהחוקר לב ברסקי לא שמע בשל המרחק והרעש (ראה זכה"ד ת/8 ב').

אמו של הנאשם שאלה אותו למה הוא עשה לה את זה והוא ענה לה "למה אתם עושים פה קרקס". כעבור מס' דקות הובא גם אביו של הנאשם, שפנה לנאשם ואמר לו להפסיק עם זה, כי הוא סובל, יש לו כאבים ברגליים, הוא לא יכול לצאת לרחוב משום שכולם מצביעים עליהם, מצלמים אותם והבת שלו סובלת. האב אמר לו שהוא אדם בוגר, שאל אותו למה הוא שותק, ביקש ממנו לדבר, ושאל למה הוא מתעלל בהם. הנאשם לא השיב, הם התחבקו והתנשקו והאב הלך. לאחר מכן ניהל החוקר ברסקי שיחה, לא לפרוטוקול, עם הנאשם. הוא הודיע לו שאמנם הוא רק החל בחקירת התיק אך להבנתו יש ראיות רבות ולכן כדאי לו לספר את האמת. כמו כן נאמר לו שאם הוא ידבר זה יקל עליו בבית המשפט. הנאשם שאל אם אפשר להעלות את הכל על הכתב, החוקר השיב בחיוב, ולאחר מכן יצא הנאשם להפסקה, לבקשתו, עם החוקר אלידוב ולאחר שחזר נמשכה החקירה.

5. ביום 27.10.09 בשעה 17:30 לערך ביקש הנאשם לצאת עם החוקר אלידוב לשוחח עמו בחצר ביחידות. החוקר נטל עמו מכשיר הקלטה, שלא הופעל, ויצא עם הנאשם לחצר. הנאשם שאל אותו אם הוא מקליט את השיחה ואלידוב השיב בחיוב. הנאשם ביקש שלא להקליט והחוקר מסר את מכשיר ההקלטה לבלש (ראה דו"ח התשאול ת/8 ג').

הנאשם שאל בתחילה לשלום משפחתו ומה העונשים הצפויים להם. כמו כן שאל האם אלידוב יכול לסייע להם, והחוקר השיב בשלילה והסביר שמדובר בהחלטות של התביעה, אך יחד עם זאת אם ימסור את פרטי האירוע ייתכן וזה יוכל לסייע להם.

הנאשם החל לגולל את האירועים שקדמו לרצח, שבוצע כנקמה על ההשפלה שעבר מצד משפחת אושרנקו בעקבות פיטוריו.

הנאשם סיפר אודות ההכנות לרצח: גניבת המפתח לדירה ולעסק, קניית הכרטיסים הסלולריים, קניית הדלק והאביזרים הנוספים. לאחר מכן הוא תיאר את מהלך הרצח לפרטי פרטים וכן את הפעולות שביצע בדירה, בכלל זה את שליחת המסרונים, את הדרך שבה נהג בכל קורבן ואמירות הקורבנות טרם מותם, והקפיד להדגיש שדימה הוא הסיבה העיקרית לרצח.

כמו כן תיאר הנאשם את מהלך העניינים לאחר הרצח - רכיבה על גבי האופניים למסעדה וניסיון לגנוב כסף מהכספת, לאחר מכן תאר את נתיב הרכיבה לחוף הים וחזרה לדירתו.

הנאשם תיאר כיצד הוא נפטר מכלי הרצח ומהאביזרים הנלווים בסיוע בני משפחתו וכן את בריחתו לאזור אילת-טאבה. הוא סיפר שחזר להשתתף בהלווית המשפחה ובסיום דבריו הסכים לבצע שחזור של הרצח ולספר הכל בעדות מפורטת וכתובה.

6. ביום 27.10.09, בשעה 23:46 גבה רס"מ אורי הדס הודעה מהנאשם (ת/9 א') שבתחילתה תאר את האירועים שקדמו לרצח, את העובדה שנותר ללא עבודה, את הטיסה לקפריסין, את הפגישה המקרית עם דימה, בנו של אדוארד, שבה פנה אליו דימה באמרו: "נו מה כל הזמן מחפש צדק ומסתובב כמו חרא בבאר?". הוא תאר את התחושה הקשה ואת ה"פוביה" מפניו של דימה, ואת ההשפלות שספג ממנו (עמ' 1 להודעה).

בהמשך ההודעה הנאשם תאר את השתלשלות העניינים, עד שהגיע לדירת משפחת אושרנקו בליל הרצח:

"... אני ביקשתי מאשתי לתת לי מפתחות של י.א., למרות שידעתי שי.א.גרה בנפרד הייתי מניח שיש לה מפתחות גם מדירתו של דימה, אשתי שאלה לאיזה מטרה אני צריך מפתח של י.א.ונכנסה ללחץ, אני הרגעתי אותה ואמרתי לה לא לדאוג ושאני מבקש את זה על מנת לעשות איזה רוע לדימה.. כשכבר היו המפתחות אצלי אשתי של דימה, טטיאנה, אמא שלו, לודמילה, והילדים שלו וי.א.נסעו לבלות באילת, אני ניצלתי שהם לא היו ובלי שום תוכנית באתי לדירה שהם מתגוררים בה, עלייתי לדירה שלהם, פתחתי את הדירה, נכנסתי פנימה, אדוארד היה בעבודה... ולפי החדרים הבנתי היכן ישנים דימה וטטיאנה. התחלתי לחשוב מה אני יכול לגרום לזבל הזה דימה לסבול, לא עלה לי שום דבר בראש... וגנבתי משם בסביבות \$400... ביום רביעי, 14.10.09, אמרתי לבתי מזל טוב וכל הזמן לא עזבה אותי המחשבה על דימה. ביום חמישי קמה לי המחשבה שצריך להעניש את הבן זונה הזה, אני חשבתי על שני כיוונים, דבר ראשון לפגוש אותו ליד החדר מדרגות ולהעניש אותו אבל הדבר השני שזה קיצוני למרות

שדחפתי את זה ממני, רציתי להיכנס לדירה, לחכות לכולם שיגיעו מהעבודה להושיב את כולם בסלון... ולפני כולם להעמיד אותו על הברכיים לפני, זאת אומרת בגדול רציתי לשמוע ממנו סליחות על כל מה שעשה לי ולמשפחה שלי... ביום חמישי בסביבות שעה 15:00 אני נסעתי וקניתי שני כרטיסי SIM לפלאפונים בראשון רחוב הרצל בחנות בצ'ינג שמחליפים כספים מוכרים שם גם כרטיסי SIM בבית היו לי שני מכשירי פלאפון משומשים והכנסתי לתוכם את כרטיסי ה-SIM טלפון אחד נתתי לאשתי ביום שישי לפני שהלכה לעבודה ואת השני השארתי לעצמי, זה דבר ראשון. דבר שני, באותו היום שקניתי את כרטיסי ה-SIM נסעתי לתחנת דלק ולקחתי בקבוק ריק של תוספת לכביסה, מילאתי אותו בדלק בתחנת דלק באת. ישן בראשון לציון לפני מוסך "הואזיס" ונסעתי לחנות חדשה שנפתחה בראשון וקניתי אזיקונים מפלסטיק על מנת לקשור את דימה, למרות שדחיתי את המחשבה הזאת אבל תכננתי לקשור את כל המשפחה על מנת להושיב אותם בסלון.. להושיב אותו מול המשפחה ובשביל להפחיד אותו יותר תכננתי לשפוך עליו דלק ולשמוע ממנו סליחות... מה שקשור לטלפונים, כשנתתי טלפון לאשתי ביום שישי אמרתי לאשתי שאני אתקשר אליה והיא תגיד לי מתי כולם יחזרו מהעבודה על מנת לדעת מתי דימה נוסע הביתה ואשתי ענתה לי שהיא מאוד מבקשת שאני לא יעשה שום דבר. אני אמרתי לה שלא תדאג... שאני לא יעשה שום דבר.. היה לי תיק גב צבע שחור, הכנסתי בתוכו את הבקבוק עם הבנזין, אזיקונים, סכין שהיתה לי ברכב... כפפות גומי.. הייתי מבודד בחדר סגור עם עצמי... היה לי גם מצית בתיק של הגב, שאני אגיד לו שהכל ביד שלי ועם המחשבות האלו נשארתי בבית. בסביבות השעה 20:00 ישבתי בחדר חשוך בלי אור, נכנסה אלי בתי... אמרתי לה מזל טוב ליומולדת וביקשתי ממנה סליחה על כל מה שעשיתי ועל כל מה שאני יעשה... בסביבות 23:00 אני יצאתי לחצר, פגשתי שכן...חזרתי הביתה בסביבות 24:00, עוד שעה וחצי ישבתי עם עצמי, אח"כ לבשתי ג'ינס כחול, גופיה לבנה עם שרוול ארוך וכובע קפוצ'ון, על הגופיה הלבנה לבשתי גופיה חומה... כובע קסקט בצבע כחול כהה... נעליים לבנות... לקחתי מהמגירה של אשתי גרב שחורה ניילון של אישה שמתי אצלי בכיס.. ובסביבות השעה 01:30 17.10.09 אני החלטתי ללכת ולהעניש את דימה. לקחתי אופניים שלי... לקחתי עלי את התיק גב ונסעתי לכיוון הבית של אושרנקו... במרחק קצר מחדר המדרגות העמדתי את האופניים. הגעתי לחדר מדרגות, הייתה עוד תנועה ברחוב שלהם, בשביל לא לעורר חשדות אצל האנשים מסביב החלטתי להיכנס מאחורי הבית באחד המחסנים, הורדתי את התיק גב והתיישבתי על כפות הרגליים שלי. שוב פעם נכנסתי למחשבות שאם הגעתי לפה אני חייב לחכות לדימה... ניצלתי את העובדה שהיו לי מפתחות מהדירה והחלטתי לעלות לדירה... (עמ' 2 להודעה).

במרכז הודעתו של הנאשם ת/9 א' עומד תאור של מה שקרה בדירת משפחת אושרנקו מאז שהנאשם נכנס אליה ועד שעזב אותה לאחר הרצח:

"נכנסתי, לא היו אורות, שמתי הגרב של אשתי על הראש שלי ועל הפנים שלי, כשנכנסתי לסלון ראיתי שלודמילה אשתו של אדוארד ישנה על הספה בסלון, הוצאתי אזיקון מתיק הגב שלי לקשור לה את הידיים... אז הוצאתי אזיקון

ובשביל להפחיד יותר הוצאתי סכין, הגעתי לספה ודחפתי אותה והערתי אותה, אמרתי לה שאני לא רוצה לגרום לה שום רע, לא לה ולא לילדים וביקשתי ממנה שלא תעשה רעש ודיברתי בחצי קול, לא רצייתי רעש כדי לא להעיר את הילדים ואז לקחתי אותה לחדר שינה שלה ושל אדוארד, היא הלכה לשם ברגל, כשליווייתי אותה לחדר וביד שלי היה האזיקון ובשביל להפחיד אותה יותר היה לי ביד גם סכין, ולפני שהיא נכנסה לחדר היא דחפה אותי והתחילה לצעוק ואני ואני ניסיתי לסתום לה את הפה והיא המשיכה לצעוק והמשכתי להגיד לה שתפסיק לצעוק, שאני לא אגרום לה לשום רע והיא המשיכה לצעוק ואני נתתי לה מכה ראשונה עם סכין, פגעתי לה באזור הגוף והיא הפסיקה לצעוק, היא נפלה על הרצפה לפני החדר שלה, אני ירדתי על הברכיים והיא המשיכה להגיד משהו בלחש ואמרתי לה סליחה ואמרתי "למה לא הקשבת לי, אני לא באתי לקחת אותך". ראיתי שכואב לה, הרמתי אותה והשכבתי אותה על המיטה וכיסיתי אותה בשמיכה ואחר כך אני יצאתי מהחדר ישבתי על הספה בסלון עוד פעם התחילו מחשבות הכל לא היה לפי התוכנית. אני לא יודע באיזה מצב היא היתה, אני פחדתי להסתכל עליה, אני הכרתי אותה היטב לא ידעתי מה לעשות, אני חשבתי שאם אני אזמין אמבולנס אני לא אגיע לשיחה עם דימה... נשארתי אני לא יודע עוד כמה זמן... לקחתי טלפון שהיה איתי התקשרתי לאשתי שאלתי אותה מה נשמע והיא אמרה שהיא בעבודה... הייתי בטוח שעם לודה ששמתי אותה על המיטה הכל יהיה בסדר... בחדר הרחוק אחד הילדים התחיל לזוז... הייתי מבין שצריך לזרוז את הכל... בסלון ראיתי את הפלאפון של לודה פחדתי שיתעורר מישהו מהילדים, התחלתי לחייג הודעה לטאניה בשביל שתחזור הביתה ורשמתי כנראה שיש חום לילדה... הגעתי לחלון בחדר השינה של דימה וטטאנה והיה ילד קטן בחדר שינה שלהם במיטה קטנה ואחרי זמן מה הוא התחיל להתבכיין והתחלתי לחפש בשבילו בקבוק מים... לקחתי איזה ספל ... הרמתי קצת את הראש שלו ונתתי לו קצת לשתות והוא נרגע... לחדר של לודמילה פחדתי להיכנס, אני חשבתי שהכל יהיה בסדר, כיסיתי אותה בשמיכה, אח"כ לדעתי נטליה התקשרה... שמתי לב על השעון בטלפון שהשעה בסביבות 04:30... אחרי איזה חצי שעה התקשרתי לאשתי ושאלתי מה נשמע ואיפה כולם ... והיא אמרה שאדוארד צריך להגיע הביתה ועוד פעם אני חוזר שהיה הסכם בינינו שהיא תודיע לי מתי כולם ייסעו הביתה ואני התכוונתי שאני אהיה למטה על מנת שלא יראו אותי עד שדימה יחזור הביתה. אחרי זמן מה ראיתי את אדוארד נכנס בחדר מדרגות, עוד פעם לקחתי אזיק ובשביל להפחיד לקחתי את הסכין, וחיכיתי לו בחדר שינה של דימה וטניה. הוא פתח את הדלת כי קודם נעלתי אותה והוצאתי את המפתח, הוא נכנס ונעל את הדלת, אני יצאתי, אמרתי לו שלא יצעק, אני חושב שהוא זיהה אותי הייתי בלי הגרב ובכלל שכחתי את עצמי, אמרתי לו שלא יצעק ושאני לא רוצה לגרום לו לשום נזק, הוא התחיל להתנגד, ראיתי שהוא מופתע מזה שהוא רואה אדם זר בדירה וקפץ עלי אני הבנתי, ראיתי שהוא במשקל כבד ואז נתתי לו מכה עם הסכין פגעתי באזור הגוף והוא המשיך לצעוק, ניסיתי לסתום לו את הפה והוא המשיך לצעוק בהתכווצויות נפלנו ביחד על הרצפה, אז נתתי לו עוד שתי מכות עם הסכין באזור הגוף שלו וכל זה בפרוודור. אני משכתי אותו לחדר שינה של דימה וטניה, התיישבתי על המיטה והוא הפסיק לצעוק. המשכתי לשבת על המיטה, אח"כ שמעתי שהגיע רכב, אצל אדוארד היה תיק הוא נשאר בפרוודור, לקחתי את התיק וזרקתי אותו על המיטה של דימה, ראיתי בחלון שהגיעה טניה... היא נכנסה לדירה אחרי שפתחה את הדלת עם מפתח, נכנסה לדירה ישר לחדר שינה שלה ושל דימה ואני

באתי אליה מאחורה, סתמתי לה את הפה עם היד והושבתי אותה על המיטה בצד, סובבתי אותה ככה שלא תראה אדוארד, אמרתי לה שלא תצעק, היא שאלה איפה הילדים שלה ואמרתי שעם הילדים הכל בסדר ואין מה לדאוג, הייתי רק עם הכובע על הראש בלי כובע גרב, היה בחוץ כבר אור יום, אני חושב שהיא זיהתה אותי, והיא אמרה בסדר, שאלתי איפה דימה ושהמטרה שאני נמצא פה זה דימה... אמרתי לה לשלוח הודעה לדימה שהכל בסדר ושלא יתעכב שם והיא שלחה את ההודעה לדימה, אמרתי לה שתשב בשקט... טטיאנה קפצה מהמיטה והתחילה לצעוק, התחלתי לסתום לה את הפה, היא המשיכה להתפרע ולצעוק ולהשתחרר ואני התחלתי לתת לה מכות סכין לא זוכר לאן פגעתי בה ולא זוכר כמה פעמים, אח"כ אני לא זוכר מה קרה. היא שכבה על המיטה והפסיקה לצעוק, אח"כ התחיל לצעוק ילד אחד מאותו חדר של טטיאנה ודימה ואני כנראה הרגתי אותו עם הסכין לא יודע לאן פגעתי בו וכמה פעמים. ישבתי על המיטה ושמעתי שבחדר הרחוק יש בכי והלכתי לכיוון הבכי וזהו אני לא יודע מה קרה אחר כך, אני מניח שעשיתי כמה מכות עם הסכין לילדה והצעקות הופסקו, לא זוכר לאן פגעתי לה או כמה פעמים... אחר כך אני לא זוכר שום דבר, זכור לי שהתנפלתי על דימה, ראיתי את דימה בחלון, מישוהו הסיע אותו על אופנוע לדעתי, ובסלון אני כבר התנפלתי עליו, והתחלתי לתת לו מכות עם הסכין, היה לו ביד קסדה של אופנוע אולי צבע לבן, לדעתי נפלנו ביחד, הוא נפנף עם הקסדה, ניסה להגן על עצמו ממני ואני כל הזמן חזרתי ואמרתי לו שהוא אשם בכל מה שקרה פה, הוא שכב ברצפה, התיישבתי לידו ודיברתי איתו על משהו אבל הוא לא ענה לי, כשישבתי לידו ראיתי שיש לי חתכים ביד, לא יודע ממה זה, אני חושב מהסכין שלי, אני לא זוכר היכן פגעתי בדימה או כמה פעמים... אח"כ קמתי, כולי הייתי בדם... הורדתי את הבגדים שלי מצאתי משהו בגדים בארון.. לקחתי תיק של דימה, לקחתי מפתחות, צרור מפתחות של המסעדה, ראיתי גם תיק של אדוארד... אצל דימה בתיק היה סכום של כסף שלקחתי ... בגדים שהורדתי ממני שמתי על המיטה בחדר שינה איפה ששכבה לודמילה, מהתיק הוצאתי ג'ריקן, שזה בקבוק עם הבנזין... שפכתי על הבגדים שלי גם בסלון שפכתי בנזין.. הדלקתי ועזבתי את הדירה... יצאתי מהדירה אני לא יודע אם בוער או לא בוער, אני הדלקתי... (עמ' 3-5).

הנאשם נשאל לגבי מצב הגופות בדירה כשעזב אותה ואמר שלודה, אשתו של אדוארד, היתה על מיטה בחדר השינה שלה. שם גם השאיר את בגדיו; דימה היה בסלון, ליד הכניסה לשירותים, על הרצפה; אדוארד היה בחדר של דימה; טטיאנה שכבה על המיטה בחדר שלה ושל דימה והילדים היו כל אחד במיטה שלו, הילדה בחדר הרחוק והתינוק במיטה שלו בחדר של דימה וטטיאנה.

הנאשם תאר את הסכין שבה השתמש לרצח כסכין עם ידית שחורה, להב בצבע כסף באורך 13 ס"מ וברוחב 4 ס"מ בצורת קונוס וצייר אותה (עמ' 7 למעלה והציור שצורף להודעה).

הנאשם נשאל מדוע ילד בן 5 חודשים מת, והוא השיב "הוא מת מהיד שלי, בגלל דימה" (עמ' 8 למעלה). בהמשך תאר הנאשם את מעשיו לאחר עזיבת הדירה:

"התיישבתי על האופניים, נסעתי לכיוון המסעדה הגעתי למסעדה... אני לא זוכר שעה אבל היה אור יום. ניסיתי לפתוח דלתות בעזרת המפתח, לא הצלחתי, ואז נסעתי על האופניים ואני לא יודע לאן אני הגעתי... נעצרה מונית באור אדום... וביקשתי ממנו שייקח אותי... אני הבנתי שאני צריך לנסוע לחוף ים של ראשון... ואז הלכתי, לא יודע לאן וכמה זמן הלכתי למעשה. מצאתי את עצמי בכניסה לבת ים, שם תפסתי עוד מונית ונסעתי לכיוון הבית, נעצרתי ליד הבית והגעתי הביתה, כולם היו בבית. אבא שלי פתח את הדלת, ראה אותי וראה באיזה מצב אני, והייתה תחבושת על היד, גם אמא קמה, אבא שאל מה קרה, אמרתי לו שעשיתי משהו נורא, אל תשאל יותר כלום. אמא התחילה לבכות. הלכתי לחדר שלי, אשתי התעוררה. אמרתי לה אל תשאלי אותי על כלום, עשיתי משהו נורא. התחלתי להוריד את הבגדים ממני... והלכתי למקלחת, אשתי באה לעזור לי כי כף היד שלי הייתה חתוכה. אני התלבשתי, לקחתי מסמכים ונסעתי. לפני שנסעתי אמרתי לאשתי שהיא תעיף את תיק הגב. היא שאלה מה קרה. אמרתי אל תשאלי אותי... לאילת הגעתי בסביבות 12:30... עברתי את הגבול לכיוון מצרים דרך טאבה..." (עמ' 5-8).

הנאשם תיאר את מעשיו לאחר שעבר את הגבול בטאבה, הגיע לבית מלון ולקזינו (עמ' 6). לדבריו ביום ראשון הוא שוחח עם אשתו בטלפון, היא אמרה שהיא נמצאת במשטרה ושקרה דבר נורא למשפחת אושרנקו ועדכנה אותו לגבי מועד ההלוויה. הוא חזר צפונה והשתתף בהלוויה, שנערכה ביום ראשון בשעה 17:00.

הנאשם נשאל כיצד הגיעו לידי מפתחות הדירה של משפחת אושרנקו והשיב שביקש מאשתו לקחת את המפתח מ.א. . לדבריו, באותה עת לא היתה לו תוכנית קונקרטית והוא הבטיח לה שאין בכוונתו לעשות כל רע. את המפתח אשתו העבירה דרך אחותה מריה, שלא חשדה בדבר. הוא לקח את הצרור, עשה העתק למפתחות והחזיר את הצרור (עמ' 7). הנאשם אמר שהתכוון להפחיד את דימה, לקשור לו את הידיים ולשפוף עליו דלק, כדי לשמוע את סליחתו, והוא אינו זוכר אם הפעיל מוצרי חשמל (את תנור האפייה, מיקרוגל, מדיח כלים) בדירה או פתח את ברז הגז לפני שיצא מהדירה. לדברי הנאשם הוא נהג לאחסן את אופניו בבית בסלון ליד הקיר, הוא תיקן את אופניו, ניפח אויר בגלגלים וערך "נסיעת מבחן".

הנאשם נשאל אם אשתו ידעה אודות שנאתו כלפי דימה והשיב שהוא הסתיר את השנאה כלפיו, אבל למעשה היה מאוד פגוע ממנו. כשביקש את המפתח אמר לה שהוא רוצה להרע לדימה, אבל עם זאת אמר לה שאין לה מה לדאוג ולא יקרה שום דבר רע. הנאשם חזר והדגיש שאשתו לא ידעה מראש מה הוא מתכנן לעשות והטענה כאילו ידעה שהוא עתיד לבצע שוד בדירת המשפחה לא נכונה אלא זה משהו שהיא הסיקה בעצמה לאחר האירוע.

הנאשם נשאל מדוע הוא לקח עמו גרב לכיסוי הפנים, שכן לפי התוכנית שלו הוא אמור היה לגרום לדימה להתנצל בפניו, קרי, לחשוף את זהותו. לדבריו, הוא לקח את הגרב לצורך אפקט הפחדה וכדי שלא יתנגדו לו.

באשר למניע שלו להיכנס לדירה טען החוקר שלנאשם היו קשיים כלכליים ומאחר וידע שלמשפחת אושרנקו יש כסף בבית הוא רצה לגנוב אותו, בעיקר מאחר ולא אהב אותם, אך הנאשם השיב, שאמנם יש להם הלוואות והוא אכן הפסיד את הכסף שלהם בהימורים, אבל לא זו היתה הסיבה שהוא נכנס לדירה (עמ' 8).

7. ביום 28.10.09 בחצות יצא הנאשם לשחזור עם החוקרים צח צורי ולב ברסקי שנמשך כשבע שעות, השחזור צולם והוקלט (ראה הדיסקים והתמלילים ת/11 ב-ה).

בפתח השחזור הוביל הנאשם את החוקרים לביתו ברחוב ירושלים בראשון לציון ופרט אודות בני משפחתו (עמ' 3-4). הוא תיאר כיצד הכיר את בני משפחת אושרנקו (עמ' 5), סיפר כיצד הושפל ע"י דימיטרי ואמר שבכוונתו היה ל"הוציא ממנו כמה... כמה מילות ... של "סליחה" על כל מה שהוא עשה" (עמ' 8-9).

הנאשם תאר מפגש אקראי בינו ובין דימה באזור התעשייה, שבו חש מושפל, וחזר והדגיש "**... אני הייתי אמור להפחיד אותו... לשמוע ממנו... סליחה... שכל מה שהוא עשה נגדי זה היה באמת... שזו שגיאה... אני לא רציתי לעשות שום דבר**" (עמ' 10-11).

בהמשך תאר הנאשם את פרטי הלבוש שלו כשיצא מהבית לכיוון בית משפחת אושרנקו (עמ' 12). הוא הגיע רכוב על אופניו והיה עם מכשיר טלפון נייד. מכשיר נוסף היה אצל אשתו ואף אחד לא ידע על התוכנית שלו. הוא רכש את הסיים למכשירים יום קודם לכן, ביום חמישי. המכשירים היו לו קודם לכן בבית אך לא היו בשימוש. מטרת רכישת כרטיסי הסיים היתה ליצור קשר עם אשתו, ולוודא את מועד יציאת בני המשפחה מהמסעדה (עמ' 13-18).

הנאשם חזר והדגיש כי למרות שביקש מאשתו להודיע לו מועד יציאתם של בני משפחת אושרנקו מהמסעדה הביתה, היא לא ידעה דבר על התוכנית שלו (עמ' 23-25).

הנאשם הצביע על המקום אליו הגיע בשעה 01:15 לערך על מנת להמתין לשובו של דימה (עמ' 22).

מאחר והוא הסתתר במקום שבו היתה תנועת שכנים הוא החליט לזוז מהעמדה הזאת "**ואז אני התחלתי לחשוב, אתה יודע, רק להגיע... אל הדירה שלהם...**" בכך למעשה עבר לתוכנית השנייה שעברה בראשו, והיא להושיב את בני המשפחה ולדרוש את התנצלותו של דימה מול כל בני המשפחה (עמ' 27-28).

הנאשם תאר את דרך שכפול המפתח לדירת המשפחה והדגיש שלמריה אין חלק בכך. בתוך שעה הוא החזיר את המפתח לאחר ששכפל אותו

(עמ' 29-32).

הנאשם תאר את כניסתו לדירת המשפחה בשעה 02:00, או מאוחר יותר, היתה חשכה בבית והוא ראה דמות שוכבת על הספה בסלון (עמ' 34-35).

הוא היה בדירה פעמים רבות. בפעם האחרונה זה היה כשבני המשפחה נסעו לאילת, מלבד אדוארד שעבד אותה עת במסעדה, מדובר בכחודש לפני האירוע והמטרה היתה לעשות משהו כנגד דימיטרי (עמ' 36).

8. בהמשך השחזור תיאר הנאשם מה עשה לכל אחד מבני משפחת אושרנקו (ראה תמלילי השחזור ת/11 ג-ד).

(א) לודמילה

לדברי הנאשם הוא העיר את לודמילה ע"י כך שנגע בה ואמר לה "רק אל תדאגי.. אני הגעתי לכאן, לא בשביל לעשות לך בעיה..". היא נבהלה ולא זיהתה אותו באותה עת, למרות שהיא מכירה אותו. הוא לקח את לודמילה לכיוון החדר. היא התחילה להתנגד, לדחוף אותו ולצעוק. הוא חזר שוב ושוב על הבקשה שתהיה בשקט שכן אין בכוונתו להרע לה "ואז.. היא דחפה אותי כאן בצורה כזאת... והיא התחילה לצרות.. בצורה ממש נוראית". הנאשם הסביר שבידו אחז בסכין, לצורך הפחדה בלבד אך מכיוון שלודמילה צעקה הוא ניסה לכסות את הפה שלה, ללא הצלחה, ואז הוא עצר אותה "באמצעות הסכין" (עמ' 3-5).

הנאשם נשאל כיצד וכמה פעמים דקר אותה והשיב "אני עצרתי אותה בצורה כזאת, בעזרת היד שלי, היד הימנית שלי... אני לא יכול לזכור ברגע זה לומר (כמה פעמים - א.ט.) ... פעם אחת... לאחר מכן... היא ירדה למטה... היא נפלה למטה.. ואני אמרתי לה "רק אל תצרחי"... אני ישבתי בצורה כזאת... על הברכיים שלי.. על שתי הברכיים שלי, והסכין שלי.. נפלה... היא לא צרחה יותר, ואני לקחתי אותה בידיים שלי.. היא היתה נורא כבדה... אני הבאתי אותה לכאן, אל החדר הזה.. חדר השינה של לודמילה ושל אדוארד... הפנים שלה היו כאן והרגליים שלה היו כאן. אני רק הנחתי אותה.. ואני אמרתי לה "אל תדאגי"... היא שכבה... על הגב.. עם הפנים מופנים כלפי מעלה.. אני כיסיתי אותה.. מספר שמיכות.. היא לא אמרה לי שום דבר.. התחלתי לפחד נורא.. אני יצאתי מתוך החדר הזה..." (עמ' 6-9 לתמליל ת/11 ג').

הנאשם ציין שהוא היה "שבור" בשלב זה. הוא לא הבין מה קרה באותו זמן והיה בטוח שהיא בסדר. בהמשך, הוא הגיע לחדר אחר, לא היה בחדר אף אחד והוא פתח את החלון כדי להביט בחלון, בציפייה לבואו של דימיטרי. אח"כ הוא הגיע לחדר של הילד, שהיה מכוסה, וישן בשלווה והמתין בישיבה וציפה לדימה. לאחר מכן חזר לאותו חדר, הרים את הסכין, שם את הסכין על המיטה, הוציא את מכשיר הטלפון והתקשר לאשתו, הוא שאל אותה מה נשמע ואיפה האנשים, היא השיבה לו שכולם בעבודה, והוא ציין בפניה שהכל בסדר. הוא מעריך שהשעה היתה אחרי 04:00. כעבור זמן מה שמע רעש מהחלון, הוא לקח את הסכין, סגר את הדלת ונעמד. הוא חיפש את האזיק מהפלסטיק שהיה עליו ומצא אותו בכיסו השמאלי (עמ' 10-17).

(ב) אדוארד

לדברי הנאשם הוא שמע את אדוארד פותח את הדלת, הוא יצא מהחדר ונפגש איתו במקום עליו הצביע בדירה. הוא תפס אותו עם יד שמאל בצוואר ורצה להגיד לו שלא יתנגד ושלא יעשה שום דבר אבל הוא התנגד, והנאשם החל למשוך אותו

בצוואר, תוך כדי שאדוארד מתנגד וצועק. הנאשם נתן לו מכה עם הסכין, הוא המשיך להתנגד ואז שוב הוא היכה אותו, הם נפלו ביחד על הרצפה, ואז הוא התיישב לידו ב"ישיבת צפרדע", על הרגליים שלו.

אדוארד המשיך להגיד לו משהו, אבל הוא לא שמע אותו. הנאשם החל מושך את אדוארד על מנת להכניס אותו לחדר, אדוארד לא התנגד בשלב זה אבל אמר משהו (עמ' 18-20).

הנאשם נשאל האם והיכן הוא דקר את אדוארד והשיב שהוא לא זוכר, כנראה שדקר אותו פעמיים - שלוש. כאשר נשאל לאזור הדקירה השיב: "באזור הגוף. פה".

הוא רצה להשכיב אותו על המיטה אבל לא הצליח להרים אותו ואז הוא הכניס אותו למקום עליו הצביע בשחזור (עמ' 21). לדברי הנאשם בשלב זה השמש החלה לזרוח. הוא שמע בכי של ילד או ילדה. הוא קם והתקרב. הילד הסתובב. הוא חיפש בקבוק מים אבל לא מצא ולכן פנה למטבח והביא כוס מים. הוא הרים את הראש של הילד ונתן לו לשתות. הוא התקשר לאשתו, שאמרה לו שהיא סיימה את העבודה ומתקרבת הביתה, השעה הייתה אחרי חמש ובשלב זה דימה עדיין לא הגיע והוא הבין שעליו לעשות משהו על מנת לזרז את הגעתו (עמ' 22-23).

(ג) טניה

לדברי הנאשם הוא מצא את הטלפון הנייד של לודמילה ושלח ממנו הודעה לטניה שתחזור הביתה כמה שיותר מהר כי יש לילדה חום. הוא שמע שהגיע רכב, קם והסתכל בחלון, וראה את טניה יוצאת ממנו. הוא שמע אותה נכנסת, יצא לכיוונה והתקרב אליה מאחור. היא עמדה עם הפנים לכיוון חדר השינה, הוא תפס אותה, סתם לה את הפה, הושיב אותה ואמר לה לא לצעוק והיא שאלה היכן הילדים (עמ' 26).

הנאשם נשאל האם טניה זיהתה אותו, והוא השיב שלדעתו כן אבל היא לא קראה לו בשם. הוא שאל אותה היכן דימה והיא השיבה שהוא בעבודה. היא שאלה מה עם הילדים והוא השיב שהכל בסדר. הוא ביקש ממנה לשלוח הודעה לדימה שלא יתעכב. הוא חיפש אזיק על מנת לקשור את ידיה של טניה ואז טניה החלה לצעוק והוא סתם לה את הפה. הוא חושב שהיא החלה לצעוק כאשר היא ראתה את אדוארד (עמ' 27).

טניה צעקה, הוא רץ לכיוונה והתחיל להיאבק איתה ולסגור לה את הפה. היא צעקה מאוד חזק "אני שמתי אותה על הבטן... כאשר אני לוחץ עם הגוף שלי... אחר כך אני לא זוכר מה קרה... היא התנגדה לי... מאוד חזק... במשקל שלי שאני לחצתי אותה למיטה שלה... ואחר כך אני שום דבר לא זוכר... אני הייתי כבר הלכתי יצאתי מהחדר הזה... אני חושב בכך שאני השתמשתי בסכין אני דקרתי כמה דקירות בטניאנה..." (עמ' 3 לתמליל ת/11 ד').

לדברי הנאשם הוא לא זוכר מה עשה עם טניה. היא שכבה על המיטה, הוא יצא מהחדר הזה, אחר כך הלך למטבח, עמד שם והוא חושב ששמע בכי של ילד ואחר כך של הילד השני.

(ד) הילדים

לדברי הנאשם "אני חושב ש.. שמעתי בכי של ילדה אחר כך... הילד... ולאחר מכן אני שום דבר למעשה לא זוכר מה קרה אני חושב כי את הילדים גם אני חתכתי" (עמ' 5).

הילד היה בחדר של דימיטרי וטטיאנה, אותו חדר שבו נתן לו לשתות ובחדר הרחוק יותר היתה ילדה, היא שכבה על המיטה. הנאשם נשאל מה הוא עשה בחדרה של הילדה ואמר "לא זוכר... אני לא זוכר בדיוק איפה הייתי בחדר הזה" (עמ' 6).

(ה) דימה

לדברי הנאשם "אני רק זוכר שנכנס דימה.. סוף סוף נכנס אותו בנאדם שאני אכן חכייתי לו ושהיה סיבה כנראה.. סיבה של כל המתרחש.. אני הייתי איפשהו אני לא זוכר בדיוק עכשיו איפה אני הייתי בחדר הזאת. אני זוכר איפשהו פה אני קפצתי עליו.. אני התחלתי לדקור אותו בסכין.. אני לא יודע כמה זמן זה ארע .. הוא נפל... אני התיישבתי לידו.. אני דיברתי איתו.. אני אמרתי לו למה בכל הזמן הזה אתה רדפת אחרי.. למה אתה רדפת אחרי המשפחה שלי.. למה אתה השפלת אותי.. ליד כל אלה בפני כולם.. הוא לא ענה לי.. אני ישבתי על ידו על הרצפה.. הסכין נמצא בשתי האצבעות שלי.. אני זרקתי את הסכין.. אני ישבתי על הרצפה.. יחד איתו.. אני הסתכלתי לו בפנים.. כמו תמיד הוא היה מחייך אלי בחיוך ציני מזלזל.. דחפתי אותו אני ניסיתי לשמוע ממנו סליחה.. באצבעות אצלי ראיתי שנחתכתי באצבעות.. אני חושב שבזמן אני דקרתי אותו.. הייתה לנו היאבקות ואני חתכתי את עצמי בסכין. בסכין שלי.. דרך אגב, ביד שלו היה קסדה של האופנוע..". לשאלת החוקר איך קרה הפציעה של החתך. הנאשם השיב שהוא לא יודע (עמ' 6-10).

בהמשך תאר הנאשם את המשך מעשיו בדירה: "אני לא יודע כמה זמן עוד ישבתי פה... אני הסתכלתי על עצמי הייתי כולי בדם.. מהאצבעות ירד לי דם.. אני נכנסתי לחדר הזה... אני התיישבתי על המיטה... אני בכלל לא הבנתי איפה אני נמצא באיזה עולם ואני בכלל לא ידעתי מה קרה איתי.. ואז אני קמתי.. והתחלתי להוריד מעצמי את הבגדים.. אני הורדתי מעצמי את הכל... אני הייתי כולי בדם.. על המיטה הזאת שמתי את הבגדים שלי .. ג'ינס.. נעלי ספורט.. גופיות.. את הכובע שלי.. אחר כך אני מצאתי איפשהו גופיות, גופיה ו.. שורט..". לדברי הנאשם הוא לא זוכר מאיפה לקח את הבגדים האלה (עמ' 10-12).

הנאשם תיאר כיצד הוא הגיע לכיור, החל לשטוף את ידיו וחבש את ידו המדממת במגבת שמצא (עמ' 13). כאשר הוא יצא הוא ראה את התיק שלו, שהיה פתוח. "בעיניים נתקלו לי הג'ריקן.. אני לקחתי את הג'ריקן והלכתי לשם.. שפכתי על הבגדים שלי פה.. והלכתי מפה... אני פשוט שפכתי פה..". (עמ' 15-16).

הנאשם נשאל אם היו מקומות נוספים בהם שפך את הדלק, השיב שהוא לא זוכר, ואמר שלאחר מכן הוא מצא גם כפכפים, לקח את התיק ויצא מהדירה.

הנאשם השיב שלדעתו הוא היה הגורם לשריפה מכיוון שהיה לו בנזין אך הוא לא תיאר את עצמו מדליק את הבנזין, אלא רק שופך אותו. לאור הערת החוקרים באשר להידלקות הבנזין הנאשם השלים את תשובתו " **... אני הבנתי עכשיו על מה מדובר ... אצלי איתי היה מצית אני לקחתי מהבית מצית ... ואני רציתי לעשות הכל אחרת... אני לקחתי מהתיק גב לקחתי את המצית... באתי לחדר והדלקתי את הבגדים שלי... אני לקחתי תיק גב ויצאתי מהדירה... איפשהו פה אני מצאתי תיק של דימה... בפנים מצאתי מפתחות ו... איזשהו סכום של כסף.. "** (עמ' 17).

הנאשם אמר שידוע לו מהחוקר שהיה משהו פתוח במטבח, ובתשובה לשאלה אם עשה משהו נוסף במטבח או נגע במשהו, ענה: " **אני לא זוכר מה אני לקחתי אבל לפי החקירה החוקר אמר לי ש... שהיה משהו פתוח כנראה בגלל זה אני חושד כי אני פתחתי את זה... לפי החקירה ... היה כנראה ... איזה תנור היה דלוק... טוסטר היה דלוק.. "** (עמ' 18).

החוקר שב ושאל את הנאשם מה הוא עשה במטבח והנאשם חזר על כך שהוא לא זוכר ואם היה זוכר היה אומר. הוא לקח מהתיק של דימה את המפתחות וכסף מזומן, יצא מהדירה ונעל את הדלת במפתח שהיה ברשותו. משם הוא נסע למסעדה, ורכב על האופניים (עמ' 19-23).

בהמשך השחזור הנאשם תיאר את הדרך שעשה מבית המשפחה למסעדת פרמייר, את הניסיון שלו לפתוח את דלת המסעדה ללא הצלחה, ולכן הוא עזב את המקום.

הנאשם נשאל מדוע הוא הגיע לאחר האירוע לפרמייר ולא נתן תשובה (עמ' 26-27).

הנאשם ציין שהוא משער שהגיע למסעדה כדי לפתוח את הכספת שהיתה במסעדה ובהמשך תאר את הדרך שרכב על אופניו (עמ' 29).

בהמשך השחזור הנאשם הצביע על המקום שבו הוא השאיר את אופניו ולקח מונית לחוף הים בראשון לציון. הוא נשאל על מה חשב באותם רגעים, והשיב: " **.. זה היה נורא קשה לחשוב על כל דבר שהוא.. בתוך המחשבות שלי היה ואקום... שום דבר בכלל לא צץ "** (עמ' 3-4 לתמליל ת/11 ה').

הנאשם הסביר שהוא לא מבין איך, אבל הוא מצא עצמו בבת-ים. הוא מניח שהוא צעד לשם בחוף הים ומשער שהשעה היתה שבע בבוקר לערך. לאחר שתיאר את הדרך שעבר עד הגיעו לבת ים אמר שהוא חזר לראשון לציון במונית וירד ליד הבית שלו (עמ' 7-14).

9. ביום 4.11.09 בשעה 12:42 גבה רס"מ אורי הדס הודעה נוספת מהנאשם (ת/13 א'), החקירה הוקלטה ותומללה בתמליל (ת/13 ג'). הנאשם טען שהוא לא מסכים עם החשדות המיוחסים לו וביקש לראות עו"ד. החוקר הסביר לו שלא ניתן לראות עו"ד במהלך החקירה ומאחר והיה לו מספיק זמן במהלך ימי המעצר שלו לפגוש בחקירה כעת לא מאפשרים לו לפגוש בעו"ד.

הנאשם נשאל עם מה מהדברים הוא לא מסכים, ולדבריו כל מה שהוא אמר נכתב ע"י החוקרים בהגזמה.

הוא הדגיש שלא מדובר ברצח מתוכנן מראש, "... ואני לא רציתי להרוג אף אחד... אני לא מסכים עם זה שהמשפחה שלי נמצאים תחת חקירה ובמעצר, הם לא קשורים למה שעשיתי...". הנאשם אישר כי אכן רצה להרע לדימה אך כוונתו היתה: "... לכתוב לו משהו על הקירות או על התמונות שלו" (עמ' 2).

הנאשם הבהיר כי הרגיע את טניה והדגיש בפניה שאף אחד מבני משפחת אושרנקו לא ייפגע. טניה היתה עדה למרבית מקרי ההשפלה של דימה וכנראה ידעה אודות השנאה שלו כלפי דימה, גם אם הוא לא אמר לה במפורש שהוא שונא את דימה. הנאשם השיב שאת מיכל הבנזין שרכש ביום חמישי הוא שמר בחדר שלו. למרות שנטליה ישנה איתו בחדר, היא כלל לא ידעה אודות הבקבוק, לא היה ריח בחדר שהסגיר את קיומו של הבנזין.

לדברי הנאשם לא היה בכוונתו לטוס לפרק זמן ממושך למוסקווה (עמ' 3).

הנאשם נשאל היכן האזיקונים שהביא עמו. לדבריו, הוא כנראה לקח אותם איתו לאחר שעזב את הדירה, הוא ביקש מנטליה לזרוק את התיק כשחזר הביתה וביקש ממנה שלא תשאל אותו שאלות.

הנאשם נשאל מדוע הגיע לדירת המשפחה בשעה 01:30-02:00, כאשר הוא הכיר את הרגלי המשפחה וידע שדימה חוזר הביתה רק לפנות בוקר, ומה תכנן לעשות בפרק הזמן הזה, והשיב "מהתחלה בכלל לא התכוונתי להיכנס לדירה... ידעתי שדימה יכול לבוא הביתה מכל מיני סיבות גם בשעה 02:00.. לפחות זה מה שאני חשבת... הסיבה לזה שעליתי מלמטה לביתו היא שפחדתי שיראו אותי אנשים שיכולים לצאת מהבית עם כלבים, לזרוק זבל, ואני לא אשיג את המטרה שלי" (עמ' 3).

הנאשם טען כי הוא איבד את העשתונות ולא ידע מה נעשה עמו לאחר שפגע בלודמילה "האנושיות שלי עזבה אותי... יצאה ממני האנושיות שתגרום לי להתקשר למד"א ולהתקשר למשטרה... אני חושב שזה חזר אלי רק כאשר חזרתי לביתי".

לדבריו הוא הביא את כל הציוד שהביא כדי להפחיד את בני המשפחה, לקשור אותם, וכדי שדימה ייפול על ברכיו בבקשת סליחה. הוא התבייש במעשיו ולכן בחקירות הקודמות הוא לא מסר את כל הפרטים "אני עוד פעם טוען שמשוהו שלט בי, אני לא רציתי לגרום נזק לאף אחד, המטרה היתה דימיטרי... מה שעשיתי לא היה מוצדק ואני מתנצל. אבל לפרק הזמן ההוא לא ידעתי מה קורה איתי" (עמ' 4).

הנאשם לא נתן הסבר לכך שטניה היתה דקורה כ- 30 דקות.

בהמשך החקירה נשאל הנאשם על מותם של הילדים ולהלן חילופי הדברים בינו לחוקר:

"ש: תסביר לי מה התינוק עשה רע?"

ת: שום דבר

ש: אתה אמרת שהתינוק בכה ודקרת אותו, אני אומר לך שלפי נתיחה לתינוק יש יד שבורה, מכות קשות

בראשו, עצם המצח מנותקת מהגולגולת, התינוק נחנק למוות ורק אח"כ נדקר כ- 7 דקות...

ת: זה לא הייתי אני

ש: מי זה היה?

ת: לא יודע.

ש: מי עוד היה בדירה...

ת: ... הייתי לבד בדירה, ואם הייתי לבד אז זאת אומרת שאני עשיתי את זה.

ש: מה קרה עם הילדה?

ת: לא זוכר" (עמ' 5).

באשר להצתת הדירה הנאשם טען שהוא לא הצית את הדירה אלא ניסה לשרוף את הבגדים שלו, שהיו ספוגים בדמו של דימה, על הכיריים, על האש, אבל זה לא נשרף. לאחר מכן הוא הניח את הבגדים בחדר מרוחק "... ומתי שמצאתי את התיק שלי מצאתי מיכל עם בנזין והחלטתי לשרוף את הבגדים שלי שהיה מהם ריח של פרצוף של דימיטרי... כי הבגדים הם חנקו אותי, הם צחקו עלי".

הנאשם טען שלא זכור לו אם כיבה את האש בכיריים לאחר שלא צלח בשריפת הבגדים ובתשובה לשאלה מדוע בחר להצית את הבגדים דווקא בחדר בו היו טניה, אדוארד והתינוק, השיב: "לא זוכר".

כמו כן הנאשם נשאל מדוע הצית אש בסלון, והשיב: "העניין הוא שהדלקתי את הבגדים ואני לא יודע, לא זוכר שום דבר". בתשובה לשאלה מדוע הוא פתח את הברזים של הגז והדליק בד במטבח, אמר: "לא הדלקתי שום דבר, הצתתי רק את הבגדים שלי שהיו ספוגים בדימה" (עמ' 6).

הנאשם נשאל מה עשה עם הכסף שלקח מהדירה והשיב: "כנראה ששילמתי על כל מיני צרכים שהיו, אולי תדלוק, לא זוכר".

בסוף החקירה הסביר הנאשם כי בתחילה הוא הכחיש את המעשה מאחר וחש בושה, והוא מתנצל על שנעשה.

10. ביום 8.11.09, בשעה 12:35 נחקר הנאשם ע"י רס"ר ואפי סעד, אך הוא סרב להשיב על שאלות כל עוד משפחתו עצורה מבלי שיש לה מעורבות ברצח (ראה ההודעה ת/14 א' ותמלילי החקירה ת/14 ב' ות/14 ג'). באותו יום נחקר הנאשם פעם נוספת בשעה 16:37 ע"י רס"מ אורי הדס (ראה ההודעה ת/15 א' והתמלילים ת/15 ב' ות/15 ג').

הנאשם נשאל מה קרה ברוסיה והשיב: "כלום". ובתשובה לשאלה אם הוא מפחד מעברו, השיב: "לא. יום אחד אתם תדעו הכל, כאשר אני אדע שהמשפחה שלי מוגנת".

הנאשם סרב להשיב לשאלות אודות עברו, במה עסק בדובאי ומתי חזר מדובאי לרוסיה, וטען שיש לשחרר את בני משפחתו.

הנאשם טען שהוא מפחד שמשפחתו תפגע, וכן הוא חושש מפני פרסום הפרשה ופגיעה בבני משפחתו בעקבות כך. הוא סיפר שברוסיה היה נהג פרטי, אך סרב לחשוף את זהות מעבידו וסרב להשיב לשאלות אודות שינוי שמו מדימיטרי קרליק

לדמיאן לאקי. הוא סיפר על חברים שנהרגו בזמן שהוא היה בדובאי, שם עבד, אך משפחתו לא התגוררה עמו אלא הגיעה לביקורים.

בהמשך החקירה הנאשם אמר לחוקר: **"יום אחד אתה תדע הכל על הכל עלי... כשאני אהיה בטוח ש... שהמשפחה שלי תהיה, אתה יודע, מוגנת או משהו... משהו כזה"** (עמ' 14 לתמליל ת/15 ג'). הנאשם נשאל האם משהו עתיד לפגוע במשפחה שלו בשל עברו והשיב **"... אני לא חושב ככה... בגלל ההווה... בגלל הזמן עכשיו יש הבדל בין כשלבד... כשאתה לבד וכשאתה לא, אוקי? אני לא. יש אנשים שאני... כמובן שאני מפחד מהם"**.

בסוף החקירה החוקר אמר לנאשם שנראה בברור שהוא שולט בסכינים ושאל אותו מהיכן השיג כישורים אלה והנאשם השיב שהוא עבד במטבח.

11. ביום 8.11.09 יצא החוקר אלידוב הכט עם הנאשם מחדר החקירות לחצר, כאשר על גופו מכשיר הקלטה והם שוחחו בחוץ (ראה דו"ח התשאול ת/16).

הנאשם סיפר כי עניין הרצח אינו כפי שנראה ועומד מאחורי זה סיפור הרבה יותר גדול. לטענתו, הוא חושש לחייו ולחיי משפחתו בגלל אנשים בעלי מעמד גבוה אשר ירצו לפגוע בו בגלל מידע שיש לו עליהם. הוא לא ישרוד בכלא ויגיעו אליו. מדובר באנשים בעלי כוח עצום לטענתו שיכולים להגיע לכל מקום.

הנאשם טען שמעבר לכך שהוא שנא את דימיטרי מדובר בחוזה רצח שהוצא על ידו לפועל והוזמן ע"י אדם בעל מעמד גבוה, שמשפחת אושרנקו סחטה אותו. לדבריו הרצח תוכנן במשך 3 חודשים ומדובר בעניין רגיש.

הנאשם נשאל מדוע הוא לא ברח לחו"ל וחרז ארצה אחרי הרצח והוא משיב שהוא יכול היה לברוח אבל מדובר בעניין מורכב וזה קשור למי שעשה עבורו את הרצח.

לדבריו, הוא לא דואג מבחינה כספית מפני שיש אנשים רבים שחייבים לו כסף ברוסיה, אך הוא לא מוכן לדבר על הפעילות שלו ברוסיה ובדובאי. לטענת הנאשם בשלב זה הוא מעדיף לשמור את הפרטים לעצמו מאחר והוא חושש למשפחתו ומתעקש כי יש לו הוכחות חותכות שביצע את הרצח עבור משהו אחר.

12. שיחה בין הנאשם לקמ"ן בית המעצר

ביום 29.4.10 שוחח הנאשם עם קמ"ן בית המעצר אבי חקשוירי (להלן: **"הקמ"ן"**) בנוכחות אלכס שניידר, ששימש כמתורגמן. השיחה נערכה מיוזמתו של הנאשם, שביקש לשוחח עם הקמ"ן באופן ספציפי.

בשיחה מסר הנאשם כי הוא אינו הרוצח האמיתי. לטענתו הוא נכח בדירה בעת הרצח אך פיזית הוא לא רצח. הרצח בוצע ע"י כמה גורמים, שאת זהותם הוא יחשוף רק בפני אנשים שהוא סומך עליהם. לדבריו, הוא מכיר את הגורמים המעורבים ברצח ויכול להפליילם.

הנאשם הדגיש כי הרוצח האמיתי עודנו מסתובב חופשי בישראל וביכולתו להוכיח את הקשר בין "המשלחים" לרוצח ולהוכיח כי היה איתו אדם נוסף בדירה. "המשלחים" לרצח היו בעלי אינטרס לרצוח את בני המשפחה ומדובר באנשים מכובדים ובעלי מעמד, בהם שר, ראש עיר וסגן ראש עיר שאת זהותם לא חשף.

לדבריו, לאדוארד היו קלטות, מסמכים, דיסקים ומצלמות נסתרות אשר יכלו להפליל את האנשים המעורבים "המשלחים", הוא סחט אותם וכנראה בשל כך הם החליטו לבצע את שביצעו. הנאשם ציין כי הוא היה אמור להכניס את הרוצח לדירה בערב האירוע, מאחר והוא מכיר טוב את בני המשפחה. בשלב מסוים הרוצח פגע בו, ככל אותו, ואז הוא התפנה לרוצח את הקורבן הראשון. לאחר מכן, יצא הרוצח מהבית, חזר כעבור שעה ואז אמר לו שהתוכנית המקורית השתבשה ויש תוכנית שנייה. בהמשך אדוארד הגיע לדירה ואז הרוצח התחיל להתעלל בו ולבקש את הקלטות, הדיסקים והמסמכים, אדוארד הביא לו את החומר ואז נרצח.

הנאשם סיפר כי הרוצח התכוון לרצוח גם אותו, אך הוא הזהיר אותו שיש אנשים שיודעים היכן הוא נמצא ולא כדאי לו להרוג אותו. לדברי הנאשם, הוא ניסה במהלך החקירה לספר לשוטרים את האמת שלו אבל הם נמנעו מלהקשיב לו. כמו כן ציין הנאשם כי במהלך החקירות סייע לו מתרגם בשם רומן, וכאשר הוא החל לקשור איתו יחסי אמון, החוקרים נמנעו מלהביא את רומן שוב.

הנאשם ציין כי הוריו קיבלו שיחת טלפון אנונימית שבה המשווח מסר לו ד"ש והזהיר את ההורים שהוא ימשיך לשתוק, שאם לא כן הם יפגעו בו ובהוריו. כמו כן טען הנאשם שיש חוקר מצוות החקירה שתוך כדי החקירה העביר לו מסר מאותם גורמים הקשורים לרוצח המשפחה ומסר לו ד"ש מהם, במטרה להפחיד אותו כדי שלא יפתח את הפה.

הנאשם הדגיש שאין לו בעיה להפליל את המעורבים ברצח וכי הוא יכול להוכיח בבדיקות מעבדה שהוא נפצע בידו כתוצאה ממאבק עם הרוצח, הוא הדגיש שהמניע של המעורבים ידוע לו, ומוכן לעבור בדיקת פוליגרף.

הנאשם לא הכחיש את היותו בדירה בזמן הרצח אך הכחיש כי הוא ביצע פיזית את המעשה וחזר על כך שהוא נכנס לדירה על מנת לאפשר לרוצח להיכנס "בצורה חלקה" לדירה.

בסוף השיחה אמר הנאשם כי בתמורה לגילוי האמת והפללת המעורבים הוא מבקש הגנה על משפחתו.

עדות הנאשם

1. בפתח עדותו התייחס הנאשם לטענות שבגללן יש לפסול את הודעותיו במשטרה. לאחר מכן סיפר הנאשם על עלייתו ארצה, ואמר כי לאחר 3 חודשים הוא הגיע לכינוס מפלגת "ישראל ביתנו" בת"א, יחד עם ואדים באוטובוס. בחזרה הם נסעו ברכבו של סטס מיסז'ניקוב (להלן: "סטס"). הוא מצא בתחילה עבודה בעיריית רמלה במשאית זבל ולאחר מכן עבר לעבוד במסעדת "אמריקה" - מסעדה רוסיית בראשל"צ בבעלות משפחת אושרנקו.

בקיץ 2005 הוא הסיע את ואדים לעיסוקו והם הגיעו לכינוס בת"א. ואדים ביקש ממנו שיערוך היכרות בינו לבין אדוארד ודימה וכך הוא עשה. למסעדה לא היה רישיון עסק קבוע. באותה עת סטס עסק ביזמות בעיריית ראשל"צ. בשלב מסוים המסעדה שינתה שמה לשפובלוב ובהמשך שונה השם לפרמייר ואת חגיגות הסילבסטר 2006 הם חגגו תחת השם החדש. מפלגת ישראל ביתנו ערכה במסעדה אירועים לעיתים קרובות וואדים וסטס היו עורכים יותר ויותר אירועי צהריים לא מתוכננים במסעדה, הן עם נציגי השלטון המקומי והן עם נציגי מדינות זרות (עמ' 190).

תפקידו במסעדה היה הן כרב מלצרים והן בעבודה אדמיניסטרטיבית וקליטת הזמנות.

הנאשם תאר יחסים קרובים בינו לבין אדוארד, אותו כינה בן משפחה, הוא התארח בביתם ו"**שום אירוע משפחתי לא התרחש בלעדי... אדוארד מאוד העריך אותי וכיבד אותי**" (עמ' 188-189).

בשנת 2007 הנאשם ביקש להתפטר שכן יחסיו עם חלק מבעלי התפקידים במסעדה לא היו טובים אך אדוארד שכנע אותו להישאר. בחודש מרץ 2007 הוא שוב הגיע לאדוארד, הניח את המפתחות, ועזב. אדוארד צעק בעקבותיו שיישאר ולא יזרוק אותו וכעבור שבוע התקשר אליו, הם שוחחו ואדוארד שוב ביקש לשכנע אותו לחזור לעבוד במסעדה, אך במאי 2007 הוא מצא עבודה אחרת כטכנאי.

במרץ 2008 נקרא הנאשם למסעדה ע"י אדוארד והתבקש לחזור לעבודה. לאחר מכן קבעה י.א. פגישה עם הנאשמת, הוא הגיע למסעדה, ונכחו אדוארד וי.א.. ההצעה היתה שהנאשמת תאייש את התפקיד של הנאשם, ובמידת הצורך הוא יסייע לה.

במאי 2008 החלה הנאשמת לעבוד בתפקיד שבו עבד הנאשם.

בעקבות המשבר הכלכלי עזב הנאשם את העבודה במפעל והחל לעבוד ביוני 2008 כמלגזן. בכל אותה עת הוא שמר על קשריו עם אדוארד, שסייע למפלגת ישראל ביתנו, כדי, בין היתר, לקבל רישיון עסק אחרי הבחירות.

במועד הבחירות בשנת 2008 נטליה פגשה במקרה את סטס. הנאשם פנה אליו, לטענתו בבדיחות הדעת, שאולי ימצא לו עבודה וסטס הפנה אותו "למנהיג המקומי שלנו בראשון", שכוונתו היא לואדים, כדי שסייע לו.

בפברואר 2009 סיפר לו אדוארד על איוש משרות לאחר הבחירות, וכן על שומרי ראשו של סטס, שהפך לשר התיירות, שאין הוא מרוצה מנוכחותם. כמו כן, באותה עת הוא פגש במקרה את ואדים ואת ולדא, שקיבל את תפקיד סגן ראש העיר, ואת מרי, מזכירתו של סטס וגם בהזדמנות זאת שוחח עמם על האפשרות למצוא לו משרה. במאי - יוני הנאשמת החלה למסור לנאשם ד"ש מואדים וולדא והוא חשב שאולי יש להם הצעת עבודה עבורו.

2. לדברי הנאשם ביולי 2009 הוא פגש בהם סמוך למסעדה ושוחח עמם, הוא נשאל לקשריו עם אדוארד, השיב שהוא בקשר עם אדוארד והם קבעו להיפגש למחרת. בפגישה למחרת טען בפניו ואדים ש"**העניין הוא שאדוארד הוא בעלים, שבבעלותו של אדוארד נמצא משהו שיכול להפריע לו ולעשות נזקים...**" (עמ' 198-199, ו-203).

הנאשם התבקש לקחת את אדוארד ל"סאונה, טור מיני", ובזמן זה לעשות העתקים ממפתחות הדירה שלו, ומהכספת של המסעדה. ההוראות שקיבל מהם היו להוציא את המפתחות לולדא, שיעשה מהם העתקים ויחזיר אותם בחזרה, ואם זה יהיה בשעה מאוחרת, הוא התבקש להכין העתק של המפתח באמצעות פלסטלינה.

הנאשם אמר שיחשוב ויודיע להם והם קבעו להיפגש כשבוע לאחר מכן. ואדים הדגיש בפניו שזה אמנם "לא בוער" אבל אי אפשר לדחות את זה בזמן רב וכן ביקש ממנו לשמור על סודיות העניין והדגיש שגם לו יש אינטרס בכך.

הנאשם נשאל האם 3000-4000 ש"ח יספיקו לו לביצוע הפרויקט הנוכחי והוא השיב בחיוב. הנאשם ציין כי "אני הסכמתי. הסכמתי למעשה, רציתי להיות יותר קרוב לשלטון" (עמ' 199).

באמצע יולי 2009 חזר הנאשם ליצור קשרים קרובים עם אדוארד. "אדוארד היה מודאג... הוא אמר שמלבד הבעיות הפנימיות של העסק, הם לא מסתדרים היחסים במשפחתו".

הנאשם קיבל מוודאים וולאד מכשיר טלפון ובו הוטבע המספר שלהם - שמור, ובאמצעותו התבקש לשמור עמם על קשר. הוא חשב כיצד הוא יכול להשיג את המפתח מבלי לפנות לאדוארד. הוא שיער שלי.א. יש מפתחות הדירה והכספת, למרות שהיא חיה בנפרד מבני המשפחה, וגייס את אשתו לעזרתו.

לדבריו "אני אמרתי לנטליה שתביא את המפתחות של י.א. ... כדי שאני, שאני אקח את הקוניאק שעד היום סיפקתי לו, כדי ללמד אותו לקח... להחרימם... אמרתי לה לנטליה שברגע נוח תיתן לי את המפתחות... נטליה התקשרה אלי ואמרה לי שאני אגש למסעדה. הגעתי למסעדה ראיתי את מריה אחותה, היא ניגשה למכונית והעבירה לי בתוך מעטפה את המפתחות... נכנסתי לתוך חנות אייס ועשיתי העתקים מהמפתחות. היו שלוש מפתחות, התקשרתי למריה היא יצאה, באותה הצורה בתוך המעטפה אני החזרתי לה, אמרתי לה להחזיר אותה לנטליה. מיד התקשרתי לנותני ההשראה שלי, ולאד ענה לי, אמרתי שהייתי רוצה לראות אותם בדחיפות. הוא אמר שהם קצת עסוקים אבל ישתדלו להספיק... הגעתי למחרת, זה היה יום שישי, הוא ניגש לבדו, אני אמרתי הנה המפתחות... אני מסרתי לו לאד את המפתחות, ואמרתי לו שקרוב לוודאי שהם של הדירה... הוא אמר שיבדוק, שהוא יבדוק אם המפתחות מתאימות לדירה" (עמ' 201-203).

הפגישה הבאה של הנאשם עם ולאד וואדים תוכננה לסוף אוגוסט 2009 באזור התעשייה. כשהגיע למקום הוא ראה שידו של ולאד חבושה, ולאד אמר שהוא בדק את המפתחות והם מתאימים לדירה. ואדים שוחח עם הנאשם והסביר לו שצריך לעזור לו לאד להיכנס לדירה ולמצוא שם את מה שהוא מחפש, ויש הזדמנות כעת שבני המשפחה פרט לאדוארד נסעו לחופש באילת.

לדברי הנאשם "ניסיתי להתנגד, אבל הסכמתי לעזור... אני אמרתי שאנחנו לא סיכמנו כך.. אבל השתכנעתי והסכמתי, כי ולאד פיזית לא יכול היה להיכנס ולחפש בתוך הדירה... הוא אמר "אתה ביקרת לעיתים קרובות אצל אדוארד, אתה מכיר את המבנה של הדירה...". למחרת הם נפגשו, הנאשם שאל מה הם מחפשים ונאמר לו שהוא יקבל תשובה בדירה.

הנאשם פתח את דלת הדירה במפתח שקיבל מולאד, ולאד הנחה אותו לשים כפפות, אבל לא היו לו כפפות, גם לו לאד לא היו כפפות. הנאשם החל לחפש וולאד עקב אחריו עם פנס, והאיר לו בדירה. הם חיפשו "דיסקים ותצלומים, מצלמה, איזה שהוא מכשיר הקלטה דיגיטלי". הוא חיפש בכל מקום, בחדר השינה, באמבטיה ובשירותים, במקרר, בארונות המטבח אך הם לא מצאו דבר. ולאד הציע שינסו לחפש בדירה של י.א. אבל הנאשם סרב והסביר שהוא מאחר לעבודה ומעבר לכך הוא לא ידע כלל היכן היא מתגוררת, הוא קיבל \$400 והלך לעבודה.

3. לאחר שהנאשם סיים את עבודתו כמאבטח ביום 5.10, הוא יצר קשר עם "נותני ההשראה" שלו, וביקש לברר אם יש התקדמות בניסיון למצוא עבורו משרה.

ביום חמישי, למחרת יום הולדתה של בתו ביום 14.10, הוא נסע לפגישה עם ולאד וואדים, כשהוא רוכב על האופניים. בתחילת הפגישה ואדים פנה לנאשם, העביר לו סכום של 1500 ₪ ואמר לו "אתה כבר הוכחת את הלויאליות שלך כלפי המפלגה, ויש עוד בקשה כדי לחזק את מעמדך בין שירותינו... הנה קח כסף. מחר בשעה שתיים בלילה, כלומר ביום שישי, זה יוצא בלילה שבין יום שישי ליום שבת, ב- 17 לחודש, אתה תחכה לולאד בחלק האחורי של הבית בשעה שתיים בלילה... של אדוארד מיכליץ'.. עד הפגישה עם ולאד אתה תקנה תיק גב, אתה תשים בתוך תיק הגב בקבוק עם בנזין. לבקבוק עם הבנזין אתה תדביק עם נייר דבק מצית.אתה תיקח לשם את האזיקונים הכי ארוכים שתוכל למצוא, כפפות גומי, פנס".

את המשך השיחה ביניהם תאר הנאשם כך:

"כמובן שאני הייתי בהלם, אמרתי: 'מה אתה עורך קרב, או משהו?' הוא קודם כל אמר: 'אל תפסיק מבוגרים ממך. שנית, שתקנה גרב שחורה, ומהגרב אתה תחתוך את החלק התחתון אבל לא קצר מזה'. אמרתי לו: 'השתגעתי לגמרי?' הוא אמר: 'תראה, זה לא עניינך, אתה רק תעשה מה שמבקשים ממך'. אני שאלתי: 'למה כל הקניות האלה? למה זה?' הוא אמר: 'ולאד החליט לגבי הכול בעצמו, הרבה אנשים מעורבים, הרבה אנשים יכולים לצאת מזה ניזוקים. לכן אל תשאל יותר מדי שאלות, תעשה מה שמבקשים ממך'. אני אמרתי: 'אני לא רוצה', והושטתי לו את הכסף בחזרה. הוא אמר: 'בשעה שתיים, אתה תחכה ותמסור את תיק הגב לולאד'. ... הוא גם אמר לי לקנות שתי כרטיסי סים ושני פלאפונים... הוא אמר טלפון אחד שאני ימסור לנטליה (הנאשמת א.ט.), ושאדוארד יתקשר, שהיא תתקשר אליך שאדוארד ילך הביתה".

4. את מעשיו למחרת, יום שישי בבוקר, תאר הנאשם כך:

"ביום שישי בבוקר אני נסעתי, קניתי את שני כרטיסי הסים, קניתי אזיקונים הכי גדולים. אני לא ידעתי איפה למצוא בקבוק עם בנזין. כשהסעתי את נטליה לעבודה ביום שישי, לקחתי מהבית מיכל שטוב לכביסה... אני מילאתי ליטר - ליטר וחצי בנזין. בבית היו שני טלפונים ישנים, בבית היה לי גם פנס כזה שנראה כמו מחזיק מפתחות, גם את הגרב לא קניתי. נטליה אחרי שלקחתי אותה לעבודה, אני לקחתי מהמגירה שלה גרב שחורה. אני גזרתי ממנו את החלק התחתון, כפי שביקש קירפיצ'וב. לגבי הטלפונים - לפני שלקחתי את נטליה לעבודה ביום שישי, מסרתי לה טלפון, כרטיס הסים שאני רכשתי שמתי בטלפון הישן, זה שלקחתי מהבית. אני אמרתי לה, אני סיכמתי עם דימה לגבי פגישה ביום שישי. כלומר, היום מאוחר יותר. לכן תתקשרי אלי כשאדוארד ייסע הביתה. אם אני אישן, אז תעירי אותי עם הצלצול הזה, כדי שאני אפגוש את אדוארד", וכן " ... לנטליה אני אמרתי שלי ולדימה יש פגישה שנקבעה ביום רביעי

כאשר פגשתי אותו, ... היא אמרה לי בשביל מה טלפון? אמרתי: 'את הרי מבינה שיום שישי הוא יום עמוס. שבמקרה ואני לא אירדם, אני אתקשר אלייך, ומכיוון שהטלפון שלך תמיד תפוס, אני אתקשר אליך לטלפון שאני נותן לך'. כלומר, בזה יצרתי קשר חופשי, תקשורת בינינו. כמובן שהיא אפילו לא חשדה בדבר. ואני אמרתי שבתוך הטלפון מודבק מספר טלפון שלי, מה זה הטלפון הזה? מה זה המספר הזה? אני אמרתי לה ש'זה הטלפון השני שלי, את הרי יודעת את זה מצוין'. שהטלפון שלי באמת באותו הזמן, הטלפון שלי עבד מאוד לא טוב. בקיצור, היא אפילו לא חשדה בדבר" (עמ' 207-208).

לדברי הנאשם, הנאשמת לא ביררה מה נעשה עם המפתחות שלקחה מי.א., לא הייתה שיחה ביניהם בנושא הזה, היא לא שאלה אותו, והוא לא הזכיר את הנושא (עמ' 209).

5. במרכז עדותו הנאשם תאר את פעולותיו בליל האירוע. את מעשיו לפני שנכנס לדירת משפחת אושרנקו תאר הנאשם כך:

"ביום שישי בלילה, שזה בין יום שישי לשבת, בסביבות השעה אחד ועשרים, אני לקחתי את תיק הגב, יצאתי מהדירה, הוצאתי את האופניים, סגרתי את הדירה ונסעתי לכיוון אדוארד, לכיוון הדירה של אדוארד. בחצר השכנה קשרתי את האופניים עם מפתח, התגנבתי למקום שנדברנו להיפגש מאחורי הבית, אני חושב שזה היה, השעה הייתה אחד וחמישים. ניגש ולאד, הוא היה לבוש במעיל כחול, מעיל עבודה כחול, במכנסי עבודה כחולים וכובע שחור. היה, הוא היה עם דלי והיו תלויות על הדלי כפפות גומי שמיועדות לניקיון. הוא הוביל אותי לעומק, שם הניח את הדלי, אני נשאתי תיק גב. הוא פתח אותו, הדבר הראשון שהוא שאל מה זה הדבר הזה? כאשר הוא ראה את הצוואר של הבקבוק של המרכז. אמרתי לו שאני לא מצאתי בשום מקום בקבוקים עם בנזין, ולכן אני מילאתי את זה בזה. הוא צחקק, הוריד אותו בחזרה. הוא הוציא מהכיס פנס, פנס אצבע חזק כדי להאיר בתוך תיק הגב, כדי לראות מה הבאתי לו. דבר ראשון שהוא הוציא משם את הגרב, הוא הוריד את הקסקט שלו, הוא לבש את הגרב ולבש בחזרה את הקסקט. אחרי שהוא בדק את כל זה בתוך תיק הגב, הוא שאל איפה הכפפות? איפה הפנס? הוא הוציא ארבע אזיקונים מפלסטיק, חיבר ביניהם וזרק אותם בתוך הדלי. הוא שאל אותי: 'אם נתת את הטלפון לנטליה?' אני עניתי 'כן'. 'אם הסברת לה מה הסיבה?' אמרתי לו: 'שאני הסברתי והיא לא חושבת אפילו בכלל'. הוא אמר 'תתקשר לנטליה ותברר מה קורה בעבודה?' אני הוצאתי את הטלפון, התקשרתי לנטליה, אני אמרתי לה שהוא עובד. אמרתי לו: 'שכן, אני יודע'. הוא שאל: 'איפה הקשר בינינו?' אני הוצאתי את הטלפון שהייתי קשור איתה, הטלפון שקיבלתי ממנו. את הקשר בינינו תשים בכיס שמאל, את הקשר עם נטליה תשים בכיס ימין. תעמוד כאן, אם תשמע משהו, תתקשר אלי כאשר אתה מוציא את הטלפון בינינו מכיס שמאל. 'אם נטליה תתקשר אליך בקשר לאדוארד שהוא נוסע הביתה, או שלפתע דימה ייסע הביתה, אתה תתקשר אלי מהטלפון שנמצא אצלך בכיס שמאל. אם אתה

תשמע משהו חשוב, תתקשר אלי מיד'. כך עניתי לו: 'תשמע, אני חשבתי שאני אתן לך את תיק הגב ואני אסע. בגדול אני יכול להתקשר אחרי שאני נמצא בבית'. כך ענה לי: 'אנחנו עכשיו לא נתווכח אתך, אם אתה תשמע איזה שהוא רעש, או שהמשטרה תגיע בעקבות הרעש, אתה תתקשר אלי ואת מה שאני מחפש אני אזרוק לך מהחלון כדי שתאסוף את זה ותיסע עם זה. איפה החנית את המכונית?' אמרתי לו: 'אני הגעתי באופניים'. הוא אמר: 'מה שאנחנו מחפשים, קרוב לוודאי שלודה יודעת איפה זה נמצא'. 'לכן אני לא חושב שאתה תצטרך לעמוד כאן זמן רב ולחכות לי'. במילה אחת הוא לקח את תיק הגב, את הדלי והלך. לא עבר, כפי הנראה, אפילו 30 דקות, אני שמעתי שמישהו הולך.אני עשיתי את עצמי שאני עושה את צרכי, אני אז ראיתי שזה מישהו שהולך זה ולאד. לא היו איתו לא הדלי ולא תיק הגב. הוא ניגש ואמר: 'שלודה הרגישה לא טוב, היא נפלה באמצע האולם ואיבדה את ההכרה, בוא תעזור אנחנו נרים אותה למיטה ואנחנו נלך משם'. אמרתי: אנחנו צריכים דחוף להתקשר או למגן דוד אדום, או לאדוארד, כדי שיעזור לה'. כך ענה לי: 'מה אתה אידיוט? אתה משוגע לגמרי?' בגדול, ידעתי שלודה תמיד סבלה מלחץ דם גבוה" (עמ' 209-210).

לדברי הנאשם הוא "נכנע לולאד" ונכנס אחריו לדירת משפחת אושרנקו.

את מה שקרה בדירה תאר הנאשם כך:

"הוא נכנס לדירה, הדירה הייתה פתוחה. כאשר נכנסתי, אני נתקלתי בדלי. מיד בכניסה עמדו גם הדלי וגם תיק הגב. כך אמר לי: 'תהיה בשקט, תסתובב בזהירות'. ראיתי את לודה באמצע האולם, היא שכבה עם הראש לכיוון בית השימוש. הוא אמר לי: 'קח את לודה מתחת לידיים, ואנחנו נשכיב אותה על המיטה בחדר השינה'. אני ניגשתי ללודה, מאותו רגע אני ראיתי הוא לבש את הכפפות הגומי שלו. כאשר ניגשתי ללודה, כלומר, שניגשתי כדי לקחת אותה תחת הידיים, אני ראיתי דם תחתיה. אז התחלתי להיות היסטרי, אני נרתעתי אוטומטית מלודה, הוא קפץ לקראתי מיד והכה אותי בבטן. אני התיישבתי על קצות האצבעות, הוא כנראה איך שהוא הפסיק את הנשימה שלי, 'מה, מה אתה צועק מטומטם? מה אתה רוצה להעיר את הילדים?'. הוא הרים אותי, ואמר לי: 'תיקח את לודה מתחת לידיים'. אני ניגשתי ללודה רציתי להרים אותה מתחת לידיים, אבל הרגשתי כאב חזק בגב. כלומר, בגלל שאני לא יכול להרים דברים כבדים. הוא לקח אותי בכתף, ואמר לי: 'תיקח אתה את הרגלים, ואני אקח מתחת לידיים'. הוא, בקיצור, הרים את לודה, אני החזקתי אותה ברגליים והשכבנו אותה בחדר השינה על המיטה. כל הזמן הזה אני הלכתי עם עיניים סגורות, הייתה לי הרגשה שהיא מסתכלת עלי. העניין היחיד הוא שבחדר השינה הוא השכיב אותה על הקצה, אני החזקתי את הרגליים שלה, אני ביקשתי ממנו מאוד: 'נשכיב אותה בצורה נוחה. נשכיב אותה כמו שצריך'. ולקראת צד שמאל, כי בצד שמאל היה טלפון. השכבנו את לודה ומיד לקחתי את הטלפון, והלכתי לקראת דלת הכניסה לקראת היציאה מהבית. כלומר, תכננתי להתקשר כדי שתבוא עזרה לאנשים. וכשניגשתי, כשהגעתי לדלת הוא סובב אותי עם היד והכה אותי בחוזק רב בבטן.

כתוצאה מהמכה נפלתי על הרצפה, עף לי הטלפון מהיד, כאן ראיתי שמאיזה שהוא מקום, אחר כך הבנתי מאיפה הוציא את הסכין, הניף אותה כלפיי. אני תפסתי את הלהב, הלהב של הסכין בידיים, ... ואמרתי לו: 'שיש מי שיודע, שיש בן אדם שיודע שנסעתי לפגישה'. הוא משך את הסכין מהיד שלי, ומאז חתוכות לי שתי אצבעות שלי, לאחר מכן, הוא הרים אותי, שאל אותי: 'איפה הטלפון השני?' אני הכנסתי את היד לכיס, ואז אני גיליתי שהאצבעות חתוכות. אני לחצתי ביד השנייה על האצבעות של היד, הוא הוציא מהכיס שלי את הטלפון השני, הוא לחץ עלי עם היד כלפי הרצפה ואמר, שלף מתוך הדלי שעמד במסדרון לצידנו אזיקון אחד, סגר לי את פרק היד, הוציא מהכיס שלו את פנס האצבע, הכניס אותו לפה, לקח עוד אזיקון מהדלי, אחר כך מתוך תיק הגב הוא שלף, החל לשלוף מתוך תיק הגב את הכפפות, קשר לי את הרגליים עם האזיקון, את הכפפות שאני לקחתי שהיו בתוך תיק הגב הוא שלף אחד, הלביש לי אותה על היד מכיוון שנזל לי דם, ירד לי דם. הוא האיר כדי למצוא את הכפפה השנייה, התחיל להלביש לי את הכפפה השנייה על היד, נקרע, הוא מיד זרק אותה במסדרון. ושלף, כפי שהתברר לאחר מכן, את הכפפה האחרונה מתוך תיק הגב... הוא לקח עוד אזיקון מהדלי, וקשר לי מאחורה את הידיים. אחרי שקשר לי את הידיים, הוא תפס אותי בכתף, יותר תפס אותי בגופיה ומשך אותי על הרצפה לכיוון המטבח. הוא הצמיד אותי ליד הכיור, הוריד את הקסקט, הוריד מעצמו את הגרב ודחף לי לתוך הפה. הייתי בשקט. יצא מהדירה, אני שמעתי שהדלת נפתחה ונסגרה על מפתח. אתם מבינים בעצמכם איזה מצב הייתי, אני הגעתי כאילו לעולם אחר. מאחורה היו קשורות לי הידיים, דירה זרה, לודה פצועה, אני במצב כזה שהייתי לא ברור בכלל איך הגעתי לשם. אני הבנתי שצריך לעשות משהו. אני קמתי בקושי וניגשתי לכירת הגז. בזמנו כאשר עבדתי כמתקן של מכשור ביתי בחברת קרדן, אני ידעתי שהמכונות המודרניות, אני ידעתי שאפשר להצית אותן עם כפתור אוטומטי. אני אומר איך תכננתי - תכננתי לפתוח את הגז, להדליק אותו ולשרוף את האזיקון שסגר לי על הידיים. עד כמה שהבנתי הפסיקו את הגז, סגרו אותו. מכיוון שניסיתי לפתוח לא רק ברז אחד, אלא ניסיתי עוד אחד ועוד אחד. אחר כך, אני ניסיתי להדליק את הטוסטר. בקיצור הסתחרר לי הראש, אני נפלתי, באותו המקום שבו נמצאתי. אחרי איזה שהוא זמן אני שמעתי שהדלת נפתחת, אני התפללתי שאלה יהיו אדוארד ודימטרי, אבל אני ראיתי אור מהפנס, זה היה ולאד, הוא עבר הסתכל עלי. עבר בין שני חדרים, חזר אלי. ניגש אלי, שלף מתוך הפה שלי הגרב ודחף אותו מאחורי הגופייה שלי.... הוא שלף סכין מהכיס, כלומר, מכנסי עבודה שהיו לו, הייתה לו כיס עמוקה שבתוכה היה סכין. כשהוא ניגש אלי, אני ראיתי בבירור שהוא הוציא את הסכין מהמותן שלו. הוא חתך את האזיקון שחיבר את הידיים שלי, את האזיקון זרק לתוך הדלי. הוא אמר לי: 'ש'אתה כעת מתרומם'. מתוך השידה, במסדרון עמדה שידה. הוא לקח את הטלפון, ואמר: 'עכשיו אתה תכתוב הודעה לטניה'. אני שאלתי איזה מספר יש לטניה? הוא אמר ... זה טלפון של לודה. תיכנס לתוך מספרי טלפון שחויגו, ותכתוב הודעה לטניאנה. הייתי כותב את זה בעצמי, אבל עם הכפפות שלי ייצא, כתב היד שלי לא יהיה טוב. אני לקחתי את הטלפון ממנו, מיד שמאל היד הימין הייתה

חתוכה, התחלתי לכתוב טקסט שהוא התחיל להכתיב לי. הטקסט היה מהתוכן הבא: 'טניה, אל תתעכבי. לרשל חום, או שהיא לא מרגישה טוב. אל תתעכבי תגיעי הביתה. אני לא מתקשר כדי לא להטריד את רשל'. הוא לקח את הטלפון, ממני את הטלפון, הביט על הטקסט, הניח אותו על השידה במסדרון, לקח מתוך הדלי עוד אזיקון ושוב קשר לי מאחור את הידיים. לאחר מכן הוא יצא למסדרון, לפני שהוא יצא הוא לקח מאיזה שהוא מקום ליד הכיור מגבת. הרטיב את המגבת בכיור ויצא למסדרון. כשהוא חזר מהמסדרון, אמר: 'אני נאלץ לנגב מאחוריך את הסימנים'. כלומר, הבנתי שקרוב לוודאי הוא ניגב את הדם שיצא ממני, כאשר הוא חתך אותי. את המגבת הוא שוב זרק מאותו מקום שלקח אותו, הוא לקח לי את הגרב שהייתה תחובה לי מאחורי החולצה ושוב תחב לי אותו לתוך הפה. מיד שמעתי, ברגע הזה שמעתי איך הילד התחיל לבכות (עמ' 211-213).

6. בהמשך עדותו למחרת היום, אמר הנאשם כי "... זה לא היה ממש בכי אלא, אבל שמעתי איזושהי תנועה מכיוון הילד ואני שמעתי את זה ממש. מאותו הרגע כבר הגרב הייתה בתוך הפה שלי ושמעתי שהילד התחיל לנוע, לזוז באיזושהי צורה, להשמיע קולות, אני התחלתי לזוז גם ולהשמיע קולות. הוא דחף אותי ואמר שיהיה בשקט. הוא לקח ספל ליד הכיור, מזג מהכיור מים לתוך הספל והלך לחדר של דימה. לאחר מספר דקות הוא חזר והציב את הספל. הלך לחדרים המרוחקים, לשני החדרים המרוחקים ואחר כך חזר לחדרו של דימה. היה מין שקט מאיים. שמעתי מזמן לזמן כאשר הוא נעלם, אני שמעתי איזה שהם קולות של שיחה אבל אף אחד לא נכנס מהדלת, אני הייתי שומע. אחרי איזושהו זמן הוא ניגש אלי ואמר עכשיו אתה תשאל את אשתך איפה "העם", הוא התיישב על, התכופף לידי, שלף את הגרב מהפה שלי ודחף אותו מאחורי הגופייה שלי, בטלפון הוא חייג מספר וקירב את זה לאוזן שלי. הוא ישב לידי מכופף, נטליה ענתה לטלפון, אמרה הלו, שאלתי מה נשמע, איפה העם... נטליה ענתה אני כבר בבית. ובאותו רגע הוא הזיז את הטלפון מהאוזן שלי והתחיל להקשיב בעצמו. הוא לחש משהו וזרק את הטלפון לתוך תיק הגב. אני אמרתי לו שנטליה כבר בבית, הוא אמר שמעתי את זה והלך לחדרו של דימה. כעבור כ-20 דקות אני שמעתי שנפתחת הדלת, הדלת נסגרה ואני שמעתי בבירור קולות של מאבק... דלת הכניסה... אני הייתי זרוק בתוך המטבח. התחיל מאבק ואני שמעתי בבירור את קולו של ולאד, אתה רוצה לחיות? כפי שהתברר לאחר מכן, זה היה אדוארד. אני שמעתי קול צרוד של אדוארד, כן, הוא התחיל לשאול אותו איפה כולם. איפה כל החומרים, איפה כל המסמכים, ולאחר מכן שמעתי לא שומע, מה עם י.א. והאם יש משהו בתוך הכספת, האם יש משהו בתוך החנות. אחר כך שמעתי משהו וזהו, אחר כך איזושהו שקט, ואני ראיתי את ולאד שיצא מחדרו, הוא נתקל בתיקו של אדוארד, מהתיק שהוא נתקל בוא הוא התחיל להתגלגל והוא יצא, הרים את התיק, הציב אותו ליד המקרר, ליד תיק הגב והדלי. ניגש לכיור, בידים שלו היה סכין, הוא כל הזמן היה עם כפפות הגומי העבודה שלו, הוא שטף את הידיים בכיור, לקח את המגבת שאיתה לפני כן ניגב את הדם במסדרון אחרי שאני נחתכתי. הוא ניגב את הידיים במגבת,

ניגב את הסכין והלך לשני החדרים, לכיוון שני החדרים המרוחקים. אחר כך הוא חזר לחדרו של דימה ואחר כך, לאחר כחצי שעה, אני שמעתי שהדלת נפתחת וכמו כן נסגרה על מפתח וראיתי שעד אמצע המסדרון עברה טניה. אני התחלתי להשמיע קולות, היא הסתובבה כלפי, התרחבו לה העיניים מההפתעה ובאותו רגע ניגש אליה ולאד, ניגש בריצה ולאד, הוא סגר לה את הפה עם היד והוביל אותה לחדרו של דימה. אני שמעתי כשהם התחילו לשוחח, היא שאלה אותו מי אתה, מי במטבח, מה אתם עושים פה, מה עם הילדים, מה עם אדוארד, הוא אמר עם הילדים הכול בסדר, תתנהגי בשקט והכול יהיה בסדר. אחר כך הוא שאל איפה דימה ומתי הוא יחזור מהעבודה" (עמ' 213 – עמ' 217 למעלה).

בתשובה לשאלת בא כוחו השיב הנאשם שהוא לא יכול לדעת אם טניה ראתה אותו, היא שמעה את הקולות שהוציא והיא הסתובבה כלפיו, אבל אז ולאד סגר לה את הפה והוביל אותה לחדר. טניה שאלה את ולאד מה הוא עושה כאן. לדברי הנאשם - אם היא היתה מבחינה בו, היא היתה מזהה אותו ושואלת עליו כשהיא מכנה אותו בשמו הפרטי (עמ' 217).

7. הנאשם תאר את המשך השתלשלות הדברים בדירה כך:

"... הוא (ולאד – א.ט.) אמר לה עכשיו את תשלחי הודעה לדימה שהכול בסדר ואחר כך שמעתי שטניה צעקה והתחיל איזשהו מאבק ואחר כך הוא יצא, ניגש לכיור ושטף את הידיים, ניגב עם אותה המגבת שעמדה שם על המעמד ותוך כדי שהוא דחף אותי אמר עוד פעם תשמיע קול, אני אוריד לך את הלשון. הלך לחדרו של דימה, עברו כרבע שעה, 20 דקות, הוא ניגש אלי, אמר תתנהג בשקט, תהיה בשקט עוד מעט ואנחנו ננהל שיחה עם הבמאי הסוחט שהגיע רכוב על אופנוע. ראשית, לא הבנתי לגבי איזה במאי סחטן מדובר ולגבי איזה אופנוע מדברים... הדלת נסגרה וראיתי, ונכנס דימה, בידיים שלו הייתה קסדה לבנה של אופנוע. מתחת ליד הוא החזיק תיק. ולאד התנפל עליו מאחור, בידיים שלו הייתה סכין, הוא התחיל להרביץ לו, הקסדה נפלה לו מהידיים, הכול התרחש מול עיני. הוא זו בריצה לקראת השירותים, לכיוון השירותים, הסתובב וניסה להושיט ידיים אבל הכול התרחש במהירות כל כך גבוהה שהוא הכה אותו מספר מכות והוא תפס אותו וזרק אותו מעבר לעצם הירך. לחץ עליו עם הברך, מה אתה חי, החלטת להאבק בנו? וכשהוא עומד עליו, כשהוא לוחץ אותו עם הברך, דימה ניסה לקום, אני ראיתי לפי הגוף של ולאד שהוא זו, דימה צעק ואני ראיתי שולאד הכה אותו ואחר כך הוא קם ממנו, הוא ניגש לכיור, רחץ ידיים, את הסכין וניגב את הסכין עם המגבת ששכבה על המעמד, הוא התכופף אלי, פתח את האזיקים שעל הרגליים שלי, גם על הידיים, לקח אותם, זרק אותם לתוך הדלי שליד המקרר, לקח אותי בצווארון הבגד, הרים אותי, אמר אני מקווה שאתה תתנהג בשקט יותר, בצורה שקטה יותר, הוא הכניס את הסכין לתוך עצם הירך, הוא התחיל להגיד לי שכאילו עכשיו, באותו רגע התחלתי להשמיע קולות, הוא קטע את הדיבור שלו והוא אמר לי תוציא מהפה את הגרב אם עוד לא בלעת אותו. אני הוצאתי את

הגרב ביד שמאל, ביד ימין למעשה לא הרגשתי שום דבר. הוא אמר תקשיב לי היטב, ברגע זה אני התחלתי לעסות אותה, עדיין על היד היה לי אזיקון שהוא שם עלי בפעם הראשונה, בהתחלה, הוא תפס אותי בכף היד, בכפפה, מעניין אותך היד שלך, היד הדפוקה שלך? תקשיב לי היטב, במשיכה אחת הוא הוריד ממני את הכפפה, תפס אותי בחור של החולצה, בחור של הבגד וגרר אותי לכיוון דימה. זרק אותי מעל דימה ואמר מילים תסתכל ותזכור, הרים אותי ממנו וגרר אותי לחדרו של דימה. הייתה לי הרגשה שאני הייתי כמו צעצוע בידיים שלו. מהמפתן של חדרו של דימה, אני ראיתי את מה שהיה בתוך החדר, אני לא יכול לתאר לכם את המראה, מהמפתן ירדתי לכיוון אדוארד, אדוארד שכב על הרצפה לפני המיטה, אני נפלתי על מיטת תינוק, מיטת ילד, הוא תפס אותי, זרק אותי מעל אדוארד, אני כמובן ניסיתי לקום, הוא שוב דחף אותי עם הרגל אל תוך אדוארד, מאדוארד הוא זרק אותי על שטיח, היא שכבה גם כאן על המיטה. הוא אמר לי תסתכל ותזכור ואם אתה אי פעם תגמגם משהו עלינו אתה, איתך ועם משפחתך יקרה אותו דבר. אני ניסיתי לקום, אני עמדתי לידו, הוא תפס אותי בצוואר, הוא שאל אותי האם זכרת את הכול, תזכור ותשתוק, אנחנו נמצא אותך בכל מקום אם יהיה לנו צורך ובינתיים קרוב לוודאי אתה תצטרך לעזוב, לנסוע לאיזשהו מקום. שאלתי אותו מה עם המשפחה שלי, הוא אמר לי אל תדאג למשפחה שלך, אנחנו נדאג לה. לאחר מכן הוא תפס אותי בבגד מאחור, בצוואר והוביל אותי לכיוון האמבטיה. הוא הכניס אותי לאמבטיה, הסתכל עלי באומרו בפעם הראשונה כאשר היינו בתוך הדירה, האם לא הסתכלנו על הבודים בתוך האמבטיה, אני אמרתי אני לא זוכר, הוא הסתכל עלי וקפץ על גבי השיש, ... הוא משך את ידו, פתח את הדלת של הבודים, עמד על הבהונות, הסתכל בתוך, הושיט את ידו ולקח משם תיק שחור. יש תיקים כאלה שמשמשים לתיקי דרך או תיקי טיולים, הוא קפץ למטה, תפס אותי מאחור בבגד, הסתכל עלי ואמר אתה איכשהו מלוכלך כולך.

... במהלך מספר השעות האלה, אני אמרתי לו שאני רוצה לגשת לשירותים, הוא אמר לי תשתין במכנסים, לא הייתה לי ברירה אחרת ובגלל זה הוא תפס אותי מאחור בבגד ומייד הלכנו הוא הכניס אותי לחדר שבו שכבה לודה. נכנסנו לחדר, הוא אמר תתפשט, פתח את הארון, ארון שזז על גלגלים, הושיט את היד וכנראה חיפש משהו מהדברים. אני הורדתי מעלי את כל הבגדים, נשארתי רק עם תחתונים כאשר אני הורדתי את הג'ינס, מתוך הכיס של הג'ינס אני הוצאתי מפתחות מהדירה שלי. אליהם היה מחובר מפתח קטן מהאופניים שנעלתי אותם בחצר השכנים. אני הכנסתי את המפתחות לתוך התחתונים שלי, הוא לקח את התיק שהיה מונח כאן, מפני שהתברר לאחר מכן, זה היה התיק של לודה והוביל אותי לכיוון המטבח. בדרך הוא אמר לי להרים את התיק של דימה, במטבח הוא הושיב אותי על הרצפה, התיישב לידי ישיבה כפופה, אמר שהוציא את כל התוכן של כל התיקים והוא אמר את כל התוכן של התיק של אדוארד, מהתיק של לודה שאותו לקח מחדר השינה והתיק שהוא אמר לי להרים שדימה הפיל אותו. מהתיק של אדוארד אני הוצאתי צרור מפתחות ובזווית העין ראיתי שהוא, ביושבו מקופל פתח את התיק שהוריד מהבודים וניער את הכול על הרצפה. הוא אמר שהוא מוציא את התוכן מתיקו של דימה,

היו שם מפתחות, כמובן בקצה העין ראיתי שהוא התחיל לסדר בתוך התיק שממנו קודם הוציא את הכול. בשקית שקופה הייתה חבילה של תצלומים, דיסקים, מצלמה בתוך שקית שחורה מניילון, שני רשמי קול, האחד בצבע כסף והשני שחור, ועוד משהו בשקית שחורה לא שקופה ואיזה שהם חוטים. מתוך התיק של לודה הוצאתי כסף שהיה בתוך שקית ניילון שקופה, מחברת, איזה שהם חפצים אישיים, את התיק שהוא השיג מהבויזם הוא זרק לתוך הדלי, ליד זה היה תיק הגב, הוא לקח אותו והתחיל להכניס את המפתחות שהוצאתי מכל התיקים לתוך תיק הגב. בחבילה שהיה הכסף של לודה שבא מתוך התיק של לודה, הוא ניער לתוך תיק הגב ומשך בצוואר הבקבוק עם הבנזין שהיה בתוך תיק הגב ואמר לי שקרוב לוודאי נזדקק לבנזין עכשיו. הוא אמר לי לקום, הוא לקח את התיק של דימה וזרק על השולחן, כאן במסדרון, לקח את התיק של אדוארד, את התיק של לודה ואמר לי תיקח את המיכל והוביל אותי לחדר של דימה. כאשר נכנסתי לחדר של דימה, הוא זרק את התיק של אדוארד על הספה ואמר לי תמצא לך משהו מהחפצים בתוך הארון, אני הייתי עם התחתונים, יחף, לגמרי ערום. אני פתחתי את הארון, לקחתי מתוך הארון גופיה, מכנסים קצרות וכובע. כאשר הוצאתי את זה הארון הוא עם זכוכית, אני ראיתי שמתוך מיכל הבנזין הוא שפך על גבי המיטה. כל זה היה בתוך הידיים שלי, אני מתכוון לחפצים, הוא אמר לי תתלבש, אני לבשתי את המכנסים הקצרות, התחלתי ללבוש את הגופייה והוא הוביל אותי לחדרה של לודה. בדרך הוא שפך בנזין, אני התחלתי לסדר את הגופייה כי לא היה לי נוח, לא היה לי נוח ללבוש מכיוון שהיד שלי למעשה לא הייתה פעילה. הוא נכנס לחדרה של לודה, הרים את החפצים שלי, זרק אותם על פני המיטה, שפך עליהם בנזין, הוא קרע את המצית מעל המיכל, אם אתה זוכר, כאשר אמרו לי לרכוש את הבקבוק עם הבנזין, נאמר לי להדביק עם הסקוטש את המצית על גבי הבקבוק והמיכל ואחר כך הוא הוביל אותי למטבח, אמר לי לשטוף ידיים, אני התחלתי לשטוף ידיים וכאילו להסתכל על הרגליים הערומות שלי כי למעשה כאשר הלכתי ערום, דרכתי מעל הבנזין שהוא שפך. ליד עמדה קומודה, מן ארון, הוא פתח את הקומודה וזרק אלי נעלי חוף. אני נעלתי את הנעליים, כפכפים, כפכפי חוף, לקחתי את המגבת שהייתה מונחת על המעמד, שהוא השתמש בו, ניגבתי את הידיים וחבשתי את היד. לאחר מכן הוא הגיש לי את תיק הגב, לקח בעצמו דלי והוביל אותי למסדרון. במסדרון הוא אמר לי אנחנו יוצאים עכשיו מהדירה, הולכים לי.א., אחר כך אנחנו הולכים לחנות, אחרי החנות אנחנו מתיישבים בתוך המכונית שלי ונוסעים לכיוון המסעדה. ליד הנאפיס אני אוריד אותך, ליד המסעדה ישנו בית קפה בשם נאפיס, אתה תפתח לי את הדלת האחורית של המסעדה, את כל השאר אני אגיד לך אחר כך. לאחר מכן הוא הלך לחדר המרוחק, לחדר של לודה, עכשיו שמעתי רעשים של הדלקת אש. הוא ניגש למטבח, אחר כך הוא נכנס לחדר של דימה, כאשר הוא יצא מהחדר של דימה בידיים שלו היו משקפיים, הוא הרכיב משקפיים, אני ישבתי, הרגשתי לא טוב, הרגשתי רצון להקיא, הוא הרים אותי, לקח את הדלי, בידיים שלי היה תיק הגב, והוא אמר לי עכשיו אנחנו יוצאים והולכים לי.א.. אני אמרתי לו אני לא יודע איפה גרה י.א.. הוא אמר לי סתום את הפה, אני יראה לך, שאלתי מה יהיה עם

הילדים, הוא לא ענה לי דבר, הוא שלף מפתחות מהכיס, הסתכל לתוך עינית הדלת, פתח את הדלת עם מפתח ויצאנו" (עמ' 217 – עמ' 221 באמצע).

8. את מעשיו מאז שיצא עם ולאד מדירת משפחת אושרנקו ועד שהגיע לביתו תאר הנאשם כך:

"הוא (ולאד – א.ט.) תפס אותי בצד והציב אותי על המדרגות, על היד שלו היה תלוי הדלי, הוא נעל עם היד את הדלת, אמר לי יורדים. לפני היציאה מכניסת הבניין, הוא אמר לי לעמוד, העמיד את הדלי, אמר לי להחזיק מפתחות, הוא התחיל לפתוח את מעיל העבודה שלו, הוא התחיל לפתוח את מכנסי העבודה ורצה להוריד אותם אבל הסכין שעמדה לו ליד הירך לא אפשרה לו את זה. הוא הוציא את הסכין יחד עם הנרתיק שלו, זה מן נרתיק כזה מנייר. הוא אמר לי תפתח את תיק הגב, זרק לתוך תיק הגב את הסכין, הוריד מעליו את המכנסים, זרק אותם לתוך הדלי, הוריד את הכפפות אבל הוא לא זרק אותם לתוך הדלי הוא תלה אותם על גדות הדלי. הוא הוריד את המעיל שלו, זרק אותו לתוך הדלי ואמר לי יוצאים. יצאנו, אני יצאתי ראשון מדלת הכניסה של הבניין. למרות הסיכום בינינו אני הלכתי מייד שמאלה. יוצא כאילו הלכתי שמאלה והוא כאילו השיג אותי וחייב אותי בידו. הוא כאילו משך אותי בחזרה ואמר מה, אתה מתכוון להתבדח כאן? תפסת אומץ? במדרכה ממול, בצד השני של הרחוב לקראתנו הלך איזשהו גבר. הוא הלך בקצב מרתוני, כנראה שהוא היה באמצע ריצת בוקר או משהו כזה. ולאד כאילו ויתר והוא הוריד את היד והלך ישר, אני הסתובבתי שמאלה והוא כמובן הלך אחרי. אני הלכתי לקראת האופניים שלי, איפה שהשארתי את האופניים. הוא עצר אותי למעשה שניים שלושה מטרים לפני האופניים מכיוון ששם היו שיחים מקוצצים והוא אמר לי כעת אנחנו הולכים לי.א.. אמרתי לו תעשה איתי מה שאתה רוצה, אני לא הולך לי.א.. הוא אמר לי טוב, אמרתי לו תראה, היום שבת, אין תנועה, בדירה שם יש לה שריפה, עוד חמש דקות או מספר דקות יהיה שם מכבי אש. הוא אמר או.קיי, שיהיה כמו שאתה אומר, אנחנו נוסעים למסעדה. אני הושטתי לו את תיק הגב, הוא החזיר לי את תיק הגב ואמר לי תתלה אותו על עצמך. עכשיו תגיע למסעדה, אתה תצטרך את תיק הגב כי בתוך תיק הגב נמצאים המפתחות, אל תתבדח, תיסע ישירות למסעדה, אני נוסע אחרריך. הוא הוריד מעליו את המשקפיים ואמר, תרכיב משקפיים, אתה נראה לא טוב.... אני פתחתי את המנעול של האופניים, המפתחות היו לי בתוך התחתונים, אני הוצאתי את המפתחות מהתחתונים, פתחתי את האופניים ונסעתי לכיוון המסעדה. כאשר הגעתי למסעדה, בפינה ממול המסעדה, כלומר נישתי למסעדה מצד הדרך, הדרך שמובילה לבית דגן, כלומר, הגעתי מהצד הזה. בצד שממול המסעדה אני ראיתי אותו עומד, באותם הבגדים שהוא היה אחרי שיצאנו

מתוך דלת הכניסה, גופיה שחורה עם שרוול ארוך, ג'ינס שחור וכובע קסקט. אני ניגשתי לדלת האחורית של המסעדה, כפי שאמרנו, הצבתי את האופניים, הוצאתי מפתחות מתוך תיק הגב והתחלתי לנסות לפתוח את המנעול התלוי. ... ממש כעבור כמה דקות שניסיתי לפתוח את המנעול, לא הצליח לי לפתוח אותו כי האצבעות שלי לא תפקדו, לא אפשרו לי לפתוח. מהצד שמתי לב שמתקרב איזשהו גבר, הולך איזשהו גבר וזאת הייתה סיבה בשבילי לזרוק את המפתחות לתוך תיק הגב, ללבוש עלי את תיק הגב, להתיישב על גבי האופניים ולנסוע לכיוון האדם שהולך ולכיוון הדרך, לכיוון הכביש, כאשר מאחורי נשאר לעמוד ולאד. אני יצאתי לדרך ומכביש משני פניתי ימינה לכיוון סופר פארם, חציתי כביש שמיועד למכוניות ונסעתי ישר. לפני מסעדת אל גאוצ'ו נכנסתי לתוך חצר, ירדתי מהאופניים והלכתי להציץ מאחורי הפינה האם הוא נוסע. לא היה אף אחד, הכביש היה ריק, אני חציתי את הדרך וישבתי על המדרכה לכיוון בית דגן. על שפת המדרכה לכיוון בית דגן. מייד אחרי כמה דקות ראיתי מונית, הושטתי יד וביקשתי מנהג המונית לנסוע לחוף ים של ראשון. אני התיישבתי מאחור ונסעתי. אחרי שנסענו קצת והבנתי כיצד אתחשבן, באיזה כסף אני אתחשבן איתו, אבל אחר כך נזכרתי שהוא הוציא מתוך התיק של לודה כסף. אני פתחתי את התיק ובאמת היה כסף בתוך התיק. כשהגעתי לחוף הים של ראשון, שילמתי לנהג המונית, יצאתי מהמונית והתיישבתי על שפת המדרכה. הרגשתי מאוד לא טוב, אחרי שישבתי מעט הלכתי, לא הבנתי בדיוק לאן, בגדול אני התחלתי לקלוט מה מתרחש איתי כאשר הגעתי כבר לבת ים. כמו כן התיישבתי על שפת המדרכה, שפת הכביש, חשבתי לגשת למשטרה אבל לא היה לי מספיק אומץ. אחרי כל האיומים, אחרי כל מה שראיתי, אני לא הלכתי לשום מקום. אני לקחתי מונית ונסעתי לכיוון הבית. לפני שני בניינים לפני הבית שלי, אני הרגשתי מאוד לא טוב, היה לי רצון להקיא, אני יצאתי מהמונית והתחלתי להקיא" (עמ' 221 – עמ' 223 באמצע).

9. בהמשך עדותו הנאשם תאר את המשך השתלשלות העניינים לאחר שהוא הגיע לביתו.

"אחר כך הלכתי הביתה, הוצאתי את המפתחות של הדירה, ניסיתי לפתוח את הדלת, אבא שלי פתח את הדלת, אני ניגשתי מייד לדלת ואני נכנסתי לחדר שלי עם נטליה, נטליה ישנה אבל היא שמעה כנראה שאני נכנסתי, היא קמה, שאלה אותי איפה הייתי, אמרתי שנסעתי לעיסוקי. היא ראתה את היד החתוכה שלי, שאלה מה קרה, אמרתי לה אל תדאגי, הכול בסדר. אני ביקשתי שהיא תוריד ממני את האזיקון שהיה על היד שלי, שהיא תחתוך את האזיקון כדי להוריד אותו והיא הלכה למטבח כדי להביא מספריים. באותו רגע החלטתי להתפשט, להוריד את הבגדים והתחלתי להשליך את הבגדים על הרצפה. הלכתי להתקלח, נכנסתי לחדר והתחלתי להתלבש. הדבר היחיד שביקשתי מנטליה שתמרח לי את האצבעות עם יוד. היא ניסתה לשוחח איתי, שאלה אותי האם ראיתי את דימה, אמרתי שלא, לא הספקתי, היא שאלה למה התקשרת? אמרתי שאני חשבתי שאני אספיק לראות את דימה והיא הלכה להביא יוד מהמטבח.

באותו רגע אני התחלתי לקפל את הדברים שזרקתי מעלי לתוך תיק הגב ואני ראיתי כסף בתוך תיק הגב. כלומר, התחלתי להוציא את הכסף, הוא כבר היה מפוזר, היד לא אפשרה לי לעשות את זה, אני הפכתי את תיק הגב וניערתי מתוכו. מאותו החלק של התיק שבו היה הכסף, שם היו מונחים גם המפתחות... היא טיפלה לי באצבעות עם יוד, פתחתי את הארון שלי, התחלתי להתלבש, היא ניסתה לשאול אותי מה קרה ואני אמרתי שהכול בסדר, אל תדאגי, אני מייד אלך מפה, אני צריך לראות דחוף אנשים... ביקשתי ממנה שתביא לי לשותות, היא ניגשה למטבח ובאותו רגע אני הוצאתי את הכסף ואת המפתחות. בתוך תעודת הזהות שלי או בתוך הפספורט שלי היה כסף שלי מזומן, קרוב ל-3.5 אלף דולר. אני הנחתי אותם בתוך הכיס שלי, בתוך הכיס הפנימי של הז'קט, נטליה הגיעה והביאה לי לשותות, הכינה לי ספל תה והביאה לי בקבוק מים. אני אמרתי נטליה, אני מאחר, לקחתי ממנה את הבקבוק, אני צריך לנסוע דחוף, אני פשוט לא יכולתי להימצא בבית. אני הייתי צריך דחוף לנסוע לאיזשהו מקום. אני אמרתי נטליה, תעשי לי טובה, תקפלי את הכול לתוך תיק הגב ותזרקי. רצוי שתפזרי את זה במקומות שונים. לאחר שיצאתי מהדירה אמרתי לה שתזרוק את הטלפון שנתתי לה... אני נסעתי עד לחצר השנייה, אני שוב הרגשתי לא טוב, שוב יצאתי מהמכונית, הקאתי, את בקבוק המים שלקחתי מהבית אני התרחצתי באמצעות המים והתיישבתי במכונית ונסעתי. אני חזרתי לעצמי רק כאשר הייתי על הכביש לכיוון אשדוד. כשהגעתי לאשדוד התחלתי לנסוע לכיוון אילת. כאשר הגעתי עד לאילת, נכנסתי לבית מלון, ביררתי אם יש שם מקומות, רציתי להישאר בבית מלון, בבית המלון לא היה מקום, התיישבתי בתוך המכונית ונסעתי לכיוון הגבול. החניתי את המכונית והלכתי לכיוון טאבה. ... אני ישבתי ליד הבר והתחלתי לחשוב לעצמי לגבי מה שקרה. כלומר, למרות שכמה שעות הייתי למעשה בן ערובה, הייתי נתון לאונס פיזי ואונס פסיכולוגי, מספר השעות שנסעתי היה לי נחוץ פשוט להתבודד. היה לי צורך להתבודד..." (עמ' 225-223).

10. את מעשיו מאז שחצה את הגבול לטאבה למחרת הרצח ועד שנעצר בשארם א-שייח תאר הנאשם כך:

"אני חציתי את הגבול. אני ישבתי בבית המלון, קרוב לשעות הערב התקשרה אלי נטליה, אמרה שלפני, לא מזמן הייתה במשטרה, אמרה שקרתה צרה כזאת שמשפחת אושרנקו נרצחה ולמעשה בזה הסתיימה השיחה. אני אמרתי שאני עדיין עסוק, אני ישנתי, לפני בבית המלון שם. למחרת נטליה התקשרה אלי למה בגלל שלקראת השעה 17:00 היא צריכה להיות בלוויה. אמרתי שגם אני אגיע. ... הגעתי, לקחתי את נטליה ונסענו לבית הקברות. בבית הקברות, לקראת סוף הטקס, אני לא מספר לגבי כל הרגשות שלי, לגבי כל מה שראיתי, לקראת סוף הטקס שוחחתי עם קרפיצ'וב, השיחה הייתה קצרה, הוא ראה אותי, ניגש אלי, מה אידיוט, אתה עדיין פה? תיסע, תעזוב את הארץ, תזכור את מה שנאמר לך או שהמשפחה שלך תשכב לצד והוא הצביע לכיוון איפה שהייתה קבורה משפחת אושרנקו. הוא הלך לכיוון שהלך מר

מסז'ניקוב עם שומרי הראש שלו. ... אני ונטליה נסענו מבית הקברות ונסענו לראשון. לנו בבית ולאחר מכן אמרתי לנטליה שתיסע איתי לכיוון אילת. אני אמרתי שמכיוון שאת כרגע לא עובדת בואי תיסעי איתי, ונסענו לכיוון אילת. כאשר הגענו לאילת אמרתי לה שאנחנו נחצה את הגבול לטאבה, שם נעצור בבית מלון כי למעשה באילת יש לפעמים בעיות עם מקומות.... אנחנו חצינו את הגבול ונשארו בבית המלון בטאבה. ... למחרת התקשר לטלפון שלי אחד החוקרים ואמר שאני אגיע אליו... לאחר מכן אמרתי לנטליה בואי ניסע לשארם א'שייח ועצרו אותנו בשארם א'שייח" (עמ' 228).

11. בתשובה לשאלה מה היתה הסיבה להודאה שלו במשטרה הסביר הנאשם

"... מהיום הראשון של החקירות שלי, מלבד הרשמיים ושיחות אישיות עם החוקר אני אמרתי שיבוא הזמן ואני אומר את כל האמת. מהיום הראשון של החקירות שלי אני דרשתי שישחררו את כל חברי המשפחה שלי, אבל מול עיני התרחש לא רק לחץ פסיכולוגי, הם הביאו אותי לכך שאני אשמע איך מתעללים בהם, ככולם. בהתחשב בזה שאיימו עלי ובהתחשב בזה שאיימו עלי בחיסול המשפחה שלי, בחיסול חשבוניות עם המשפחה שלי, היתרון האמיתי לגבי, המטרה העיקרית לגבי הייתה הביטחון של המשפחה שלי. אבל במהלך החקירה אותם הרגעים שאני יכול לקרוא להם צירוף מקרים או כמכוננים במקריות, אני יצאתי עם מסקנה שמישהו מבין החוקרים קיבל הוראה מלמעלה במניפולציות שונות, באיום פסיכולוגי וגם פיזי לגבי המשפחה שלי, הכריחו אותי כדי שאני אקח את כל זה על עצמי. מהימים הראשונים של עבירת הפשע, אמרתי לחוקר שייתכן שרוצים לחסל אותי פיזית. לאחר זאת, בכל החקירות, היו מובילים אותי לא במכונית אחת, הייתה מכונית ליווי, מלבד הלחץ שחשתי באוגדת רמלה, לחץ פיזי ופסיכולוגי, הרגשתי לחץ והתעללות פיזית ופסיכולוגית במקום שבו נמצאתי, כלומר בכלא. ואני רוצה להדגיש שבהיותי החשוד העיקרי, הרי מישהו היה אחראי לגבי כל מה שקורה עם התיק הזה ושלא לקח על עצמו שום מחויבות לעצור זמנית את ההוצאה לאור, את הפרסום הבינלאומי שקשור לגבי משפחתי, שקשור בי... לא מספיק שמהיום הראשון למרות שאני התעקשתי, לא רק שפונים אלי בשם שלא קיים, לא מקבלים אותי כבן אדם, ... בכל המוסדות בארץ, בישראל, אני רשום כדמיאן לאקי, אין שם כזה דמיאן קרליק..." (עמ' 225).

12. הנאשם נשאל מדוע בחר שלא לפרט את גרסתו כשהשיב לכתב האישום והשיב כי

"מהיום הראשון של הנוכחות בכלא הדרים לא פעם ניסיתי לדפוק על דלתות. מספר חודשים קודם בעיקרון הודעתי לעורכי הדין שלי שאני רוצה לספר להם, לגלות להם לגבי מה שקרה והן לגבי האנשים שקשורים לפשע. במהלך הימים הראשונים לשהייה שלי בכלא, בימים הראשונים הייתה לי שיחה עם

קצין החקירות, אמרתי לו שיבוא הזמן שבו יתנו לי לומר את המילה שלי וכאשר יהיו תנאים מסוימים, יגיעו תנאים מסוימים, אני אציג נתונים שקשורים לפשע ולגבי מה שקרה למעשה.

... מהימים הראשונים של השהייה שלי בכלא אני למעשה מסרתי אינפורמציה שכאשר יגיע הזמן אני אספר. לפני מספר חודשים, כמו כן סיפקתי מידע לקצין המודיעין הראשי של הכלא שאני מוכן לתת מידע ופרטים לגבי כל הקשורים לפשע, שכמובן קיבלתי תשובה שאנחנו לא, אין לנו סמכות אבל אנחנו ניידע את מי שאחראי לזה, את מי שמעלינו. ... אני לא יכולתי להגיד את זה בהתחלה מכיוון שאני רציתי שבזמן התשובות שלי, הנתונים שאני מוסר, כיוון שאתם תעזבו את הארץ בזמן שאני נותן, מוסר נתונים בחקירות שלי. מכיוון שאנשים שקשורים לפשע הנתון הם די חזקים ואימי ענתה על כך, האם לא הבנת? ממה אתה מפחד? חיסלו את כולנו, אותנו, אותך ולכן אנחנו כבר לא קיימים. אנחנו לא קיימים כבר כלפי אנשים, אנחנו לא קיימים כלפי החברה..." (עמ' 226-227).

13. את הסליחה שהביע בפני בתו בטרם ביצע את המעשה, "סליחה על שהיה ועל שיהיה" הסביר הנאשם כך:

"זו שיחה אלמנטארית בין הורה לילד שלו. בגדול יש לי יחסים מאוד טובים עם הבת אבל בתי היא מאוד עדינה, היא נפגעת בקלות, כלומר יש דברים שהיא כועסת בגללם עלי. אני מבין שצריך להיות יותר רך איתה לכן אמרתי לה נסטיה, תסלחי לי, מכיוון שהיה לה יום הולדת, בעיקרון בימים אלה אומרים שדברים מסוימים שאנשים זוכרים, שנסטיה, אם את כועסת עלי מסיבה כלשהי, אם לפעמים אני לא מצדד את זה שאת יוצאת עד לשעות מאוחרות, תסלחי לי..." (עמ' 229).

14. לדברי הנאשם הוא שחזר את הרצח כאילו הוא ביצע אותו, כי:

"כל זה התרחש מול עיני...אני האמנתי שבאותו רגע אין לי כל אלטרנטיבות אחרות. להתעלם מזה, לתת מידע לגבי מי שאכן כן ביצע את זה, מכיוון שאני הבנתי היטב אחרי שאני שמעתי את כל האיומים, אחרי שראיתי את כל זה, לפרטים כשראיתי את כל זה, שאני אצטרך לקחת את כל זה על עצמי עד לאותו הרגע עד שמשפחתי, באותו זמן של ההודאה שלי, לא תעזוב את המדינה, לא היו לי אלטרנטיבות" (עמ' 229-230).

בסוף חקירתו הראשית תאר הנאשם את ולאד כ" אדם חזק פיזית, אדם אתלטי. הוא שירת באיזושהו חייל מיוחד, הוא קצת יותר גבוה ממני, אולי באותו גובה אבל הוא בנוי בצורה מאוד אתלטית, כלומר הוא עוסק בבניית גוף, פיתוח גוף... הוא תמיד קירח".

15. בפתח חקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשמת הסביר הנאשם שהחשש שהביע מפני חשיפת האמת בתחילת החקירה אינו מהווה עוד מכשול בחשיפת הפרטים כעת כי "הכל איבד את כל המשמעות. חוסלנו לגמרי, אין לנו לא עתיד ולא הווה, אנחנו קיימים רק על גבי נייר. כפי שהודעתי מהתחלה, אף אחד מהמשפחה שלי לא קשור בשום דבר, אף אחד מהמשפחה שלי" (עמ' 234).

הנאשם אישר שאין לו התנגדות שהמטרה תחקור את ולאד וואדים, תבצע בדיקות של שיחות הטלפון ותערוך עימותים בינו לביניהם.

16. לדברי הנאשם בשיחה בינו לקמ"ן הכלא ביום 29.4.10, בה נכח גם מתורגמן, הוא אמר לקמ"ן שלא הוא הרוצח האמיתי של משפחת אושרנקו, הוא נכח בדירה בזמן הרצח אבל לא רצח וכן אמר שהוא יכול לחשוף את האנשים שביצעו את המעשה, ולמסור את פרטי הרוצח האמיתי.

אולם, נאמר לו שמכיוון שהם לא מוסמכים בעצמם לערוך את החקירה, הם יודיעו למי שממונה על כך וצריך לחכות לתשובה, וכדבריו

"... הם אמרו שהם לא יקבלו ממני כרגע את העדות, הם יודיעו לאנשים הממונים על כך, יבואו חוקרים וייקחו ממני, יגבו ממני את עדות. בנוסף לזה אסרו עלי לשוחח על הנושא עם עורכי הדין, ולומר כל דבר הזה בבית המשפט. עד שלא תתחיל החקירה של האנסטנסיות הגבוהות יותר להם הם דיווחו".

17. בתשובה לשאלה מה היתה מטרתו בעת שנכנס לדירה ומה הוא ידע אודות המטרה לכניסה לדירה של מי שביקש ממנו להכניס אותו לדירה, אמר הנאשם:

"... וודים אמר לי שאני צריך בשעה שתים בלילה לנשוא את תיק הגב לולאד... אני לא הגעתי עם סכין, לא הייתה לי סכין... היה לי כובע גרב בתיק הגב... אני ביצעתי את כל הרכישות כפי שאמר לי ודים.... כפי שהוא הסביר, שאנחנו צריכים, רוצים לקחת את מה שלא שייך לאדוארד. לשם כך הקניות האלה זה כדי להפחיד אבל מעבר לזה הם לא אמרו לי דבר. לא הייתה לי סכין בתוך תיק הגב, לא הייתה סכין אתי. מה שאני רכשתי זה מיכל בנזין, גרב, אזיקונים מפלסטיק ופנס קטן, פנס כיס קטן וכמה כפפות ששמתי אותם בתוך תיק הגב. מעבר לזה מה שאמרו לי לקנות, מה שודים אמר לי לקנות, שני כרטיסים סים ושני

טלפונים לעבודה.... אני הגעתי רק כדי לנשוא את תיק הגב לולאד, ... כאשר ולאד נכנס עם תיק הגב ועם הדלי לתוך הדירה, הרי הוא אמר לי שאני אחכה לו למטה... למקרה שיהיה איזושהו רעש או שפתאום תגיע המשטרה, הוא התכוון לזרוק לי דרך החלון את החפץ שבשבילו הוא הגיע לשם כדי שאני אאסוף אותו" (עמ' 235-236).

הוא לא יודע מדוע לא היה איכפת לו שהמשטרה תתפוס אותו. לטענתו "העניין הוא שבמשטרה אני מסרתי נתונים כפי שאתם יודעים, כל מה שהיה למול עיניי ומה ששמעתי, את הכל אני לקחתי על עצמי. ... העניין הוא שמראש לקחתי את הכל על עצמי בגדול, הרי אתם יודעים שכל מה שאמרתי במשטרה, כל זה בדוי, אני העללתי על עצמי בהתחשב בנסיבות שפרטתי קודם. ... בעיקרון מה שאמרתי במשטרה כן, זה, כל זה נועד להטעות את השוטרים ולהסיט אותם מהאנשים שביצעו".

בתשובה לשאלה מדוע ולאד השאיר אותו בחיים, לאור ההתנגדות שלו, שכן לפי גרסתו ולאד יכול היה לחשוש שהוא יפליל אותו, השיב הנאשם:

"ראשית כאשר הוא הכה אותי בסכין, אני אמרתי שיש בנאדם שיוודע לגבי זה שאני הלכתי לפגוש אותו. שנית אחרי שהוא קשר אותי והשאיר אותי בדירה, הוא עזב את הדירה, ואני משער שהוא הלך להתייעץ עם מישו. ושלישית אני כשלעצמי בזה שהייתי קורבן של העבירה הזאת, ובהתחשב בנסיבות הנוכחיות, אוטומטית הייתי לחשוד העיקרי. לכן הם התעקשו שאני אעזוב את גבולות הארץ. וכמובן שמשפחתי הייתה לבני ערובה" (עמ' 238).

הנאשם הדגיש שאשתו לא ידעה דבר אודות התוכנית שלו להגיע לדירה, גם כאשר הוא עזב את הדירה לא סיפר לה וגם בבוקר יום שבת, כאשר חזר פצוע, לא מסר פרטים שכן "קודם כל אני לא סיפרת דבר לגבי הפשע הנתון. שנית אני הייתי במצב שבכלל לא יכולתי לדבר שום דבר. המצב שלי היה בגדול אני יכול להשוות את זה למה שאני ראיתי, מה שעבר מול עיניי, אני משווה את זה בכלל למוות קליני..." (עמ' 239).

את בקשתו מבני המשפחה לזרוק את הדברים שזרקו הסביר הנאשם כך:

"... לא ציינתי את הסיבה. שנית כאשר אני הגעתי הביתה, ואחרי שהתקלחתי והתלבשתי, אני אמרתי לאשתי, שהיא תזרוק את כל אותם הדברים, ואני פיזרתי. כאשר התחלתי לאסוף את הכסף ולא יכולתי לעשות את זה, אני הפכתי את תיק הגב ופיזרתי את הכל כדי לקחת את הכסף. ובכלל לא רציתי שנטליה תראה זאת. אבל כאשר היא ראתה איזושהם מפתחות שלא הספקתי להחביא, לא הייתה שום משמעות

בלהחביא או משהו. לכן אחרי שהתלבשתי ויצאתי מהדירה אני אמרתי לאשתי, תזרקי בבקשה את תיק הגב, ורצוי שתפזרי את החפצים.

... נטליה יתכן שהיא שאלה אותי מה זה ומאיפה החפצים האלה, אבל אני לא עניתי דבר. למעשה לא שמעתי דבר מהדברים ששאלה אותי נטליה...

... הרי אתם מבינים שיכולתי לזרוק את תיק הגב אבל למרות זה אני הגעתי עם זה הביתה. זה שוב מוכיח את אי השפיות שלי, את המצב שלי... הרי אתם מבינים שלא הייתה לי שום מוטיבציה להגיע עם תיק הגב הזה הביתה בכלל, ולמרות זה אני הגעתי אתו, אני לגמרי לא הבנתי מה קורה אתי".

את הבכי שבכה כאשר תיאר את רצח ילדי משפחת אושרנקו הסביר הנאשם:

"... כל חברי המשפחה ובפרט אדוארד, טיאנה ודמיטרי, אני ראיתי ושמעתי באוזניי איך הם נהרגו. השאר, כלומר לודה, כמו כן הילדים, אני לא ראיתי איך הם נהרגו, לכן אני לא יכולתי לספר משהו למשטרה בנושא הזה. ... אני מצטער על זה שהאנשים האלה נהרגו בצורה כזאת ובעד כלום. אני עד היום מצטער ואני מבקש סליחה מאותם האנשים שנהרגו, שאותם אהבתי. שאני לא יכולתי למנוע פיזית כדי להציל אותם" (עמ' 240).

הנאשם הכחיש את המניע של נקמה בגלל פיטוריו ע"י דימיטרי, הדגיש שהוא לא פוטר אלא עזב מרצון, ואמר כי: "... דימיטרי היה שותף בעסק עם קרסקובסקי. ומצב הדברים בתקופת העבודה שלי בפרימייר, בעיקר הייתה עם קרסקובסקי. ומכיוון שעבד אתו תמך במצב הזה דווקא ברגעי עבודה, לכן הייתי צריך לציין במשטרה שיש לי איזושהי אנטיפתיה כלפי דימיטרי".

ביחס לאירוע באוגוסט 2009, כאשר נטען שנכנס לדירת המשפחה וגנב משם \$400, אמר הנאשם: "אני באמת עזרתי לולאד לחפש את מה שהם בעצם חיפשו... כמובן כפי שאתם מבינים נכנסנו לדירה בעזרת מפתחות באופן שקרי, שהצלחתי להוציא באופן שקרי דרך נטליה..". (עמ' 241).

בתשובה לשאלת ביהמ"ש אמר הנאשם שנאלץ לקחת את כל זה על עצמו במשטרה "מכיוון שהאנשים האלה שנהרגו, כי האנשים האלה שנהרגו מול עיניי ולאוזניי, הרי באותה צורה הייתה תוכנית לחסל את המשפחה שלי אם הייתי פותח את הפה".

את ההבדל בין המצב בזמן עדותו לבין המצב שהיה בראשו בזמן חקירתו, הסביר הנאשם כך:
"ראשית תשאלו אותי בהתחלה, דווקא לגבי ההשתתפות שלי בנושא. דווקא לגבי הימים הראשונים, אף אחד לא שאל אותי, הרי, האם באמת אתה ביצעת את זה. לחצו אותי. לחצו על המשפחה שלי ובצורה מטושטשת החוקר אולי נדמה לי, אולי זה צרוף מקרים, אבל הוא אמר לי בצורה מטושטשת, היה מעביר אלי דרישות שלום".

וכן

"קודם כל הסיבה הייתה חיסול של בני המשפחה שלי אילו הייתי פותח את הפה. אבל בנוסף לזה הסיבה הייתה העובדה שעצרו את קרובי המשפחה שלי. והפרסום הבינלאומי לגבי השתתפות של בני המשפחה שלי לפשע הנתון".

לדבריו הוא אמר שישחררו את המשפחה שלי ואז יתחיל לדבר, ויותר מפעם אמר בשיחות פרטיות עם אלידוב **"תשחררו את המשפחה שלי".**

את ההגיון בכך שראה שעצרו את המשפחה שלו ובכל זאת לא סיפר את האמת שולאד עשה את זה למרות שראה שמשפחתו מסתבכת הסביר הנאשם:

"ההגיון כאן לא היה אלמנטרי, שהייתה חלק מהמבנה הכוחני, שמשפחתי אפילו במעצר יש להם, הם נמצאים תחת סכנה גם כשהם נמצאים במעצר. בפרט אחר השיחות עם אלידוב, הדבר היחיד שהוא קיבל זה לתת להם מכונית נפרדת כאשר לקחו אותי בימים הראשונים לחקירות, מכונית נפרדת, אחרי שאמרתי שאותי פיזית רוצים לחסל".

הנאשם הודה שעד מעצרו, וגם לאחר שנעצר, הוא לא סיפר לאף אחד, לרבות לבני משפחתו, את החלק שלו ברצח ובתשובה לשאלה איך לא שיתף את אשתו בגרסתו כשהתכוון לברוח מהארץ אמר:

"אילו הייתי מבצע פשע כזה, באופן הגיוני כפי שתיארו אותי במצב הנתון, כמקצוען בנושאים רבים, הרי אתם מבינים שבלי שום בעיה יכולתי לטוס. למרות זה אני נשארת באיזשהו מרחק סביר מהמשפחה שלי, מכיוון שהבנתי היטב, שאנשים שהם קשורים לפשע הזה, יחפשו אותי או יעקבו אחרי המשפחה שלי אם הם לא ימצאו אותי". (עמ' 240-242).

18. בסוף חקירתו ע"י ב"כ הנאשמת, הנאשם התייחס לשיחת הטלפון בת פחות מדקה שהתקשרה אליו הנאשמת למכשיר הטלפון שנתן לה בליל האירוע, בשעה 04:30 לערך לפנות בוקר (ת/74), ואמר:

"אני השתתפתי רק בשיחה אחת עם נטליה בטלפון, זה כאשר ולאד ניגש אלי וקרב לאוזני את הטלפון, ואמר שעכשיו אתה תשאל את אשתך, איפה העם... לכן כפי הנראה לצלצול הזה, ענה ולאד ולא אני".

19. בפתח חקירתו הנגדית ע"י ב"כ המאשימה אמר הנאשם שראה את ולאד כשהוא הורג את דימה ושמע, אך לא ראה, אותו הורג את אדוארד ואת טניה.

הנאשם הכחיש שהוא הגיע לביתו בבוקר ואמר לאשתו "הם אינם, אני הרגתי את כולם" (ת/ג'27), ואמר "יתכן שתוך כדי שהייתי אמרתי איזשהם דברים, תוך כדי הזיה אבל לא אמרתי לנטליה שום דבר... אני לא אמרתי שאני הרגתי אותם, אני לא יכולתי לומר דבר כזה".

באשר לסיבה שאשתו אמרה זאת בהודעתה ת/ג'27 אמר הנאשם:

"אני לא יכול להסביר בצורה הגיונית מה הסיבה שהיא כתבה דברים כאלה. אבל בסופו של דבר אם היא כתבה דברים כאלה, מה הסיבה שכאשר היא הייתה אתי, אחרי ההתרחשות של האווירה הנוכחית, מה הסיבה שהיא לא שאלה אותי לגבי החלק שלי בפשע הנתון, באווירה הנתונה. אם אני לא סיפרתי לה דבר, מאיפה היא הייתה יכולה לקחת שאני הרגתי את האנשים האלה? אין בזה שום הגיון" (עמ' 247-248).

לדברי הנאשם הוא לא שוחח עם טניה באותו לילה כשהיה בדירה, אלא כאשר טניה עברה הוא השמיע קולות. הוא שמע את ולאד מדבר עם טניה, הוא שאל אותה איפה דימה ודרש ממנה לשלוח לו מסרון שהכל בסדר. אח"כ הוא שמע שהתחיל מאבק וטניה צעקה. כמו כן שאלה מה עם הילדים ושאלה אודות אדוארד. טניה שאלה את ולאד למעשיו בדירה וכן למעשי האדם שנמצא במטבח, אך הוא לא ראה מה עושים לטניה.

לאור תשובתו זו, נשאל הנאשם כיצד הוא ידע לתאר את המאבק עם טניה, כפי שעולה מהודעתו ת/א'9, והשיב "אני אכן סיפרתי את זה, אבל אני שחזרתי את מה ששמעתי", וכן "את כל מה שאמרתי, איך שזה התרחש, כמובן שכולם הנהנו עם הראש ורשמו".

בתשובה לשאלה אם לא פחד שזה לא היה כפי שתאר ואז יתברר ששיקר אמר הנאשם:

"אני אמרתי את מה שאני חשבתי, את מה שהמצאתי על עצמי, הייתי צריך להגיד משהו כדי שיאמינו לי" (עמ' 248).

20. בהמשך חקירתו הנאשם סיפר שהוא נסע לאילת, לא היה מקום בבית המלון ולכן המשיך לטאבה.

הוא לא זוכר את שם בית המלון אליו פנה, אבל מדובר במלון שבו שהה בעבר עם משפחתו. הוא ניגש לדלפק הקבלה ונאמר לו שכל החדרים שמורים/תפוסים. הוא לא חשב לבדוק מלון אחר אלא נסע ישירות לטאבה, שם תמיד יש מקום בבתי המלון (עמ' 252).

ב"כ המאשימה הפנה לדברי נטליה לפיהם אמר לה בערב לפני הרצח שבכוונתו לנסוע לקזינו בטאבה (ת/27ג') ושאל כיצד יכול היה לדעת מראש שיעבור עליו ערב מסעיר שיגרום לו לנסוע לטאבה.

הנאשם השיב כי "ראשית אני לא יכולתי לומר שאני אסע עכשיו לטאבה, אני שיערתי, תיארתי לעצמי שאני אראה את דימה. אני אמרתי לה שכאשר היא התקשרה אלי בקשר לנסטיה, שיש לי עוד איזושהם פגישות... יתכן שהיא אמרה דבר כזה... מכיוון שהיו לי נסיעות לחוץ לארץ באופן קבוע. ויותר מפעם הייתי בטאבה. ... אני לא זוכר קונקרטי שאני נוסע לטאבה. אבל יתכן שאמרתי לה באמת, שאני אסע לפגישה... היא תארה לעצמה שאני יכול לנסוע לטאבה, מכיוון שזה היה יום שישי, בעיקר טסתי לחוץ לארץ קונקרטי לקפריסין ותורכיה ליוון. בעיקר או בימי רביעי או בימי ראשון" (עמ' 254-255).

בתשובה לכך שהוא נסע לטאבה בשבת אמר הנאשם:

"ראשית אני לא מנסה להוציא את עצמי. אני מחשיב את עצמי לשותף לפשע הנתון, אבל להשתתף בפשע הזה כקורבן של המעשים בסיטואציה שבה נקלעתי" (עמ' 253).

21. הנאשם הכחיש שניסה לברוח מן הארץ. לדבריו, הוא חשש למשפחתו, למרות שנאמר לו ע"י ולאד וודים שכדאי לו לברוח. לאחר ההלוויה הוא תיכנן לשכנע את אשתו לטוס לרוסיה, להתראות עם בני המשפחה, ואז לשלוח את נטליה לבדה, כדבריו:

"אני תכננתי להודיע למשפחה, שבתקופת החקירה שלי כולם יעזבו את הארץ ולכן התקשרתי למשפחה שלי, כדי שגם הבת וגם המשפחה וגם ההורים, ואני שאלתי יותר מפעם שיתנהגו בזהירות ושאני אגיע עוד מעט. ... אני אמרתי את זה גם לויקי, בפרט אמרתי לה כדי שתכין פספורט, תכננתי לשלוח את נטליה, הייתה לי מכונית ליד הגבול, עד שלא הייתי עושה איזושהם פעולות מנע לגבי הביטחון של המשפחה שלי, לא הייתי מוסר נתונים ועדות. ... כן, אני קניתי כרטיס, אבל לא סיפרתי לנטליה, ולא סיפרתי לנטליה שבשדה התעופה הייתי עושה, ושולח אותה לבדה. הייתי חוזר לבד לגבול, אבל לא יכולתי לקנות רק לה כרטיס, מכיוון שהיא הייתה אומרת לי שלבד אני לא מסה... אני השתדלתי לקצר".

וכן

"אני קניתי כרטיס לא רק לעצמי אלא לנטליה כדי שאשלח אותה לבדה... אני תכננתי לשלוח את נטליה לבדה, תאמינו לי הייתי מוצא סיבה כדי לשלוח אותה לבדה, במיוחד בשדה התעופה. ... כדי שהיא לא תחשוד לחלוטין לגבי החלק שלי בפשע" (עמ' 249-250).

לדבריו, לא היה לו קשר עם ולאד וואדים, אלא לאחר ההלוויה כאשר ואדים ניגש אליו וביקש ממנו לעזוב את הארץ. "הדבר היחיד שהוא אמר לי, תפתח את הפה המשפחה שלך תשכב ליד זה. ואז הוא זז הצידה ממני".

22. בהמשך חקירתו נשאל הנאשם לגבי הדלי שלקח ולאד מהדירה באותו לילה ואמר כי כאשר היה קשור הדלי עמד מולו. בתוך הדלי היה תיק, אותו הוציא מתוך חדר האמבטיה ואת האזיקונים שחתך אותם הוא זרק לתוך הדלי. כאשר ולאד התיישב לידו הוא הוציא את מה שהיה בתיק: חבילה של תמונות, רשמי קול דיגיטלים, מצלמה בתוך נרתיק שחור, דיסקים, ניירות מודפסים, חוטים, וחבילה שחורה לא שקופה עטופה. הוא ראה חבילה של תמונות בתוך אריזה, הוא לא יודע את תוכנה אך הוא משער מתוך מה שאדוארד סיפר לו, יותר מפעם, שהוא השתתף פיננסית כלכלית בבחירות, ועל איזשהם קשרים "עם הדמויות שהוזכרו קודם" (עמ' 256 – 257 למעלה).

23. ב"כ המאשימה הפנה את הנאשם לטענות שטען בבקשתו לפסול הודאותיו במשטרה. הנאשם ציין שהופעל עליו לחץ, שהיה כבול ושלא אפשרו לו להיפגש עם עו"ד. " ... מה שקשור לשפה, החקירה היחידה שבו השתתפה, שהשתתף מתורגמן לא מקצועי אלא אחד מהחוקרים דובר רוסית, חוץ מזה לא ראיתי אף אחד שהוא בקי בתרגום מקצועי" (עמ' 257 למטה).

באשר להודאה שמסר השיב הנאשם כי " ... לפני שאני מסרתי את הנתונים, ביקשתי שיוציאו אותי לרחוב, ונתנו לי אפשרות לשבת שם קרוב לשעתיים. במהלך הזמן הזה חשבתי כיצד אני אקח על עצמי את הפשע הזה... המנטליות שלי היא פחד מפני קורקציה, מפני פשע. יותר מפעם נתקלתי בחיים עם מצבים בהם אני הייתי חסר יכולת... כמובן אני חשבתי על משפחתי" (עמ' 258).

בתשובה לשאלה, כיצד ניתן ליישב בין דבריו לפיהם חשב לספר את האמת ברגע שישחררו את בני משפחתו, ומצד שני חשש כי בני המשפחה יפגעו באם יספר את האמת, הנאשם השיב: "רציתי למסור עדות, אחרי שהמשפחה שלי תעזוב את ישראל לתקופת העדות שלי, ... זמנית לרוסיה".

באשר להחלטה שלו למסור את גרסתו הכבושה בביהמ"ש, מבלי לחשוש לבני משפחתו, כפי שטען בתחילה, הבהיר שלגביהם אבדה כל משמעות לחיים, המשפחה מחוסלת מבחינה נפשית ולכן אין לו מה להפסיד. לדבריו "ראשית מה שקשור למשפחתי, אמי סיפרה לי יותר מפעם, שראתה יותר מפעם מעקב אחריה. מה שקשור לצלצול טלפון, היו צלצולים יותר מפעם, ושאלו יותר מפעם מה שלומי. החוקר שתחקר אותי אולי ככה זה מקובל

פה, אבל הוא (החוקר אלידוב – א.ט.) אישית הגיע אלי לתוך תא המעצר ושאל, מה נשמע, אל תדאג, תנאי השהייה שלך ישתפרו, אם אתה תהיה עקבי ותמשיך להגיד, לתמוך בגרסה שלך" (עמ' 260).

הנאשם אישר ששוחח בטלפון מהכלא עם אמו ובתו אך הוא לא שוחח עם אף אחד בחו"ל בכלל וברוסיה בפרט. הוא נפגש עם סנגורו בבית המשפט בדיון בהארכת המעצר ולא סיפר לו שהוא כבול למיטה כי "ראשית לא היה לי זמן מספיק ארוך כדי לשוחח עם עורכי הדין שלי. שנית עורכי הדין שלי יודעים מהיום הראשון שהייתי קשור למיטה... יתכן שהרבה דברים לא מצוינים בפרוטוקול אבל כולם יודעים את זה".

במהלך החקירה ביום 27.10.09, שבה שמר על זכות השתיקה, נערכה הפסקה שבה הוא נפגש עם עו"ד שכטמן, ולאחר מכן ציין שיעצו לו לשמור על זכות השתיקה. לאחר מכן הוא ביקש לצאת עם אלידוב החוצה כי "ראשית אני שוחחתי יותר מפעם בשיחות פרטיות עם אלידוב. מכיוון שאיך שהוא היו בינינו יחסים יותר קרובים. אלידוב שאל אותי שאלות מספר פעמים, האם רצחתי מישהו, האם יש לי איזשהו קשר לאיזושהי קבוצת פשע... העתיד של המשפחה שלך הוא בידיים שלך... מכיוון שאלידוב הקשיב לי למעשה תמיד עד הסוף, ואת כל מה שאני רציתי לומר הוא התייחס לזה ברצינות. ... אני יצאתי יותר מפעם עם אלידוב, ושוחחתי אתו שיחות פרטיות יותר מפעם שאלתי מה יהיה עם המשפחה שלי. מה יהיה עם הבת שלי. מאוד עניינה אותי השאלה מתי ישחררו את המשפחה שלי" (עמ' 264).

הנאשם ביקש שלא להקליט את השיחה, אך השיחה הוקלטה בכל זאת. בשיחה זו תאר הנאשם את הרצח, כיצד רצה את בני המשפחה, אך במספר שיחות הדגיש שלא הוא הרוצח (עמ' 266).

לדברי הנאשם הוא שאל את אלידוב בפרגולה אם יש אצלו אמצעי רישום בגלל שרשמית הוא לא היה מוכן באותו פרק זמן לשוחח על אנשים שקשורים לפשע הנתון. הוא אמר לאלידוב בחוץ שהוא לא הרוצח ושיבוא הזמן והוא יתחיל לדבר. הוא ביקש שלא יקליט אותו כי אם אלידוב היה מקליט אותו היה נאלץ לפרסם את האנשים שקשורים לפשע.

24. ב"כ המאשימה טען שמה שגרם לנאשם לדבר ולשנות מהקו שבו נקט לאורך החקירה באותו היום, הוא המפגש עם הוריו בתחנת המשטרה, כאשר אביו ביקש ממנו להתחיל לספר את האמת. הנאשם הדגיש כי הוא אכן חש בושה באותם רגעים על העוול שנגרם להוריו. לאחר שאביו עזב הוא החל לבכות וביקש לראות את אמו כי רצה לבקש ממנה סליחה על כל מה שקרה. הוא ביקש שוב לפגוש את אמו לאחר שכבר נפגש איתה כי "הפגישה הראשונה עם אמא היא לא הייתה מכוונת, לא אמרו לי הנה עכשיו אנחנו ניקח אותך לאמא שלך. הובילו אותי לדלת, פתחו את הדלת ואני ראיתי את אמא שלי בוכה בצורה היסטורית, שחקרו אותה שוטרים. מיד סגרו את הדלת. וכמובן שהייתה לי אפשרות כזאת אני ביקשתי לראות את אמא... היא ראתה אותי... אנחנו לא שוחחנו, אני ראיתי את אמא שלי ומיד סגרו את הדלת".

הוא לא זוכר שאמר לאימו שלא צריך לעשות כאן קרקס, הוא לא זוכר מה שאמרה אמא שלו, פתחו לו את הדלת, הראו לו את אמא שלו בוכה ומיד סגרו את הדלת.

בתשובה לטענה לפיה התלונן לראשונה בפני החוקר אלידוב על כך שהוא כבול למיטה רק לאחר שהתוודה בשיחה עמו בפרגולה, ביום 27.10 הנאשם טען "אני מהיום הראשון אמרתי שאני קשור למיטה. על כך אלידוב אמר לי שזה לא תלוי בנו... אני תמיד סיפרתי לחוקרים שלי, שאני קשור למיטה 24 שעות, לא למיטה אלא לדלת, ששכבה בין הספסלים... בשבוע הראשון כשהייתי בפתח תקוה. אני הייתי קשור למיטה, לדלת, ולאחר מכן אני הייתי קשור למיטה בכלא הזרים" (עמ' 271-272).

באשר לשפת הדיבור שלו, הנאשם ציין שהוא ביקש לשוחח בשפה האנגלית מכיוון שלא היו מתורגמנים בשפה הרוסית. אמנם היה ניסיון לנהל את השחזור ברוסית, אבל הוא הבין שהמתרגם לא מסוגל להיות מתורגמן, גם אם הוא דובר רוסית, ולכן בחר לשוב ולהסביר באנגלית.

בחקירות שלו, ת/13-16 הוא לא סיפר את הגרסה החדשה כי "רשמית לא רציתי לפרסם את זה... כי אני חששתי למשפחתי, חששתי לחיי... אני אמרתי שלא אני עשיתי את זה, אמרתי שאני לא הרגתי אף אחד... אמרתי את זה בכל מהלך התקופה שהייתי בתוך הכלא... לאותם אנשים שסובבו אותי... הם לא נתנו לי עצה, זה לא בסמכותם (עמ' 279).

25. לאחר שהוצגו בפני הנאשם דו"חות התקשורת בינו לאישתו ת/63 – ת/70 לפיהם הם התקשרו האחד לשני על מנת לבדוק את המכשירים בשעות הצהריים של יום הרצח, אמר הנאשם שהוא הגיע אל מתחת לדירת משפחת אושרנקו ב-01:50 לערך, כפי שקבע עם ולאד. ולאד ביקש ממנו להתקשר לנאשמת לבדוק מה קורה בעבודה, וכך הוא עשה, אבל מכיוון שהיא עבדה היא לא שמעה את הצלצול ולא ענתה ורק מאוחר יותר היא ראתה שחיפש אותה. לדברי הנאשם, כאשר הוא מסר לולאד את תיק הגב, הוא ביקש לברר אם רכש את כרטיסי ה-SIM לטלפונים ואם מסר את הטלפון לנטליה, וביקש ממנו לבצע צלצול טלפון כדי לוודא שמסר אותו. לאחר מכן, ולאד התחיל לבדוק את הדברים שביקש ממנו להביא עמו, ולצורך כך הוא פתח את תיק היד. באותו זמן ולאד לא ביקש ממנו לנסות וליצור שוב קשר עם הנאשמת ואמר לו שהוא למעשה יודע מה מתרחש במסעדה.

הוא הניח את הטלפון בתוך הכיס, ולאד שאל אותו מה עם הקשר בינו לאשתו והוא לקח והוציא מהכיס טלפון (עמ' 279). ב"כ המאשימה טען שהנאשם משקר בנקודה זו- שכן, לאחר שחייג לנאשמת, הוא שכח לסגור את הטלפון, הכל הוקלט ולא נשמעים דיבורים במשך כ-3 דקות (ת/77), אך הנאשם טען שנשמעים קולות של בדיקת התיק ע"י ולאד. באשר לדברים שנאמרו לו, הם נאמרו בזמן שחייג לנאשמת, וכדבריו:

"הוא אמר את זה כשהתקשרתי לנטליה, במהלך הצלצולים, ואחר כך לקחתי את הטלפון... ובכל מהלך הזמן הזה הוא בדק את מה שיש בתוך תיק הגב... כי כנראה שהוא אמר את זה לפני זה... ממש מספר שניות אני החזקתי את הטלפון ליד האוזן והוא אמר לי עזוב את זה... זה כנראה בתהליך הצלצול, כשהיא לא ענתה לי" (עמ' 280-281).

26. באשר להיכרותו עם ולדא אמר הנאשם שפגש בו לראשונה בחודשיו הראשונים בארץ, בשנת 2004. ההיכרות היתה דרך אחת הנשים מהאולפן, שמה נונה, שולדא הוא האחין שלה. גם אשתו הכירה את ולדא, כאשר הם התארחו אצל נונה מספר פעמים. הוא אינו זוכר במדויק את שם משפחתו, הוא חושב שזה איבנוב והוא לא יודע היכן הוא גר. באשר לעיסוקו של ולדא- נאמר לו שהוא אחד המנהיגים של תנועת הנוער. ולדא צעיר ממנו במס' שנים, לא יודע בדיוק בן כמה הוא. כאשר הכיר אותו לא היה ברשותו רכב, אך מאז שואדים מונה כסגן ראש עיר הוא ראה את ולדא נוהג כמה פעמים ברכבים שונים. הוא לא יודע אם ולדא נשוי אך הוא יודע שחי עם בחורה שהיתה בהריון ממנו בשנת 2005. הוא לא יודע אם ולדא נמצא בארץ שכן אין לו קשר עמו (עמ' 283-285).

הנאשם נשאל האם ייתכן שולדא ברח מהארץ מיד לאחר הרצח, והשיב: **"אני לא יודע....אני לא ראיתי אותו בלוויה, בבית הקברות. בבית הקברות אני ראיתי את מיסז'נקוב ואת קירפצ'וב".**

ב"כ המאשימה הפנה לדו"ח השיחה בין הנאשם לקמ"ן (8/נ), בה טען הנאשם שהרוצח האמיתי נמצא בארץ ושאל האם הוא יודע היכן נמצא ולדא והאם במשפט זה הוא התכוון לולדא.

הנאשם השיב: **"ראשית, הוא לא שאל אותי איפה נמצאים האנשים המעורבים, אני מקווה שהם כאן.... כל הקצינים ששאלו אותי בהקשר לאותם אנשים שמעורבים בעבירה, כולם שאלו אם הם בארץ, אני עניתי לכולם כן... אני חשבתי שהם בארץ.... אני לא יודע לאן הוא ברח, ואם הוא ברח בכלל. אני מנותק מכל העולם..."**, וכן **"בנושא הזה קשורים כמינימום שני אנשים, ולדא, ואדים, אני לא חושב שהם יחליפו אותי, הנה הידיים שלנו, בואו תשימו לנו אזיקים, אנחנו קשורים לנושא"** (עמ' 287).

לדברי הנאשם ביום הרצח ואדים לא דיבר איתו והפגישה האחרונה איתו לפני הרצח הייתה ביום חמישי, ב- 15 לחודש, אחר כך הוא ראה אותו רק בבית הקברות. באותו יום חמישי הוא הנחה אותו לפגוש את ולדא ולרכוש את כל מה שנתבקש.

הנאשם נהג לשרת את השולחן של נושאי הכות, כהגדרתו, וולדא היה מקורב אליהם. הוא היה עם ואדים כל הזמן וואדים ישב בשולחן הכבוד. הוא נפגש עם ולדא משנת 2004 עד 2005 פעמים רבות, בעיקר במשרדי המפלגה, ולאחר מכן, היה עסוק פחות במשרדי המפלגה ויותר בעבודה שלו.

בשנים 2006-2007 הוא נפגש יותר עם ואדים שהגיע לאדוארד, וולדא הגיע איתו פעמים רבות.

27. את הפגישה הראשונה בעניין הנדון עם ואדים ועם ולדא, בפברואר 2009, בפינת הרחוב של מסעדת פרמייר ואת הפגישות הנוספות תאר הנאשם כך:

"אני ביליתי במסעדה עם שני ידידי, ויצאתי לעשן סיגריה. זזתי לכיוון פינת הבניין, חברי, ידידי הצטרפו אלי ואחרי מספר דקות אני ראיתי את האנשים שהוזכרו קודם. הם הלכו לקראת המסעדה. ניגשתי אליהם וזה היה סוג הפגישה.... אנחנו שוחחנו... אני בירכתי את ודים עם התפקיד... אמרתי לו, אולי גם תמצא בשבילי משהו. הוא ענה לי שאני כרגע עסוק מדי, הרבה שאלות בנושאים של סמכויות, כרגע בעיקר אני

צריך לפטר כל מיני, את כולם, אולי עם הזמן נמצא משהו... אחרי זה ראיתי אותם בתאריכים הראשון של חודש יולי... אני הבאתי לנטליה משהו למסעדה, זה היה יום עבודה של נטליה, יום חמישי, ואני ראיתי אותם אחרי שמסרתי לנטליה חולצה, או שעוד משהו, וכאשר זזתי מפתח הבית, ראיתי את ולאד ואת ודים, הם התקדמו לכיוון המסעדה... אני יצאתי מהמכונית ושוחחתי איתם. ... הוא אמר בוא נשב, נשוחח אולי, אמרתי לו אני ממחר לעבודה. הוא שאל איפה עובד, אמרתי לו בשמירה ולא דייקתי בפרטים... אני פניתי אליו בנושא עבודה, בפגישה הראשונה שאלתי אותו אם יש איזשהו מקום עבודה בשבילי, ואז הוא הציע לי להיפגש ... אנחנו דיברנו על להיפגש ביום למחרת... בפינת הרחוב של המסעדה וחנות הרהיטים. ... באותו בניין נמצא פרמייר, ובפינה נמצאת חנות הרהיטים, ובפינת חנות הרהיטים נפגשנו ואנחנו דיברנו ושם נפגשנו...הגעתי, לא מצאתי מקום חניה, ועצרתי ליד חנות הרהיטים. אני חיכיתי להם בתוך המכונית. אחר כך ראיתי אותם הולכים לכיוון הסופר פארם, אני יצאתי מתוך המכונית, הצעתי להם לשבת בתוך המכונית, הם סירבו, אמרו בוא נדבר כבר ממש פה, ואנחנו עמדנו בדיוק מתחת למדרגות, איפה שקודם היה מועדון פרמייר... התחיל לשאול אותי האם יש לי קשר עם אדוארד. עניתי כמובן שאני בקשר איתו. הוא אמר תראה, בהתחשב ביחסי הגומלין שלך עם אדוארד, אני חושב שאתה אוהב ומחבב את אדוארד, בידעין שאתה מחבב את משפחתו אני אומר לך את הדבר הבא. אתה יכול לעזור למעשה בעיקרון לאדוארד, למצוא בנו את משרה ההשראה שלך, כאילו זה ההשראה שלך. על כך עניתי: אז מה העניין? תראה, בהתחשב ביחסים שלנו היום עם אדוארד, לאדוארד יש משהו ברשותו של אדוארד, רצה משהו, שלא שייך לו כמובן, ... העניין הוא שהם הציעו לי לעזור להם להעתיק את המפתחות של אדוארד מהדירה ... הפגישה הסתיימה בכך שאמרתי שאני אחשוב לגבי, לגבי העתקי המכתבים... ראיתי אותם כעבור שבוע, והסכמתי...באותו המקום... אני אמרתי להם שאני מסכים לנסות להעתיק את המפתחות של אדוארד. ... ולאד הגיש לי את הטלפון ואת המטען, ואמר זה הקשר שלך איתנו, תתקשר רק בעת צורך... לא היו שום מספרים, דבר יחיד שהיה זה איזשהו כיתוב במקום המספר: לקוח. ... נוקיה מהדור הישן" (עמ' 289-292).

לדברי הנאשם ולאד נתן לו את הטלפון, וכשהוא היה מתקשר תמיד ולאד היה עונה לו, וגם כאשר היו מתקשרים אליו למכשיר הנוסף היה זה ולאד שהיה משוחח עמו. בכל אותה תקופה הוא הסתובב עם שני מכשירי טלפון, המכשיר שלו והמכשיר שקיבל מולאד, שהיה תמיד אצלו בתוך המכונית, יחד עם המטען, מכיוון שהטעין אותו בעבודה, שם היה לו שקע חשמלי". המכשיר היה מונח בתוך הדלת בצד, וכנראה שהנאשמת לא ראתה אותו.

הרעיון לבקש מנטליה את המפתחות של י.א. היה שלו. באותה התקופה, לאחר שהסכים לשכפול המפתחות, הוא ביקר מספר פעמים אצל אדוארד, באותה עת אדוארד נראה לו מוטרד, והוא התלונן על בעיות עבודה ועל בעיות משפחתיות.

28. בתגובה לדברי אשת הנאשם, לפיהם הסיבה בגללה הוא התכוון לבצע שוד היא חובות כספיים שהיה נתון בהם, אמר הנאשם **"לא היו לי חובות... העניין הוא שהיה לנו אשראי בבנק. אבל בחשבון עובר ושב אף פעם לא היינו בחובות"**, וטען שלא ייתכן שאשתו אמרה את הנטען (עמ' 298).

לדבריו הוא הגיע לחנות משכון בת"א ביום 5.10, ואת הכסף הוא הפסיד בקזינו בקפריסין, כי היה לו פרוייקט שקשור לעסקי תיירות בקפריסין. עבור הטבעת שמישכן הוא קיבל 2500 ₪, היו לו 4,000 ₪ נוספים, ושותף, וכך יכול היה לקדם את הפרוייקט. הוא לא ביקר בקזינו בקפריסין, אבל במלון שבו לן היה קזינו ובזמנו החופשי נכנס והימר שם. מטרת הנסיעה לא הייתה להמר בקזינו, אבל הוא עשה כן בזמן הפנוי שהיה לו בעת ששהה במלון והפסיד 1,000 דולר (עמ' 300).

הנאשם שלל את הטענה שהיו לו שיחות עם אשתו בדבר גניבת מזוודה עם כסף מאדוארד וחפצים מהדירה, ובאשר לדבריה שהכוונה הייתה לגנוב כסף כדי לממן רכישת בית עבורם, אמר הנאשם **"אין לי מושג על מה היא מדברת"**.

29. בהמשך חקירתו אמר הנאשם שהוא לא העלה את שמו של ולאד בחקירות, או אפילו הזכיר שהיה עמו אדם נוסף, מבלי לחשוף את זהותו כי **"אני לא הזכרתי אף אחד. אני לקחתי את הכל על עצמי פשוט. אני כבר הצבעתי על הסיבה... הסיבה הייתה שפחדתי"** (עמ' 302).

הוא אמר לקצין המודיעין בכלא שיש אנשים, אבל לא הצביע על שמות של אף אחד. הוא התכוון בדברים שאמר לולאד ולואדים, אך הוא שיער שמאחוריהם עומדים אנשים בעלי כוח רב עוד יותר. הוא לא רצה להוסיף פרטים בעניין באותו שלב מפני שחשש לשלום משפחתו. גם בחקירה אמר לחוקר שהוא חושש לשוחח על כך גם עם עורכי דינו, אך כעת הוא אינו חושש עוד כי **"היום הכל איבד כל משמעות... היום אני מדבר בבית המשפט"**. עוד אמר הנאשם, כי כשיחשוף את הסיפור האמיתי, הוא יציג הוכחות חותכות לחיזוק אמיתות דבריו וההוכחה שלו היא המילה שלו.

בניגוד לדבריו לחוקר לפיהם הוא יכול היה לברוח לכל מקום בעולם, אך מאחר וזה מצב מורכב וקשור למי שביצע עבורו את הרצח הוא לא ברח. אמר הנאשם בעדותו שהוא לא תכנן לברוח אלא לשלוח את אשתו בלבד למוסקבה, אחר כך הוא רצה לשלוח את הבת ואת ההורים והוא התכוון לפנות למשטרה כאשר המשפחה לא תהיה בסביבה (עמ' 304).

לדברי הנאשם כשאמר לקמ"ן שמדברים שהרצח מתוכנן כבר שלושה חודשים **"אני שיערתי שהאווירה, אני התכוונתי שהאווירה תוכננה במהלך מספר חודשים... בפרט את מה שרצו לשדוד מהמשפחה"** (עמ' 304).

הוא לא דיבר עם מישהו ברוסיה לפני שהחליט לספר את מה שהוא מספר כעת. הוא אמר לחוקר אלידוב שאם הוא יצליח להזמין אנשים מרוסיה כדי שיאבטחו את המשפחה אז יתחיל לדבר. הוא שוחח מהכלא לפני 3 חודשים עם אח של אשתו וביקש זאת ממנו, והוא אמר שיחשוב על זה. אשתו הייתה בהריון באותה תקופה, ובעיקרון כל זה התמשך והוא לא הגיע. הוא תיאר את הרצח כהזמנה של רצח שבוצע על ידו כי **"לאלידוב אמרתי שאני עשיתי את הכל"**.

30. לדברי הנאשם הוא החליט לגשת ולשוחח עם הקמ"ן ובחר שלא להזכיר את וולאד וואדים, כי "נגיד כך שיש חוג מסוים של קצינים שמתייחסים אלי, שמתייחסים אלי טוב, טוב מאד... כמובן יודעים שאלו שירותי מודיעין של הכלא. אני החלטתי לפנות אליו".

בדברים שאמר לקמ"ן אודות סחיטה של אדוארד ע"י האנשים הללו הוא התכוון לואדים וולאד (עמ' 306). הוא לא אמר לו את השמות שלהם ולא חשף את זהותם מפני שמלכתחילה נאמר לו שאין לקמ"ן סמכות לקבל מהנאשם את הנתונים. באשר לתחושותיו של הנאשם כי קיבל דרך שוטר מסר מאיים - הנאשם הסביר:

"העניין הוא שכאשר נתתי למסור לפרטים, הכוונה למשטרה, כאשר התחלתי למסור נתונים, עדויות, העניין הוא שהחוקר שלקח ממני את העדות, גבה ממני את העדות, לפתע הפסיק את השיחה, והזכיר את שסה שרניקוב. ואני החלטתי שזה דרישת שלום מוסתרת" (עמ' 309).

הנאשם סיפר שהוא נפצע מהמאבק עם הרוצח תוך כדי השחות בדירה, הוא שהה בדירה במהלך הרצח אך לא רצח אף אחד מבני המשפחה ובתמורה לגילוי האמת ביקש הגנה למשפחה. הנאשם אף ציין בפני הקמ"ן שהוריו קיבלו שיחת טלפון אנונימית שבה הוזהרו כי על הנאשם להמשיך לשותק והוריו העבירו לו את המידע אודות השיחה. באשר לאמור בדו"ח נ/8 - שם טען שהשמות של המעורבים שמורים אצלו, ולטענתו, תפקידו היה רק להכניס את הרוצח לדירה, הסביר שהכוונה היתה לחפצים שהיה עליו להביא לפי בקשתם. בתשובה לשאלה, אם העזרה שלו התמצתה בכך שהוא הביא את החפצים לדירה, מדוע היה לו יתרון כבן משפחה אצל מש' אושרנקו, שכן אין לכך קשר עם היכרותו עם בני המשפחה. הנאשם השיב: "העניין הוא שהייתי מאד קרוב למשפחה... הקשר עצמו זה השתתפות ברצח שיתקיים... הישיר ביותר.... תראה אני הייתי מאד קרוב למשפחת אושרנקו, כל החודשים שהייתי בקשר איתם, ושנית שהם פנו אלי, שהם מבינים היטב שיש לי קשרים מצוינים עם המשפחה" (עמ' 310).

הנאשם הכחיש שאמר לקמ"ן שהתפקיד שלו היה להכניס את הרוצח לדירה, כי הוא מכיר את המשפחה, הוא היה בן בית שמה ויכול היה להיכנס לדירה בצורה חלקה ובלי בעיות.

31. ב"כ המאשימה הצביע בפני הנאשם על סתירה בדבריו באשר למציאת הדיסקים/מצלמות/החומר שלכאורה חיפשו ומצאו בבית משפחת אושרנקו כאשר באחת הפעמים סיפר שאדוארד הביא את הדברים ואז וולאד רצה אותו, ואילו בחקירה הראשית טען שרק לאחר שכולם נרצחו מצא וולאד את החומר בבודים. הנאשם השיב "הגרסה הנכונה שרואים את אדוארד שוחח ואדוארד סיפר איפה נמצא התיק.... כאשר אדוארד אמר לו איפה נמצא התיק, אחרי זה הוא הלך לאמבטיה, כלומר אני ראיתי אותו הולך לאמבטיה, הוא הביט למעלה,

לבוידם, וזה הכל. הוא לא פתח, לא לקח את זה באותו הרגע... אחר כך הוא חזר, הוא חיכה לכולם. ... כאשר נרצחו כל בני המשפחה, הוא הוביל אותי לאמבטיה, ורק לאחר זה הוא הכניס אותי לאמבטיה, קפץ מעל דרגש והוציא את התיק... יש איזה שהוא בלבול ראשית אני לא נכנסתי לפרטים כאשר שוחחתי עם קצין מודיעין בכלא... ולאד בעצמו לקח את הדברים למעלה... אחרי מה שאני ראיתי מול עיניי, אחרי שהוא רצח את דימה" (עמ' 311-312).

הנאשם ציין כי בזמן שאדוארד הראה לולאד את מקום הדברים הוא היה קשור במטבח. לדבריו, "אדוארד לא היה יכול למסור את החפצים האלה, את הדברים האלה, הוא כנראה אמר לו איפה זה נמצא. החפצים האלה בסופו של דבר הוא הוריד אותם מלמעלה" (עמ' 313).

32. לדברי הנאשם בזמן הרצח של לודמילה הוא היה מחוץ לדירה, למטה, מאחורי הבניין, והמתין לולאד. הוא ידע לספר במשטרה כיצד נרצחה לודמילה, כי כאשר ולאד הגיע, כאשר הוא ביקש ממנו להיכנס לעזור לו להשכיב אותה במיטה, הוא נכנס וראה אותה והצביע על המקום שראה אותה.

לדבריו, "אחרי שהשכבנו את לודה במיטה אני אפילו לא שיערתי שלודה נרצחה... כאשר הוא ירד אלי, הוא אמר לי שלודה התעלפה וצריך לעזור לו להשכיב אותה במיטה. למעשה אני יודע שלודה הייתה לה תמיד בעיה של לחץ, לחץ דם, אני אמרתי בוא נתקשר למגן דוד או נתקשר לאדוארד, הוא אמר אתה אידיוט, אתה השתגעית? אני עשיתי כדבריו, ועליתי למעלה כדי לעזור להשכיב את לודה במיטה" (עמ' 314).

הנאשם אישר שבמהלך השחזור הוא מסר פרטים לכאורה על הרצח של לודמילה, על שיחה ביניהם והעימות הפיסי, אך הגרסה החדשה שסיפר בעדותו היא הגרסה הנכונה, שכן "כל מה שאמרתי במשטרה אני אמרתי כך כדי שכל זה יהיה על כתפיי".

בהמשך חקירתו באשר למותה של לודמילה אמר הנאשם "האמת היא שנכנסתי לדירה הוא אמר לי תיקח את לודה בידים, מתחת לבית שחי, הוא תכנן לקחת אותה ברגליים, ושניקה אותה לחדר מרוחק לחדר השינה. אני חשבת שבאמת היא שוכבת על הצד, אבל כאשר התכופפתי אליה אני ראיתי מתחתיה דם. ... אני צעקתי הוא הגיע אלי בריצה, נתן לי מכה, נכנסתי, אני התיישבתי על בהונות ואני שאלתי מה קרה לה, מה, למה דם. הוא אמר לי אני שרטתי אותה קצת עם הסכין, כפי הנראה היא נפלה ושברה את הראש" (עמ' 314).

ובהמשך:

"... כאשר השכבנו את לודה הרי לקחתי טלפון מהכיס והלכתי לכיוון הדלת. אני לקחתי את הידית של הדלת. הוא תפס אותי והכה אותי" (עמ' 316).

הנאשם הכחיש שאמר לקצין החקירות שהיה בזמן הרצח של לודמילה בדירה כי "אני לא אמרתי דבר כזה. אני לא יכולתי להגיד דבר כזה. אני לא הייתי בדירה, כאשר קרה ללודה את מה שקרה".

כאשר אמר לקמ"ן שהרוצח קשר אותו ואז התפנה לרצוח את הקורבן התכוון לאדוארד ולא ללודמילה שכן הוא לא שיער שהיא מתה מאחר ונאמר לו ע"י ולאד שלודה נשרטה עם הסכין.

33. בהמשך חקירתו הנאשם סיפר אודות המפגש שלו עם ולאד יום לפני הרצח, בשעה 18:00, לדבריו "אני הגעתי באופניים. במקום בדרך כלל פגשתי אותו... בפינה של חנות הרהיטים, זה אותו בניין של פרימייר" (עמ' 316-317). המפגש נמשך כארבעים דקות ולאחריו הוא נסע הביתה.

בעת שנסע למפגש ראה אותו אחד העובדים של מסעדת ווסטוק, כנראה ששמו וולדיה, שהוא בנו של בעל המסעדה, אליה, אשר עמד בפתח המסעדה ועישן. הוא עצר להגיד לו שלום, אותו מכר אמר לו שיש לו אופניים מיושנות והנאשם השיב לו שהוא לא רודף אחרי אופנת אופני הספורט. מדובר במרחק של כ- 400 מ' ממקום המפגש עם ולאד ומדובר בשיחה שארכה כחמש דקות. הוא לא יודע אם היה מי שראה אותו משוחח עם ולאד ולא זכור לו אם סיפר אודות הפגישה הזאת לעורך דינו.

34. לדברי הנאשם הרעיון של גניבת המפתח מי.א. היה שלו שכן "הרי הם ביקשו ממני שאני אעתיק את המפתחות של אדוארד... עודדה העובדה שהם פנו אלי ואני קיוויתי שהם ימצאו לי עבודה... אני לא יכולתי לשער איך כל העניין יסתיים" (עמ' 318-319). הוא ידע שהם יגנו מהדירה ובתשובה לשאלת ביהמ"ש למה הסכים ענה "עשיתי את המעשה".

הנאשם טען שהוא אמר לאשתו שברצונו לקחת את המפתחות בשביל לקחת מדימה את הקוניאק, ללמד אותו לקח כי "מצאתי סיבה כזאת, תירוץ כזה... אני מכרתי לו הרבה... התכוונתי שרציתי להחרים ממנו את הקוניאק". מדובר במספר בקבוקים שהיה מעביר כאשר היה חוזר מחו"ל והכוונה היתה שדימה יחשוב שהבקבוקים נגנבו. את השיחה ביניהם בבית תאר כך "רבנו מאוד חזק. העניין הוא שנטליה כמוכר קיבלה את זה לא טוב ואצלנו כאילו זה השתתק. לאחר מכן מצאתי עיתוי נכון כדי לחדש את השיחה כאשר הגיעה האחות ובדיוק הסעתי אותם לעבודה. ניצלתי את העובדה שנטליה היה מצב רוח טוב... אני ביקשתי שאם תהיה אפשרות כזאת, שהיא תיקח את המפתחות מי.א.. על זה היא לא ענתה, היא יצאה מהמכונית וטרקה את הדלת" (עמ' 321).

לאחר מכן, הוא לא סיפר לה שלקח את הבקבוקים מדימה, והנושא כלל לא עלה שוב. את המפתחות העבירה לו נטליה ביום חמישי לפני הרצח והוא העביר אותם לולאד ביום שישי.

הנאשם אישר ששיקר לשוטרים כשאמר להם שסיפר לנטליה שהוא רוצה את המפתחות בשביל לעשות "איזשהו רוע" לדימה כי "העניין הוא שכשדיווחתי בעניין המפתחות הקריאו לי את העדות שמסרה נטליה ואני אימתתי את הכול... העניין הוא שמראש התחילו לתשאל אותי מנקודת מבט שלי ולדימה היה איזשהו ריב, אי הבנה, שתמיד היו לנו ויכוחים לגבי כל נושא".

הוא לא סיפר לנטליה שהוא רוצה לעשות רע לדימה אלא רק בקשר לקוניאק. נטליה לא סיפרה את זה כי "אולי היא חשבה, העניין הוא שכשדיברתי בנושא הקוניאק ייתכן ובשיחה הזכרתי שאני רוצה לעשות איזשהו רוע". בהמשך חקירתו אמר הנאשם "האמת מכל זה הוא שאמרתי לנטליה שאני רוצה לעשות רוע לדימה מכיוון שהוא לא עמד במילה שלו. ... אני אמרתי באופן קונקרטי לנטליה שאני רוצה לעשות רוע לדימה ולהחרים את הקוניאק שהבאתי... הרוע שהתכוונתי, להחרים את הקוניאק... לגבי הקוניאק לא דיברתי דבר במשטרה. ... אני שוב חוזר, כאשר הראו לי קונקרטית את מתן העדות של נטלי שכתובה בכתב ידה, אני אמרתי כן, אני מסכים עם כל מה שהיא אמרה" (עמ' 324).

לדברי הנאשם דימה היה חושד מיד כי הוא האחראי להעלמות הבקבוקים מאחר ובפגישה שלהם כמה שבועות קודם לכן היה להם ויכוח באשר לאספקת הבקבוקים, אותו תיאר בעמ' 325-328 לפרוטוקול.

בתשובה לשאלה אם נטליה שיקרה כאשר אמרה בחקירתה שהיא העבירה לו את מפתח הדירה על מנת שיגנוב כסף מאדוארד, הנאשם השיב: "אני לא יכולתי להגיד דבר כזה. אני בכלל לא הזכרתי את אדוארד. אני אמרתי באופן קונקרטי אני צריך מפתחות כדי, אני אמרתי לגבי דימה, לא לגבי אדוארד" (עמ' 328).

35. לטענת הנאשם, בליל הרצח, בטרם בוצע הרצח, התקשר ולאד מהמכשיר של הנאשם לנטליה, וביקש לברר "איפה העם", כשהוא מאפשר לו להקשיב לנאמר. הנאשם ציין שמי שחייג היה ולאד, שידע לאיזה מספר להתקשר כי "הוא לחץ על הכפתור וחייג... לחיצת הצלצול... היו שני טלפונים אותם הם הורו לי לרכוש עם שני כרטיסי סים, שני מכשירי טלפון" (עמ' 329).

ולאד ידע שהכניס את המספרים בזיכרון כי הוא אמר לו, הוא שאל אותו האם נתן לנטליה את הטלפון ואמר לו שכן הוא ניגש אליו ואמר "עכשיו אתה תבקש את אשתך, תשאל את אשתך מה נשמע ואיפה העם".

ולאד קרב את הטלפון לאוזנו כאשר הוא המשיך לשכב באותה הצורה על הרצפה. לדבריו "אני שאלתי מה נשמע? איפה העם? ובאותו זמן אני שמעתי את נטליה אומרת אני כבר בבית. הוא קרב את הטלפון לאוזן שלו, לחש משהו, ניתק וזרק אותו לתוך תיק הגב" וכן "... כאשר הוא זרק את הטלפון הוא הלך אחר כך לשני החדרים, אחר כך הוא הלך לחדר של דימה ואת תיק הגב אני לקחתי, הוא נתן לי את התיק כאשר יצאנו מהדירה".

הנאשם הכחיש את דברי אשתו, כפי שגם עולה מפלט השיחות, לפיהם היא התקשרה אליו כשהיה בדירה מאחר ולא שמעה את הטלפון קודם לכן מצלצל, ואמר "אני שוחחתי עם נטליה רק כאשר הוא קרב אלי את הטלפון... ולאד ניגש אלי ואמר אתה תשאל עכשיו את אשתך מה נשמע ואיפה העם", וכן "הוא לא חייג, אני לא ראיתי קודם כל איך הוא חייג. הוא הלך עם הטלפון בכיוון אלי. הוא קרב את הטלפון לאוזן שלי. כאשר הוא התקרב אלי הוא אמר אתה תשאל עכשיו מה נשמע ו איפה העם" (עמ' 331-332).

36. לדברי הנאשם נטליה לא הריחה את הבנזין שהיה בביתו כי הוא מילא את הבנזין לאחר שהוריד אותה בעבודה, בשעה 15:00 לערך. את הסתירה בין דבריו במשטרה שהבנזין היה לילה שלם בחדר השינה שלו ושל נטליה אבל נטליה לא הריחה את זה לבין עדותו שבה טען שהוא לא העלה כלל את הבנזין הביתה, הסביר הנאשם כך: "החוקרים אמרו לי האם אתה קנית את הבנזין מראש? אמרתי שכן. ואיך זה שהבנזין לא הריח בדירה ונטליה לא הרגישה דבר? ... מי שהוביל בכל התישואול במשטרה היו החוקרים ולא אני. אם אני אומר משהו או לא הם כותבים או לא כותבים, הם כל הזמן כתבו" (עמ' 333).

דבריו במשטרה לפיהם הוא תכנן לשפוך את הבנזין על דמיטרי, לשמוע ממנו סליחה לפני המשפחה, היו המצאה כדי שיאמינו לו, מכיוון שהחוקרים שבו והדגישו את השנאה שהיתה בינו לדמיטרי.

37. הנאשם נשאל מדוע הוא בחר להגיע לפגישה עם ולאד רכוב על גבי אופניו, והשיב שלא הייתה שום סיבה מיוחדת, ורק ביקש לנשום קצת אוויר. הוא נהג לרכוב מפעם לפעם על האופניים, מדובר באופניים חדשות, הוא לא תיקן אותן אלא רק ניפח אוויר בגלגל האחורי ביום ששי.

הנאשם תיאר כי הוא וולאד נסעו למסעדת פרימייר, אך לא הצליחו להיכנס. בשלב מסוים הוא ברח מולאד. הוא לא הצליח לפתוח את הדלת, זרק את המפתחות לתוך תיק הגב, החל ברכיבה לכיוונו של האדם שהלך לקראתו, וולאד המשיך לעמוד.

לאחר שחזר מחוף הים, הוא הגיע לביתו "נכנסתי לחדר, הנחתי את התיק, נטליה קמה... אני לא הסברתי שום דבר לנטליה. מה שאמרתי זה היה בקשר לתיק, לזרוק את התיק ורצוי לפזר את זה בכל מיני מקומות וגם הטלפון שנתתי לך" (עמ' 335). היא שאלה אותו למה צריך לזרוק את התיק ולמה צריך לפזר את הדברים מתוך התיק אך הוא לא אמר לה דבר אלא רק שתזרוק את התיק ותפזר את הכול.

באשר למספר הטלפונים שהיו ברשותו לאחר האירוע – הנאשם הסביר שהיה לו את מכשיר הטלפון שולאד זרק בתיק, וכן את מכשיר הטלפון שמסר לנטליה.

באשר לטלפון הנוסף של ולאד - הנאשם הסביר: "כאשר הוא לקח ממני במסדרון את שני הטלפונים שבאחד מהם היה הקשר עם נטליה, בשני היה קשר איתו, אני לא ראיתי אותם יותר. הדבר היחיד שראיתי הוא כאשר הוא זרק את הטלפון שבו שוחחתי, באמצעותו שוחחתי עם נטליה כאשר הוא זרק אותו לתוך התיק. אבל את הטלפון השני אני לא ראיתי יותר" (עמ' 336).

הנאשם הכחיש את דברי אביו לפיהם הנאשם ביקש ממנו מכשירי טלפון ישנים יומיים-שלושה לפני הרצח והבהיר "ביום חמישי אחרי הפגישה, אחרי שחזרתי, אני מייד התחלתי לחפש טלפונים. אני ידעתי שבבית שלי יש טלפונים ישנים. לא יומיים או שלושה אלא ביום חמישי, מייד כאשר חזרתי מהפגישה".

הנאשם אישר שסיפר בהודאתו שאת הסכין הוא לקח מתא המטען של הרכב, שנשאר שם מהפיקניק שערכה המשפחה, אך הסביר את דבריו בכך שהיה עליו לקחת את כל האירוע על עצמו ולכן מסר פרטים שגויים.

בתגובה לדברי נטליה לפיהם הנאשם הנחה אותה שצריך למצוא את כל המפתחות שיש ולזרוק אותם, אמר הנאשם "אני לא אמרתי את כל המפתחות מהדירה, אני אמרתי את כל מה שהתפזר, לאסוף את הכול ולזרוק, לפזר את זה בכל מיני מקומות" (עמ' 337).

הנאשם בחר לערב את נטליה וביקש ממנה להיפטר מהתיק ולא עשה זאת בעצמו כי "אני לא הצלחתי לחשוב על שום דבר. אני הגעתי עם התיק הביתה למרות שיכולתי להיפטר ממנו בראשון, הייתי גם בבת ים בחוף הים, אני בכלל לא הבנתי מה קורה. אני בכלל לא הבנתי איפה אני נמצא. כלומר, מה שבעיקרון אני ראיתי זה לא רק הכניס אותי למצב של שוק, כלומר, אני עמדתי לפני המוות העצמי שלי. אני ראיתי דבר שמעולם לא ראיתי קודם. זה היה פשוט שוק עבורי. ... אני פשוט הייתי צריך לנסוע, לא יכולתי לראות את אף אחד. הייתי צריך להתבודד. הייתי במצב של ואקום שלא יכולתי להיזכר בדבר. ביקשתי מנטליה, אני בכלל פחדתי לגעת בתיק הזה, לכן אני ביקשתי, תזרקי את כל זה ותפזרי את זה במקומות שונים. לא היה לי האומץ אפילו לגעת בתיק הזה" (עמ' 338).

הנאשם אישר שאמר בחקירה כי חשש שנטליה תראה אותו עם הכסף והמפתחות, אך החשש לא היה מהמפתחות ספציפית כי אם מכל החפצים שהיו בתיק ולא היה מדובר במפתח המשוכפל אלא בצרור מפתחות "אלה המפתחות מהתיק. כאשר הוא הושיב אותי במטבח על הרצפה, אלה המפתחות שהוצאתי מהתיק של אדוארד ואלה המפתחות שהוצאתי מהתיק של דימה, אלה המפתחות שהוצאתי מהתיק של לודה, כלומר זה שלוש צרורות של מפתחות" (עמ' 339).

38. לדברי הנאשם הוא עדכן את נטליה שבכוונתו לפגוש את דימה בערב. הוא נתן לנטליה טלפון נפרד בטענה שמדובר בערב שישי, ערב עמוס במסעדה וכך יכול היה להשיגה בקלות. היה עליו לקחת טלפון נוסף עבורו מפני שהמכשיר שלו היה מקולקל מפעם לפעם ובאשר לטלפון שקיבל מולאד- נטליה כלל לא ידעה על קיומו.

בתשובה לשאלה מה עמד מאחורי הבאת מכשיר נוסף של טלפון גם עבורו וגם נטליה, אמר הנאשם "ראשית, אני הקשבתי למה שנאמר לי, קניתי שני כרטיסי סים כדי שאתן טלפון אחד לה ואת השני בשבילי והטלפון שבו השתמשתי כדי לשמור את הקשר עם ולאד בכלל לאף אחד, רק לה, היה קשר ביני לבניה" (עמ' 340).

ב"כ המאשימה טוען שהסברו של הנאשם באשר למכשירו המשובש אינו עולה בקנה אחד עם המסמכים הטכניים באשר לקיומן של עשרות שיחות ביום מהמכשיר.

בתשובה לטענה שגם בלילה של הרצח, בשעה 21:23, הוא התקשר מהטלפון שלו לטלפון של נטליה, כך שהוא היה תקין, אמר הנאשם:

"... העניין הוא שכשמכרו לי את הסיים קארד הזה, למעשה המוכר לא קידד אותו נכון כלומר, אני שוחחתי לחוץ לארץ מהטלפון הרגיל שלי והגיע לי סכום מאוד גבוה לתשלום. כמו כן אמרתי שאני במספר הזה אני רוצה להקפיא אחרי איזשהו זמן את הטלפון שלי כדי לאזן את המצב הכספי" (עמ' 341).

בהמשך חקירתו הנאשם הבהיר שהסביר לנטליה שמדובר בפגישה חברית עם דימה, בניגוד למה שטען במשטרה שהוא רוצה להתעמת עם דימיטרי ולסיים פעם אחת ולתמיד את החלומות המשפילים הללו, וטען שהסבריו במשטרה היו שקר מאחר וביקש "להשתמש בו (בדימיטרי – א.ט.) כסיבה".

בתגובה לדברי נטליה שהנאשם הנחה אותה שאת מכשיר הטלפון הוא מפקיד בידיה לצורך מעשה השוד המתוכנן, אמר הנאשם "אני נתתי לה טלפון כדי שהיא תתקשר אלי כשאדוארד ייסע הביתה כדי שאני אסע לראות את דימה".

39. הנאשם סיפר בהמשך עדותו כי לאחר שיצא מהדירה הוא שאל את ולאד מה יהיה בקשר לילדים, שכן בשלב זה הוא חשב שהילדים עדיין בחיים. הוא לא חשב לשלוח משהו לדירה כדי לבדוק מה עם הילדים, ולטפל בהם כי "... אני הבנתי היטב שאחרי מספר דקות יהיה כאן מכבי אש, זה בראשית. שנית, כאשר ישבתי במסדרון והוא יצא מתוך חדר השינה הוא הצית במקום שהוא שפך את הדלק....אני מבין היטב מה זה שריפה ואני אמרתי לו ברחוב שבועד מספר דקות יהיה כאן מכבי אש" (עמ' 342).

לטענת הנאשם דבר מותם של הילדים נודע לו רק כאשר היה בטאבה לאחר שנטליה התקשרה אליו והודיעה לו שכל המשפחה נספתה. נטליה לא הוסיפה דבר ולא פירטה את דרך או סיבת המוות. הוא כלל לא נכנס לחדר של הילדה, ולא שמע כלל את קולות הילדים, מלבד אותה פעם שבה ולאד מזג כוס מים לתינוק.

לאור האמור, נשאל הנאשם כיצד הוא ידע לתאר היכן נרצח כל אחד מהילדים והשיב "אני לא אמרתי, לגבי הילדים אני לא סיפרתי דבר. אני לא יכולתי לספר כי לא ידעתי".

בתשובה לשאלה "אמרת: התחיל לצעוק, אחר כך אני כנראה הרגתי אותו עם הסכין, לא יודע לאן פגעתי בו וכמה, אני מניח שעשיתי מכות עם הסכין לילדה, הילד מת מהידיים שלי בגלל דימה", השיב הנאשם "אני לא יכולתי להגיד את זה כי אני לא ראיתי מה היה עם הילדים" (עמ' 343).

40. הנאשם אישר כי ההגעה להלווית המשפחה היתה יוזמה שלו, לאחר שנטליה עדכנה אותו באשר לפרטי ההלוויה. בתגובה לדברי נטליה במשטרה, כי היה צורך לשכנע אותו להגיע להלוויה וכי היא ציינה בפניו שעליו להגיע "בלי שום סיפורים", אישר הנאשם שנטליה התקשרה והוא הסביר שהוא באילת ולכן ינסה להספיק ולהגיע. הוא מצא לנכון להגיע להלווייה כי "ראשית, רציתי כמובן לראות את משפחת אושרנקו. ראשית, איך לומר לכם, לעשות וידוי רוחני... בקשר למשפחה, אני הרגשתי, אני גם עכשיו מרגיש את האשמה שלי בעיקר ביחס למוות של משפחת אושרנקו", וכן "אני אכן פציפיסט בחיי ואף פעם לא פתרתי דברים בצורה כוחנית...אולי זה יראה מצחיק אבל אני אף פעם לא הלכתי מכות" (עמ' 345).

41. הנאשם נשאל אודות יחסיו עם בני משפחת אושרנקו, ואמר שדבריו במשטרה כי הוא לא מצוי בקשר עם המשפחה וכן הוא ציין את שנאתו והכעס שלו כלפיהם ושהוא לא היה בביתם במשך שנה או שנתיים, מתייחסים לאחר שעזב את המסעדה. דבריו בעדותו לפיהם הוא היה כבן בית אצלם, שהיה קונה מתנות עבור נשות המשפחה בחגים וכי לא היה מתקיים אירוע משפחתי ללא נוכחותו, התייחסו לאותה תקופה שבה עבד במסעדה. באשר למעשיו לאחר שהוא ירד מהדירה בידעו שיש בה אש ושיש שם שני ילדים. אמר הנאשם: "חויך מההשערה שלי שום דבר.... בכל מקרה יום שבת, מישוהו יזמין בסופו של דבר את מכבי האש....עד כמה שאני יודע, רוב האנשים בשבת נמצאים בבית.... זה היה בשעה שבע בערך. מלבד ההשערה שלי שיגיעו מכבי אש לא יזמתי דבר...אני לא התקשרתי" (עמ' 346).

בסוף חקירתו הנגדית התייחס הנאשם ליחסיו עם בני משפחת אושרנקו ודימה ואמר שמעולם לא חש שנאה כלפי בני המשפחה, וביחס לדימה, היו לו חילוקי דעות. חלק מהתיאורים שלו במשטרה ביחס לדימה היו שקריים וחלק אמיתיים, לדבריו

"אני מבין שדימה אשם בכול ואני בדרכי שלי מאשים אותו בזה. ... הסיבה שבגללה כל זה קרה. ... אני חושב שהסיבה לכל זה היא להעליל על מישוהו, אני חושב שבעיקרון כדי לאזן שמי שהוזכרו קודם הם אלה שמקורבים לשלטון, אני חושב שזה רעיון של דימה ששכנע את אדוארד והם כנראה צילמו משהו".

וכן

"... הגיונית הבנתי את כל זה מכיוון שאדוארד יותר מפעם סיפר לי, אפילו לפני הבחירות הוא אמר לי שדימה מאוד קרוב לוואדים קירפיצ'וב, כלומר, היו הרבה בקשות פוטנציאליות לאותו קירפיצ'וב ומסז'ניקוב, היו הרבה בקשות. היו רישיונות. הוא השתתף כלכלית בבחירות, ... בגדול, היה לי חד משמעית, אני ראיתי את זה במישור שלי שדימה היה הסיבה לכל התרחיש, לכל האירוע הזה. ... אני הבנתי את זה מייד. ... אחרי שאני נסעתי בכלל לאילת, אני התחלתי לחשוב מה קרה, אני התחלתי

לחשוב, לקשר, לחבר, הרי זה לא יכול היה פשוט כך, זה לא יכול היה לקרות באופן ספונטני. ... אלה רק ההשערות שלי. הן ההשערות ההגיוניות שלי" (עמ' 348-350).

לדבריו לא פיטרו אותו מעבודתו במסעדה והוא לא כעס על כך (עמ' 351).

הודעות ואדים קירפיצ'וב במשטרה (להלן: "ואדים")

1. ביום 17.10.09 בשעה 11:34, בסמוך לבית משפחת אושרנקו נגבתה מואדים ההודעה ת/116. בהודעתו טען שהוא ודימה חברים קרובים מאז 2003. יש למשפחה עסקים באזור התעשייה וכן נאמר לו שאדוארד פתח מסעדה/פאב גם באשדוד. בערב הקודם, בשעה 23:30, הוא היה במועדון של המשפחה עד השעה 01:30-02:00 וראה שם את אשתו של דימה. את אדוארד הוא לא ראה, אבל נאמר לו שהוא שם. הוא לא היה קרוב לשאר בני המשפחה, והוא לא בקיא ביחסים במשפחה. הוא לא יודע על סכסוכים בין בני המשפחה. ציין שהשמירה בפאב היא הדוקה.

2. במועד הנ"ל בשעה 20:11 נגבתה מואדים ההודעה נוספת ברחוב, בסמוך לבית של בני משפחת אושרנקו (ת/116 א'). ואדים ציין שהוא חבר קרוב של דימה, הוא ראה אותו יום קודם לכן בפאב, "אמרתי שלום ולא יותר. עזבתי בסביבות 03:00 ואני לא זוכר עם מי הוא היה שם". הוא לא יודע אודות סכסוכים שלו עם אחרים, לא יודע אודות חובות כספיים שלו ולדבריו יש למשפחה 3 עסקים בראשון ואחד באשדוד ".... ברור שיש לו כסף המקום שלו עובד חזק".

3. ביום 31.8.10 בשעה 12:05 גבה החוקר אורי הדס הודעה שלישית מואדים לאחר הדברים שאמר עליו הנאשם בעדותו (ת/116 ב').

בפתח הודעתו אמר ואדים שידועה לו סיבת זימונו למסירת ההודעה, וציין כי מסר שתי הודעות ביום שבת שלאחר האירוע במקום האירוע. ואדים פירט אודות הקשר שלו עם בני המשפחה וציין שדימה היה ברשימה שלו לבחירות המוניציפאליות בראשל"צ. לא היו ביניהם קשרים נוספים מעבר לאלו שציין והוא לא היה מעולם בבית שלהם, אך היו לו מספרי הטלפון של דימה ומספר הטלפון במסעדה, שכן "ברור שדיברתי עם דימה, הייתי מתקשר שואל מה נשמע, גם הוא היה מתקשר אלי".

לדבריו הוא הזמין מקום לקבוצה שאירחו מחו"ל, וסביר שדיבר עם דימה כדי להזמין מקום מספר ימים קודם לכן. גם באותו ערב הוא ראה אותו ואת אשתו במועדון, לאחר מכן הוא ראה את אדוארד ואז שוב את דימה (עמ' 1).

לא היו לו קשרים עסקיים עם בני המשפחה ובני המשפחה לא פנו אליו לצורך סיוע במסגרת תפקידו. הוא מעולם לא היה בסכסוך או בויכוח עם בני המשפחה.

בהמשך התבקש ואדים לספר אודות ההיכרות שלו עם הנאשם ופירט כמה אירועים שבהם פגש בנאשם. למעשה, הפעם האחרונה בה פגש את הנאשם היתה בשנת 2006, בשנת 2008 נאמר לו ע"י דימה שהנאשם פוטר ומאז לא שמע ממנו ולא היה לו כל סכסוך עם הנאשם.

ואדים נשאל מי הוא ולאד והשיב "אם זה מה שאמרו בטלוויזיה וולאד איבנוב, אם הכוונה אליו אז הוא רכז ברשות למלחמה בסמים בעירייה... מכיר אותו משנת 2003... כאשר הגענו בערב לפרמייר עם המאמנים גם ולאד היה איתנו כי הוא חבר שלי והזמנתי אותו".

ואדים נשאל אם היה בקשר טלפוני עם הנאשם, הוא צחק והשיב בשלילה, וכך השיב גם לשאלה אם נפגש עם ולאד והנאשם (עמ' 3).

לדברי ואדים הנאשם יודע שהוא חבר של ולאד, מכיוון שבשנת 2003, כשהוא היה באולפן, הוא היה עם קרוב משפחה של ולאד. כמו כן היה מגיע למסעדה ביחד עם ולאד וכן היה מסתובב עימו במסגרת פעילות המפלגה. בתשובה לשאלה אם נפגש עם ולאד והנאשם מחוץ לפרמייר ושוחחו שם שלושתם, השיב "לא זוכר, כמו שאני זוכר לא זכור לי דבר כזה".

ואדים שלל את דברי הנאשם לפיהם הוא ביקש ממנו שיסדר לו עבודה, צחק וטען שהוא מעולם לא דיבר איתו על כך וכי הפעם האחרונה שראה אותו היתה ב- 2006, כשעוד עבד בפרמייר.

גם כאשר לטענת הנאשם שבמסגרת עיסוקו במפלגה, היה (הנאשם – א.ט.) נוהג להסיע אותו, ואדים פרץ בצחוק, טען שזה "שטויות" ואמר שהוא כלל לא ידע שלנאשם יש רכב. כך גם טען שדבריו של הנאשם כאילו הוא פנה אליו בבקשה שיכיר לו את אדוארד ודימיטרי הם שקר.

באשר לטענת הנאשם כי במהלך 2008 הוא הבחין בו ובאדוארד מתווכחים בפרמייר, השיב שהוא כלל לא ראה את הנאשם, ובאשר לאדוארד, השיחה שלהם הסתכמה ב"מה נשמע, הכל בסדר" וכינה את הנאשם "שקרן שיכור". לדבריו הוא מעולם לא שוחח עם אשתו של הנאשם, לא מסר לנאשם ד"ש דרכה, ורק אמר לה "שלום" ו"להתראות".

ואדים התבקש להגיב לטענות נוספות של הנאשם באשר למפגשים ושיחות שקיים איתו וטען שאין לכך כל בסיס וכי מדובר בשקרים. כך גם הכחיש את הטענה בדבר בקשתו מהנאשם לשכפל מפתח, בקשתו לחפש בבית משפחת אושרנקו תמונות, קלטות ודיסקים, ומסירת מכשיר טלפון לנאשם.

בתום מסירת ההודעה ציין ואדים שאם יש צורך, ניתן להזמין את ולאד איוונוב, ומסר את מס' הטלפון שלו ואת כתובתו.

עדויות של ואדים קירפיצ'וב

1. בפתח עדותו אמר ואדים שהוא מכיר את הנאשם היכרות שטחית מאז שנת 2003, במסגרת עבודתו כרכז של "ישראל ביתנו" ולא זוכר שקיים עם הנאשם שיחות עמוקות יותר (עמ' 356).

ואדים אישר שהוא עיוור צבעים ושייתכן וזה נושא שהוא שוחח עליו עם הנאשם. כמו כן הדגיש שמדובר בפרט שכולם מכירים מאחר והוא לא נוהג. הוא שירת באפגניסטן אך לדבריו, מדובר בפרט שידוע לכולם, שכן פרט זה אף פורסם בעיתונות.

ואדים אישר שהוא מכיר את ולאד איונוב, אותו הגדיר כחבר, והוא רכז מהרשות למלחמה בסמים של האוכלוסיה הרוסית בראשל"צ, בתחילה הוא עבד ברמלה ואז עבר לראשל"צ.

ואדים נשאל אם הוא דאג לכך שולאד יעבור מרמלה לראשון והשיב **"זה רשות מלחמה בסמים.. קודם כל שהם ביקשו אותי לדבר על ולאד, איך הוא עובד וזה, ברור שאמרתי לכל המחלקה שלי איך הוא עובד.. רשות למלחמה בסמים ארצית.. יש חלק היום שברור יש עירוני"**. את השכר ולאד לא מקבל מהעירייה אלא מהרשות למלחמה בסמים, הוא לא הבוס שלו, אבל הוא מחזיק את תיק הרשות למלחמה בסמים בעירייה (עמ' 358).

ואדים אישר שהוא זומן לחקירה במשטרה, ומה שכתוב בהודעתו זו האמת. לחקירתו הראשונה הוא הגיע מיוזמתו, לאחר שחשב שהוא יכול לסייע. כמה ימים בטרם עדותו בפני ביהמ"ש הוא נחקר שוב. הוא כלל לא הגיע למשטרה אלא נחקר בחוץ, ליד בית משפחת אושרנקו ולאחר מכן היה בימ"ר מרכז ברמלה. הוא התבקש להגיע לחקירה לצורך מסירת עדות והוא שמח שיש ביכולתו לקדם את החקירה.

ואדים אישר שביום חקירתו האחרונה 31.8.10, הוא נפגש עם ולאד, ובתשובה לשאלה מדוע עם צאתו מהחקירה הוא מצא לנכון לגשת ולשוחח עם ולאד, השיב **"...קודם כל לא פגשתי אותו... דבר שני, בעבודה אין חברים. אין חברים בעבודה... ואני רוצה להגיד לך שאני כמעט כל יום יכול לעבור בכל המשרדים של רשות למלחמה בסמים, וכמעט שיש לנו כל כך פרויקטים שאנחנו מתעסקים, יש דברים שאני צריך לדבר. ... אבל אני בדרך שהלכתי לעירייה עליתי לדקה, ... עליתי לדקה ויצאתי. ראיתי מה קורה והכול בסדר... ואם אני בדרך הולך, למה אני לא יכול לעבור משם?!"** (עמ' 360).

לשאלה מדוע היה חשוב לו, למרות שהוא לא מנהלו של ולאד, לגשת אליו מיד בתום החקירה, השיב ואדים **"קודם כל, איך להסביר לך? מה זה לא עובד שלי? אני קודם כל איש ציבור, אני לא עובד עירייה... אני מכיר את המערכת ואני מכיר את כל הנושא, ואני חייב לדבר איתו אישית בכלל לכל מיני דברים. בגדול אני לא רואה פה שום, שום סיבה"**. הוא אמר לולאד שהוא היה בחקירה, עם זאת הוא לא מוצא כיצד דבריו עלולים היו להפריע לחקירה (עמ' 362).

לדברי ואדים הזמינו אותם ביחד לחקירה אבל מכיוון שהוא היה בירושלים וולאד היה בראשל"צ הם לא הגיעו יחד. ב"כ הנאשם העלה תמיהה לאור תשובתו זו, שכן הוא הגיע למשטרה באותו יום שבו הוא פגש את וולאד במשרדו, כך שהם יכלו ללכת ביחד, אם אכן הם הוזמנו להגיע יחד, וואדים השיב **"אני לא יודע מתי הזמינו"**.

ובהמשך: **"קודם כל, לא ידעתי שהזמינו אותי, לא דיברנו על זה. לא אמרתי לו שגם הזמינו אותי"**.

ב"כ הנאשם הדגיש שוואדים וולאד נראו כשהם משוחחים בטרם מסירת העדות בבית המשפט והעד השיב **"נו, למה אי אפשר לדבר?"**.

בתגובה לדברי וולאד בהודעתו כי ואדים הגיע אליו בצהריים לעבודה, אמר לו ששאלו אותו עליו ואמר לו שיתכן ויזמינו אותו לחקירה, טען ואדים שהוא לא אמר לו לאד שיתכן ויוזמן לחקירה אלא שאל אותו האם הוא הוזמן לחקירה אם לאו, והוסיף **"... קודם כל אני מאמין לך ומאמין לו לאד, קודם כל, אמרתי לו ששאלו את כל השאלות על דמיטרי קרליק, כל מיני דברים וגם על וולאד. אמרתי לו. אבל לא אמרתי לו שעוד מעט, שאלתי אותו רק שאולי הזמינו אותו, הזמינו אותו, הוא אמר שלא. זהו" (עמ' 361).**

ואדים נשאל לפשר הקשר שלו עם משפחת אושרנקו והשיב **"בגדול אנחנו חברים... חברים טובים... הכרתי אותו בשנת 2006, שהוא ביקש לתת לו רשימה אנשים שזקוקים לחבילות מזון, וידעתי שהוא אמר שיש לו חנות, היה לו חנות בראשון שהוא מחלק שם את החבילות מזון ועוזר לעולים חדשים, כך הכרתי אותו" והוא היה בקשר טלפוני קבוע עם דימיטרי (עמ' 365).**

באשר למעשיו בליל שבת, ערב האירוע, סיפר ואדים שהוא הזמין שולחן במסעדה, ושוחח עם דימיטרי.

הוא הגיע עם קבוצת מאמנים באקרובטיקה מרוסיה, לאחר שערך להם סיור בעיר, בסביבות השעה 23:00 ויצא מהמקום בשעה 02:00-02:30 (עמ' 366). כשנאמר לו שתשובה זו אינה תואמת את תשובתו בהודעתו ביום 17.10.09, שם הוא אמר שהיה שם עד השעה 01:30-02:00, הסביר את הפער כך: **"אבל אם אתה רואית אותי באיזה שוק אני הייתי, ויכול להיות שאני הייתי שם יותר ואני חושב שאפשר לראות את זה מתי יצאתי משם, כי אני יודע שיש כל מיני מצלמות שם ואפשר לבדוק את זה"**.

בחקירה השניה שלו הוא טען שיצא מהמקום ב- 02:30-03:00. הוא יצא מן המקום עם וולאד, אך הוא לא מסר את הפרט הזה בחקירה הראשונה מאחר ולא נשאל על כך.

בתשובה לשאלה מדוע היה לו חשוב להגיד בחקירה השניה שיצא עם וולאד מהמקום, השיב **"אבל יצאתי עם וולאד. נסעתי עם מוניית... הביתה" (עמ' 367).**

ובתשובה לשאלה מה הוא עשה עם וולאד באותו ערב, השיב **"אנחנו היינו עם קבוצה... הייתי גם איתו"**.

ואדים אישר שהוא שתה באותו ערב ואפשר אפילו להגיד שהוא היה שיכור, ולכן לא זכר את שעת היציאה שלו מהמסעדה. הוא היה במונית עם וולאד, שהזמין את המונית. שאר הקבוצה יצאה כחצי שעה לערך קודם יציאתו מהמסעדה (עמ' 368).

באשר למעורבותו של הנאשם בענייני המפלגה אמר ואדים שהנאשם לא היה בביתו מעולם. למיטב זכרונו הנאשם היה משקיף או רכז בקלפי מטעמם בבחירות בשנת 2003/2004 ונערכו במסעדת פרמייר אירועים של מפלגת "ישראל ביתנו" בשנת 2006. כמו כן נערכו אירועים של "הראשונים", תנועה שקשורה ל"ישראל ביתנו", בהקשר לבחירות

המוניציפליות. באירועים הללו כל אחד שילם על עצמו, לא למפלגה אלא ישירות למשפחת אושרנקו ולא היה הסדר ביניהם ובין המסעדה.

לדברי ואדים בערב האירוע הוא ראה במסעדה את טטיאנה, ולאד ודימיטרי, ופגש שם אנשים שיכולים לאשר את השעה שהיה שם, מלבד ולאד, מלצריות והדיג'יי שעבדו שם. לדבריו **"... אנחנו באנו עם קבוצה, גם עם ולאד. והיה בן אדם שלקח אותנו מבתי-ים, למה הם גרו בבתי-ים בבית מלון, ובן אדם שהוא גם יכול להגיד"**. הנהג שלקח את הקבוצה הוא איציק אבשלומוב, אך הוא לא היה הנהג שהחזיר את הקבוצה, שחזרה במספר מוניות שהוזמנו עבורה. הוא חזר לבד עם ולאד במונית מפני שהקבוצה נסעה קודם לבית מלון והם נסעו כעבור חצי שעה. בסוף חקירתו ע"י ב"כ הנאשם ואדים השיב בשלילה לשאלה האם רב עם דימה או עם אדוארד ואת אדוארד כינה **"הוא היה כמו אבא שלי"** (עמ' 373).

2. ואדים נשאל בפתח חקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשמת מה הוא שמע ומה הוא יודע שאמר עליו הנאשם במהלך עדותו, והשיב **"שמעתי שאני הזמנתי את הרצה, זהו. לא מספיק? אני בגדול עכשיו בזמן שקורה בכלל לא רוצה להיכנס לאינטרנט... ולראות איך מלכלכים שם שלי"**. הוא דיבר על כך עם ולאד, שהיה בהלם (עמ' 374). ואדים אישר שיחסי עם הנאשם היו טובים, והוא לא יודע איך להסביר את הגרסה החדשה של הנאשם. מעולם הוא לא ראה את הנאשם נוהג באלימות. הוא היה בעברו אלוף עולם, עסק בפעילות ספורטיבית מאז היותו צעיר, היה לוחם באפגניסטן ולחם עם כלי נשק. הוא לא נחקר בחו"ל ולא היה בקשר עם המשטרה בטרם הגיע ארצה (עמ' 375).

לדברי ואדים הוא לא ראה את הנאשמת באותו ערב של האירוע כשעבדה במסעדה. הוא הגיע למסעדה בסביבות השעה 23:00 ויצא ממנה ב- 02:00-02:30, ולא זכור לו שראה את א.ק., בתם של הנאשמים. בהזדמנויות קודמות שבילה במקום הוא ראה את הנאשמת. הוא ראה את אדוארד באותו ערב, ובתשובה לשאלה מדוע אמר במשטרה שלא ראה את אדוארד באותו לילה, השיב **"אמרתי... יכול להיות ששכחתי להגיד"**.

בהמשך הבהיר ואדים כי בתחילה הוא ראה את אשתו של דימיטרי, לאחר מכן ראה את אדוארד ובסוף את דימיטרי, הוא לא ראה אותם עוזבים את המסעדה שכן כשהוא עזב את המסעדה אדוארד, דימיטרי וטטיאנה היו עדיין במקום, וכן **"אני לא יודע בדיוק. אבל אני בטוח שדימיטרי היה שם"** (עמ' 377).

בהמשך חקירתו אמר ואדים שהוא בטוח במאת האחוזים שלא ראה את הנאשם במועדון באותו ערב ובאשר לנטליה, ייתכן וראה אותה, אבל הוא לא זוכר.

ואדים סיפר שהוא היה חבר של משפחת אושרנקו, אך הוא לא ביקר אצלם בבית אף פעם. היה לו את מס' הטלפון של דימיטרי אך השיחות עם דימיטרי לא היו בנושא המפלגתי.

בתשובה לשאלה כמה פעמים הוא פגש בנאשם לבד, השיב ואדים שאף פעם לא אך לאחר מכן תיקן עצמו ואמר **"אולי ב-2003 פגשנו כמה. אבל אחרי זה ב-2006 זוכר שהוא היה עובד שם בפרמייר ופגשתי אותו במסעדה"** (עמ' 380), הוא בטוח שאף פעם לא נפגש עם הנאשם ועם ולאד ביחד, את ולאד הוא מגדיר כחבר החל משנת 2003, והקשר עמו הוא על בסיס יומיומי.

לדברי ואדים בתום האירוע בפרמייר הוא נסע עם ולאד במונית הביתה, ירד ראשון מהמונית ולא ידוע לו להיכן המשיך ולאד בנסיעתו, מלכתחילה הכוונה של ולאד היתה לנסוע הביתה. הבית של משפחת אושרנקו נמצא במרחק של כרבע שעה הליכה מביתו שלו וכך גם ביתו של ולאד. לדבריו **"אחרי המקרה אני התקשרתי לולאד, התקשרתי לכל האנשים שמכירים... גם באים לשם... אני הייתי שם כבר משהו ב-08:00 - 08:30, אם אני לא טועה"** וגם ולאד היה במקום בבוקר (עמ' 384).

בתשובה לשאלה מדוע מצא לנכון לגשת לשוחח עם ולאד מיד בתום החקירה שלו במשטרה, כשהוא יודע מפרסומים בתקשורת שיש טענה שולאד מעורב אף הוא באירוע, אמר ואדים **"קודם כל, אני רוצה להגיד לך, אני רציתי משהו לעשות כמו שאתה אומר אני יכול להגיד לו... לפני שהזמינו אותי לחקירה, דבר ראשון. ... דבר שני, שהלכתי בדרך, עליתי לשם ואני לא רואה פה שום דבר"** (עמ' 385). בתשובה לטענה שבחר לגשת ולשוחח עם ולאד מאחר וידע שמתנהלת חקירה וחשש מפני האזנות, הגיב: **"לא חשבתי על זה בכלל כמו שאתה מדבר"**. בסוף חקירתו אמר ואדים שלא ידוע לו על עסקים של אדוארד ודימה בחו"ל ולא ידוע לו אם היו למשפחת אושרנקו חובות עד שהתקשרו מגזברות העירייה ואמרו שיש להם חובות. ואדים אישר שהיחסים שלו עם הנאשם היו יחסים טובים ואין לו הסבר לכך שהנאשם בחר למסור גרסה המפלילה את ולאד ואותו לאור מערכת היחסים התקינה שהיתה ביניהם (עמ' 386).

הודעתו של ולאד איוונוב (להלן: "ולאד")

1. ביום 1.9.10 נחקר ולאד ע"י החוקר אורי הדס. הוא נשאל האם ידוע לו מדוע הוא זומן לחקירה, השיב בחיוב והוסיף: **"כל הפרשה מה שהיה באינטרנט, מה שהמפלצת הזאת אמר בביהמ"ש. אתמול פגשתי את ואדים בשעות הצהריים והוא אמר לי שהוא היה אצלכם ואמר ששאלו אותו גם עלי ואמר שיש מצב שיזמינו אותי גם.."** (עמ' 1).

2. ולאד הגדיר את ואדים כאחד משלושה החברים הקרובים שלו, הקשר שלהם הוא על בסיס יומיומי. במסגרת תפקידו, הוא עובד תחת ואדים ובין היתר הוא פעל בהתנדבות במסגרת פעילות הבחירות בשנים 2003, 2006 וב-2008. היכרותו עם בני משפחת אושרנקו היא במסגרת המועדון, הוא לא היה בעבר בבית שלהם, ולא ידע כלל היכן הם גרים בטרם התרחש האירוע.

לדבריו ביום שבת לאחר האירוע התקשר אליו ואדים וסיפר לו את שארע. הוא בירר היכן ואדים נמצא ונסע אליו. כאשר הגיע לזירה, אפשרו לו לעבור מתחת לסרט המשטרתי שפרסו שם והוא ראה את ואדים ואת דוד בן שושן, מנהלו הישיר. הוא שוחח בעבר עם אדיק (הוא אדוארד) בטלפון, לאחר שחברתו ביקשה לקיים אירוע במועדון. מדובר על חודש ספטמבר 2008, ואת מספר הטלפון של אדוארד הוא קיבל מואדים. ולאד התבקש לספר אודות הויכוח שהיה בין אדוארד וואדים וטען שלא היה ביניהם אף ויכוח ואדוארד התייחס לואדים כאל בנו.

3. ולאד פירט את דרך ההיכרות עם הנאשם בשנת 2004. הוא מסר על כמה ארועים בודדים בהם פגש בנאשם, באקראי, וללא תיאום ישיר ביניהם, והדגיש " ... ואני מבקש שתציין ותרשום שמעולם לא נפגשתי עם קרליק הזה ביוזמתי, מעולם לא דיברתי איתו בטלפון, אף פעם לא היינו ביחסים של חברים, אף פעם לא ניהלתי איתו שיחות נפש וכל הפגישות שלי איתו היו מקריות וזהו" (עמ' 3). לדבריו לא ידוע לו שהנאשם נהג להסיע ולסייע במסגרת הפעילות במפלגה לואדים, והוא גם לא ידע שהנאשם היה פעיל במפלגה.

4. בליל האירוע הוא ראה במועדון רק את דימה מכל בני המשפחה. זה היה בשעה 02:30-03:00, לאחר שהקבוצה האורחת יצאה משם. לאחר מכן הם נסעו הביתה במונית. הוא ירד ראשון ולאחר מכן ירד ואדים. הוא משער שהגיע הביתה בסביבות השעה 03:00. "הלכתי לישון וישנתי רצוף עד שעה 09:00 או 09:30 ואיך שקמתי קיבלתי טלפון מואדים שאמר לי "הרגו את אדיק" ושאלתי מה זאת אומרת? והוא פתח בבכי ואמר "הרגו את כל המשפחה" שאלתי אותו היכן הוא נמצא והוא אמר לי את הכתובת ולקחתי מונית ונסעתי לשם" (עמ' 3).

5. בתשובה לשאלה אם הוא שוחח עם הנאשם מחוץ למסעדה, בנוכחות ואדים השיב "לא, מה פתאום..". (עמ' 3). בתגובה לטענת הנאשם לפיה הוא פנה בעבר אליו ואל ואדים במטרה לקבל מהם סיוע במציאת עבודה, השיב ולאד כי מעולם הוא לא שוחח עם הנאשם על ענייני משרות (עמ' 4).

בתשובה לטענת הנאשם לפיה הוא וואדים, פנו אליו ואמרו לו שלאדוארד יש משהו שיכול להזיק לואדים, השיב ולאד "זה שקר של חולה נפש מניאק". כך גם הכחיש את הטענות בדבר הבקשה שלהם מהנאשם לשכפל מפתחות ובדבר מסירת מכשיר הטלפון לנאשם. ולאד הכחיש את שאר הפרטים שמסר הנאשם בגרסתו לפיהם הוא יצר קשר עם ולאד לאחר

ששכפל את המפתחות, ונפגש איתם ביום שישי שלפני הרצח. ולאד שלל את הטענה כי נפגש עם הנאשם ליד הסופר פארם, כשידו חבושה. הוא שב וטען כי מעולם לא היה בדירה של משפחת אושרנקו, ובוודאי שלא נכנס אליה בהסתר ביחד עם הנאשם, והטענה כי הוא הרוצח של בני משפחת אושרנקו היא שקר. בסוף הודעתו אמר ולאד שאין לו כל סכסוך עם הנאשם והוא לא מסוגל לספק הסבר מדוע הנאשם החליט לספר את הגרסה ולקשר אותו ואת ואדים לרצח.

עדותו של ולאד

1. בתחילת חקירתו סיפר ולאד שהוא מתגורר ברחוב דרובין בראשל"צ ועובד ברשות העירונית למלחמה בסמים ואלכוהול בעיר. קודם לכן הוא ביצע תפקיד דומה ברמלה במשך שנתיים, נודע לו שהתפתחה המשרה ולכן הגיש בקשה לרשות הלאומית למלחמה בסמים והתקבל. אף אחד לא עזר לו בעניין המשרה ובכלל זה גם ואדים. בתשובה לכך שואדים סיפר בעדותו שפנו אליו והוא המליץ על ולאד במסגרת חוות דעת השיב ולאד "לא ידוע לי על דבר כזה". הוא מכיר את ואדים מאז שנת 2003, הם עבדו יחד במחסן חברה עד שנת 2006, וכיום ואדים אינו משמש כמנהל אלא יש מנהל עירוני ברשות העירונית למלחמה בסמים, אך ואדים הוא שמחזיק את התיק למניעת סמים ואלכוהול בעירייה. ואדים לא גייס אותו לפעילות מפלגתית רבה, אלא בעיקר בתקופת הבחירות כמשקיף בקלפי. הוא נטל חלק באירועים שנערכו במסעדת פרמייר מטעם מפלגת "ישראל ביתנו" או "ראשונים", אך לא סייע בארגונם. ולאד אישר שהוא מכיר את בעלי מסעדת פרמייר, אדוארד ודימיטרי ושברשותו היה גם מספר הטלפון של אדוארד, שהיה נחוץ לו לצורך עריכת אירוע לחברתו בפרמייר בספטמבר 2008 ואת מספר הטלפון של אדוארד הוא קיבל מואדים.
2. ולאד נשאל מדוע הוא נפגש עם ואדים במשרדו לאחר שואדים סיים להיחקר במשטרה והשיב "קודם כל כמה שידוע לי הוא לא היה בחקירה, וגם אני לא הייתי בחקירה. המטרה הייתה למסור עדויות, שכמה שידוע לי זה דבר שונה... כאילו, לא חקירה. התקשרו אלי אמרו לי כאילו למסור עדויות, כאילו שיחה. אף אחד לא אמר לי שהייתי בחקירה. ... הוא בא אלי. אני בדיוק ניקיתי... אנחנו ניקינו את המשרד... הוא עלה אלי אמר לי שלום... לא דיברנו. אפילו דקה וחצי לא היה אצלי במשרד. ... הוא אמר יש מצב שיזמינו אותך, כאילו, אז אמרתי בסדר, אין שום בעיה אני מוכן לבוא ולמסור עדות" (עמ' 392). לדבריו ואדים היה בדרך לפגישה או מפגישה, ומאחר והם עובדים במרחק של כ- 200 מ' אחד מהשני היה זה טבעי שיעבור אצלו.

לדברי ולאד, מנהלו דוד בן שושן, שהיה בעברו איש משטרה, הסביר לו את ההבדל בין חקירה רגילה לחקירה תחת אזהרה. לאחר שיצאו הכתבות אודות הגרסה המעודכנת של הנאשם פנה אליו בן דוד ושוחח עמו על המצב. לטענתו, בניגוד לדברי ב"כ הנאשם, שמו נאמר במפורש בערוצי התקשורת, ולכן הוא ידע שמדובר בו (עמ' 393).

3. ולאד סיפר כי בליל האירוע היה במועדון ובאשר לשעת עזיבתו השיב "אני יכול לטעות, כי הייתי קצת שיכור. אבל עד 03:00 - 03:30 משהו כזה". הוא חזר משם במונית. מהמועדון הוא נסע ישירות לביתו ויצא ממנו רק עם ואדים. ולאד השיב בשלילה לשאלת ב"כ הנאשם אם הציעו לו במהלך החקירה במשטרה לערוך עימות עם הנאשם. במהלך החקירה הוא נתבקש למסור את מספרי הטלפון שהיו ברשותו וציין שמזה מספר שנים הוא מחזיק בטלפון שמספרו 0543026302.

הם שתו באותו ערב עם כל הקבוצה. חברי הקבוצה יצאו והוא נשאר במקום עם ואדים. הקבוצה יצאה מוקדם יותר מכיוון שיום למחרת היה להם מופע או אירוע והם היו צריכים לקום מוקדם. הוא וואדים בחרו להמשיך לשבת במקום מאחר ולא מיהרו.

בבוקר לאחר האירוע, ואדים התקשר אליו וסיפר לו על הרצח. הוא הגיע ישירות למקום האירוע כי "שאלתי (את ואדים – א.ט.) איפה הוא נמצא...באתי כאילו להיות איתו, מה זאת אומרת למה?...עם ואדים.... קרה אסון, רציתי לבוא, כאילו להיות איתו. הוא בכה שדיברנו, הוא בכה ואמר שרצחו את אדי, את דימה וכל המשפחה כאילו" (עמ' 396). הוא נכנס לזירה, מתחת לסרט של המשטרה, אך לא נכנס לדירה עצמה.

בהמשך חקירתו אמר ולאד שלצערו הוא מכיר את הנאשם. הם הכירו בשנת 2004, דרך דודתו שלמדה עם הנאשם באותה כיתת אולפן. הוא לא גייס את הנאשם לסייע בבחירות, ולא ידוע לו בכלל אם הוא עזר בכלל במפלגה. בתשובה לשאלה אם היה קיים סכסוך בינו ובין ואדים למשפחת אושרנקו, השיב "לא ידוע לי דבר כזה. אני יודע שבין משפחת אושרנקו לואדים היו יחסים מאוד חמים, כמה שאני ראיתי מהצד" (עמ' 397).

4. בתשובה לשאלת ב"כ הנאשמת מדוע הוא לא הגיע מיוזמתו למשטרה, וביקש שיחקרו אותו, על מנת לסתור את הטענה, המופרכת לגישתו, כי יש לו חלק ברצח, השיב ולאד "יש לי הסבר. קודם כל זה דבר, זה כאילו אני הייתי בשוק וזה דבר הזוי כל מה שהוא מספר שם... זה בכלל לא מעכל ולא מסתדר אצלי בראש איך הוא הגיע בכלל... וחוז' מזה, כאילו, מה אני, אני לא אשם בכלום. כאילו, למה אני צריך ללכת למשטרה ולהגיד הנה אני, למה?... אני לא ברחתי לשום מקום, כאילו, אני הייתי באותו מקום, עבדתי באותו מקום, ניהלתי את החיים שלי באותה שגרה כמו שהייתי כאילו. מאיזה סיבה אני צריך ללכת למשטרה?" וכן "אם יש צורך, אם המשטרה תצטרך לזמן אותי ולחקור אותי, אין שום בעיה. זה מה שאמרתי לך" (עמ' 397).

5. לדברי ולאד לא זכור לו שבאותו ערב הוא ראה את נטליה במועדון, הוא זוכר שראה את דימה בלבד, "זה היה לפני, דקות ספורות לפני שיצאנו מהמועדון. הוא ניגש אלינו, ישבנו עם ואדים, כאילו, בשולחן. הוא ניגש אלינו, אמר שלום וזה כאילו". הוא בטוח שלא ראה את שאר בני המשפחה.

בהמשך חקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשמת סיפר ולאד שבדרך חזרה מהמסעדה, הוא זה שירד ראשון מהמונית, וואדים המשיך, כי "כך אנחנו עושים בדרך כלל". באשר לשינוי בגרסאות עם ואדים אמר "תן לי להסביר. אנחנו בדרך כלל, ... אנחנו נוסעים ככה, כאילו דרובין 11, אני יורד הביתה ואז הוא ממשיך.... יכול להיות שהפעם הנהג נסע הפוך.....יכול להיות שהוא ירד מלפניי" (עמ' 401).

לדבריו אין מי שראה אותו מגיע הביתה מאחר ואביו ישן כשנכנס הביתה. ביתו קרוב לביתם של בני משפחת אושרנקו, מרחק של כרבע שעה הליכה, אך הוא לא ביקר בבית המשפחה קודם לכן.

6. לדברי ולאד לא היה לו ויכוח בעבר עם הנאשם ואין לו הסבר לגרסה שמספר הנאשם, אותה הוא הגדיר כ"מטורפת והזויה".

בתשובה לשאלה מתי הוא ראה את הנאשם בפעם האחרונה לפני המקרה אמר ולאד "אני בשנת 2005 אני עברתי לגור בלוד, וחזרתי לראשון ב- 2007. בכלל לא ראיתי אותו, כאילו, לא זכור לי מתי ראיתי, איפה ראיתי אותו...ראיתי אותו פעמים ספורות" (עמ' 402-403).

סיכומי המאשימה

1. התפתחות חקירתו של הנאשם, במהלכה הוצגו לו עדויות מפלילות של מעורבים אחרים כמו של בתו והנאשמת, הוא הופגש עם הוריו, הוצגו בפניו ראיות פורנזיות באשר להמצאות די.אנ.איי שלו בדירת משפחת אושרנקו גרמה לנאשם להודות בפרגולה בביצוע המעשים (ת/7 ו'). ולאחר מכן הודה בחדר החקירות (ת/9 א'), למרות שזמן קצר לפני כן יעצה לו באת כוחו לשמור על זכות השתיקה.

2. הנאשם שיחזר את מעשיו, כאשר במהלך השחזור (ת/11) הוא חזר על פרטי ההודאה. השיחזור מחזק את מהימנות ההודאה ותורם למבחן הפנימי שבו צריכה לעמוד הודאת נאשם.

3. הנאשם חזר על הודאתו וחייד פרטים שלא נשאל עליהם קודם גם בהודאה ת/13, שמסר מספר ימים לאחר השחזור. עובדה זו מלמדת על כך שתוכן ההודאה נכון והיא מחזקת את קיומו של המבחן הפנימי.

4. ההודאות שמסר הנאשם הן סדירות, כרונולוגיות, מובנות, רצופות והגיוניות וקיימים בהן סימני אמת.

5. חזרת הנאשם מטענות משפט הזוטא במהלך עדותו חייבת לגרור משמעות ראייתית ומלמדת שהודאות נמסרו על ידו מרצון ומבלי שהופעלו כלפיו אמצעים פסולים.

6. קיימות ראיות מסבכות ומאמתות את הודאת הנאשם:

- (א) עדות הנאשמת לפיה כשהנאשם חזר הביתה אמר לה "הרגתי את כולם" והדברים שכתבה בהודעתה ת/27 ג'.
- (ב) המצאות דם של הנאשם על קולב בגדים בחדר של לודמילה, על מצת ובקבוק ברכב של הנאשם.
- (ג) עדויותיהם של אבי הנאשם ושל א.ק. לגבי הבגדים שלבש הנאשם לפני שיצא לבית משפחת אושרנקו וכשחזר הביתה לאחר הרצח.
- (ד) אופן ההמתה ומיקום הגופות, כפי שתוארו בהודאות הנאשם, אומתו בעדויות ובחוות הדעת של הכבאים, של הרופאים המשפטיים ד"ר נחמן, ד"ר זייצב ופרופ' היס ושל מומחה מז"פ רפ"ק אביגדורי.
- (ה) הודעות SMS שנשלחו ע"י הנאשם כשהיה בדירה ממכשיר הטלפון הנייד של לודמילה למכשיר הטלפון הנייד של טטיאנה וממכשיר הטלפון הנייד של טטיאנה למכשיר הטלפון הנייד של דימיטרי.
- (ו) המניע של הנאשם לביצוע הרצח, שהיה רצונו לנקום בדימיטרי על פיטוריו מעבודתו במסעדה, נתמך בעדויות בתו א.ק. ובהודעות אביו, י.א. אושרנקו (נ/9 ד') ואחות הנאשמת, מריה (ת/109(2)).
- המניע הכלכלי לשדוד את כספיהם של אדוארד ודימיטרי בגלל היות הנאשם נתון בחובות נתמך בדברי הנאשמת והורי הנאשם.
- (ז) רכישת כרטיסי הסיים, התקנתם בטלפונים משומשים ע"י הנאשם, השימוש שנעשה בהם ע"י הנאשמים בליל הרצח בראשל"צ כפי שמאומת בתחקור מספרי הברזל, פלטי השיחות ופלטי האיכון.
- (ח) שכפול המפתחות לדירת משפחת אושרנקו כחודש לפני הרצח נתמכים בעדות מריה אחות הנאשמת ובהודעת הנאשמת.
- (ט) רכישת הבניין ביום רכישת כרטיסי הסיים נתמכת בהודעת המתדלק אמסלם (ת/104) והצתת הדירה נתמכת בחווה"ד של המומחה רן שלף (ת/50).
- (י) הצטיידות הנאשם בתיק הגב ובסכין נתמכת בעדות הנאשמת, בהודעת אביו של הנאשם ובהודעת אילן חיאט, שמצא את הסכין (ת/102).
- (יא) נסיעת המבחן באופניים וניפוח הגלגלים לצורך הרכיבה עליהם לדירת משפחת אושרנקו נתמכים בהודעת אחות הנאשמת מריה ובעדות בת הנאשם א.ק.
- (יב) פציעת הנאשם בידו מסכין במהלך הרצח נתמכת בחווה"ד של ד"ר זייצב ת/80 ובדברי הנאשמת ובדברי הנאשם.

7. ניצני גרסת ההגנה בדבר ביצוע הרצח ע"י אחר החלו אמנם לנבוט בחקירתו במשטרה (ת/16) ובשיחתו עם הקמ"ן (נ/8) אך הגרסה המלאה נמסרה רק לאחר שהנאשם שמע את כל ראיות המאשימה ונחשף לכל חומר הראיות. הנאשם נכשל בבניית גרסה עקבית ולא הביא אף עד שיתמוך בגרסתו.
8. השוני בגרסה שמסר הנאשם בתום חקירתו במשטרה וההתפתחויות שחלו בה עד לגרסה שמסר לראשונה בבית המשפט מצביעים על כך שמדובר בגרסה שקרית ומופרכת.
9. "גרסת ולאד" היא גרסה כבושה ויש לדחות את טענת הנאשם שכבש אותה בגלל שהיה נתון בלחץ פסיכולוגי ובגלל איומים של ולאד וואדים על בני משפחתו שכן האיום הנטען ממשיך להתקיים.
10. הנאשם לא העלה את "גרסת ולאד" גם בתגובתו לכתב האישום. טענתו שאמו קיבלה איומים על חיי המשפחה אם יספר את האמת לא הוצגה בפני אמו בעדותה. גם טענתו שהחוקרים העבירו לו מסרים מאיימים במהלך חקירתו לא הוצגה בפני החוקרים שהעידו.
11. קיימות סתירות מהותיות בין הגרסאות שמסר הנאשם בחקירתו ת/16 ובדבריו לקמ"ן נ/8 לבין הגרסה שמסר בעדותו בכל הקשור לסיבת הגעתו לבית משפחת אושרנקו בליל הרצח, להיותו מבצע הרצח לעומת ביצועו ע"י אחר, ונוכחותו מחוץ לדירה בזמן רצח לודמילה, לגבי לקיחת המסמכים והמצלמות מאדוארד, ולגבי ידיעת הנאשם על כוונת ולאד לרצוח את בני משפחת אושרנקו.
12. קיים חוסר הגיון פנימי בבקשת ולאד מהנאשם לעזור לו להזיז את לודמילה למרות היותו חזק וחסון ולמרות שהזיז את הקורבנות האחרים ללא עזרתו. כמו כן לא ברור מדוע הנאשם החזיק בשני מכשירי טלפון ניידים נפרדים למרות שלא ניתן היה להתחקות אחרי המכשיר שקיבל מולאד.
13. "גרסת ולאד" באשר למפגש עם ולאד ביום חמישי בערב ולרכישת כרטיסי הסיים, הדלק והאזיקונים ביום ו' נסתרת בעדות אביו לפיה הנאשם ביקש ממנו את מכשיר הטלפון הנייד יומיים-שלושה לפני האירוע ובהודעת המתדלק לפיה הנאשם קנה את הדלק יומיים לפני האירוע.
- מההודעה הקולית ת/77 עולה שהנאשם התקשר לנאשמת והיא לא ענתה לו. השיחה הופנתה למשיבון ובמשך למעלה משתי דקות שבו הושאר המכשיר פתוח לא נשמע קולו של אדם נוסף ולא נשמעה שיחה בין הנאשם לאדם נוסף. דברי הנאשם לבתו ביום שישי לפני הרצח "סליחה על מה שאני אעשה" ודבריו לנאשמת בליל שבת לפני הרצח שיסע בהמשך הערב לטאבה מלמדים על תכנון הרצח ועל ידיעת הנאשם מה יקרה בדירה.

14. עדויותיהם של ואדים וולאד בביהמ"ש היתה מהימנה. הם לא עומתו עם פרטי גרסתו של הנאשם שקושרת אותם לביצוע הרצח כמו עם קיומן של הפגישות שקדמו לרצח, עם החיפוש המקדים שערכו הנאשם וולאד בדירת משפחת אושרנקו, עם לקיחת החפצים מהדירה ועם השיחה בין הנאשם לואדים בהלוויה.

15. יש לזקוף לחובת ההגנה את אי הבאת הראיות כדי לתמוך ב"גרסת וולאד" שעלתה לראשונה בעדות הנאשם; הימנעות מהבאת ראיות לאיכון ולפלטי תקשורת של ואדים וולאד, אי חקירת הנאשם על הגרסה והאיומים, אי זימון בתו של הבעלים של מסעדת וודסטוק שפגש הנאשם בדרך לפגישה עם וולאד וואדים יום לפני הרצח, אי זימון המוכר בחנות שבה רכש הנאשם את כרטיסי הסיים ביום ו' ואי זימון עובד מסעדת פרמייר שיראה את ואדים וולאד עוזבים את המסעדה בליל הרצח.

16. התנהגות מפלילה של הנאשם בכך שברח לאחר הרצח וחזר להלוויה, בכך שהנאשמים נמלטו למצרים לאחר ההלוויה וקנו כרטיסי טיסה לרוסיה ובכך שביקש מאשתו ואביו להשמיד את הראיות המפלילות מהווה "דבר מה" להודאת הנאשם.

סיכומי ההגנה

1. יש לקבל את הגרסה שהעלה הנאשם בעדותו כמפורט בסעיפים 126-2 לסיכומים ולקבוע שלא ניתן לבסס את הרשעתו מעל ספק סביר.
2. הנאשם הודה במשטרה לאחר שחש שחבל האיום על חיי בני משפחתו אם יספר את האמת נכרך סביב צווארו. הוא הודה במעשה שנעשה ע"י אחרים תוך שהוא מקריב עצמו למען בני משפחתו, זאת בנוסף ללחץ פסיכולוגי שלחצו עליו החוקרים, שהשפילו אותו ואת משפחתו.
3. במשך כל חקירותיו הנאשם אמר שרוצים לחסל אותו פיזית, שבבוא הזמן יספר את האמת ושהוא מוכן לתת מידע בקשר לרצח.
4. הנאשם ביקש סליחה מבתו יום לפני הרצח על הנזק שייגרם לה כתוצאה מההליך הבעייתי שהוא ואשתו נמצאים בו.
5. הנאשם תאר את הרצח של דימיטרי, שאותו ראה, ולא ידע לתאר כיצד נרצחו האחרים, במיוחד הילדים, שאותם לא רצח ולא ראה איך נרצחו. העובדה שמעשה הרצח של דימיטרי התרחש מול עיניו גרמה לו לדייק בשחזור שלו.
6. הנאשם סיפר את האמת בביהמ"ש רק לאחר שנוכח לדעת שמשפחתו חוסלה ואין לה עתיד.
7. הנאשם קנה את החפצים שהביא לדירה לפי בקשת ואדים ועלה לדירה בהוראתו של ולאד. הוא קנה כרטיס לטאבה כדי לא לעורר חשד אצל אשתו והתכוון לפקח משם על משפחתו.
8. בשל בעיות גב הנאשם לא היה מסוגל לרצוח את בני המשפחה ולא היה מסוגל להתנגד לולאד, שהשאיר אותו בחיים כי הנאשם אמר לו שיש אדם שיודע על הפגישה ביניהם.
9. המניע הכלכלי לביצוע הרצח והמבחנים החיצוניים לא משמשים דבר מה להודאת הנאשם מפני שהוא נכח בדירה, לבש את הבגדים ושלה את הודעות ה-SMS, כך שלא מדובר בפרטים מוכמנים.
10. עדותו של ואדים לא מהימנה לאור תשובותיו המתחמקות בקשר להיכרותו את הנאשם ולפגישות איתו, לאור הסתירות בין עדותו להודעתו ת/116, לאור הסתירות בין הודעותיו בקשר לשעת עזיבתו את המסעדה בליל האירוע,

בהעדר עדים שיאמתו את היותו במסעדה, לאור הסתירות בינו לולאד, ותיאום העדויות ביניהם כששוחח איתו לאחר שנחקר.

11. עדותו של ולאד לא מהימנה לאור הקשר ההדוק בינו לוואדים, לאור ההתייעצות שקיים לאחר שוואדים אמר לו שהוא עומד להיחקר עם מנהלו, דוד בן שושן, שהיה שוטר; לאור הסתירות בין הודעותיו לעדותו באשר לשעת עזיבת המסעדה בליל הרצח; לאור הסתירות בינו לוואדים בקשר לסדר ירידתם מהמונית שהסיעה אותם לבתיהם ולאור הגעתו התמוהה למחרת הרצח מחוץ לבית משפחת אושרנקו.

12. החקירות הנוספות של ולאד וואדים לאחר שהנאשם מסר את גרסתו המפלילה אותם בעדותו היו רשלניות שכן החוקרים לא ביקשו מוואדים לא לדבר עם ולאד, לא חקרו אותם באותו יום ולא ביצעו פעולות נוספות למרות הסתירות ביניהם כמו בדיקת אליבי, עימותים, איכונים ומחקרי תקשורת.

דיון והכרעה

1. הנאשם מואשם ברצח בני משפחת אושרנקו ובעבירות אחרות שביצע בבית משפחת אושרנקו בליל ה- 17.10.09, לאחר שקשר קשר עם הנאשמת לפגוע בדימיטרי אושרנקו ולשדוד כספים ממנו ומאביו אדוארד.
2. אשמתו של הנאשם בביצוע העבירות תיקבע על פי ההכרעה בין הדברים שאמר ביום 27.10.09 בהודעתו ת/9 א' ובשחזור שערך למחרת 28.10.09 בשעות הערב והלילה (ת/11) לפיהם הוא ביצע את המעשים נושא כתב האישום לבין הדברים שמסר לראשונה בעדותו ביום 20.6.10 לפיהם הוא נשלח ע"י ואדים וולאד לגנוב חפצים מסוימים מדירת משפחת אושרנקו, הוא הגיע לדירה בליל האירוע יחד עם וולאד, שרצח את בני משפחת אושרנקו, כאשר בחלק מהזמן הוא היה מחוץ לדירה ובמרבית הזמן הוא היה כפות בדירה, לאחר שנכפת ע"י וולאד, מבלי יכולת לעשות דבר.
3. חשוב לציין כבר עתה שבמקביל לתגובתו המכחישה את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום העלה הנאשם באמצעות בא כוחו טענות רבות באשר לקבילות הדברים שמסר בחקירותיו ובשחזור. טענות פסול אלה שימשו נושא למשפט זוטא, במהלכו נחקרו ארוכות החוקרים אורי הדס, שחקר את הנאשם וגבה את הודעותיו, צור צחי ולב ברסקי, שהשתתפו בשחזור, והחוקרת ענת קצב, אשר מפאת השינוי בגרסת הנאשם לא הבאתי את הדברים שמסרו בעדויותיהם.
4. הנאשם לא העלה את "גרסת וולאד" בתחילת המשפט או במהלך שמיעת עדויות התביעה, לרבות במהלך עדויותיהם של החוקרים, וגם בפתח עדותו התייחס לטענותיו באשר לחקירות ולשחזור (ראה עמ' 176 - 182 לפרוטוקול). רק בתום עדותו של הנאשם ביום 11.7.10 הצהיר ב"כ הנאשם שהם חוזרים בהם מהטענות כנגד קבילות הודאותיו של הנאשם, שאין כוונתם להמשיך במשפט הזוטא ושיטענו לגבי משקל הדברים בסיכומים (ראה עמ' 100 לפרוטוקול המוקלד).
5. יש במועד המאוחר שבו מסר הנאשם לראשונה במפורש את "גרסת וולאד", בתום שמיעת עדי התביעה, לרבות החוקרים ובני משפחתו של הנאשם, כשכל חומר הראיות הכתוב היה בידעתו, כדי לפגום בצורה משמעותית במהימנות הגרסה, במיוחד כשהוא לא העלה אותה בפני בני משפחתו, איתם נפגש סמוך לאחר האירועים, ובפני עורכי דינו, שנפגשו איתו במהלך החקירה, לפני המשפט ובמהלך שמיעת הראיות. כך במיוחד כאשר את הודעתו ת/9 א' מסר הנאשם לאחר שבאת כוחו, עו"ד שכטמן, יעצה לו לשמור על זכות השתיקה, לאחר שהופגש עם הוריו, לאחר שהחוקר לב ברסקי אמר לו שיש ראיות רבות לחובתו וכדאי לו לספר את האמת ולאחר שהודה במעשיו בשיחה לא מוקלטת עם החוקר אבידוב הכט (ראה זכה"ד ת/8 א-ג).

6. לא למותר לציין שהנאשם הסתייע בתחילת עדותו באשר ל"גרסת ולאד" בדברים שרשם במחברת שהיתה לנגד עיניו במהלך עדותו ביום 20.6.10 (עמ' 183 לפרוטוקול) ואין מחלוקת שהוא לא הביא את רישום הדברים על ידו לידיעת מקורביו או לידיעת באי כוחו שנפגשו איתו כאמור.

7. מן הראוי להביא כבר עתה את ההלכה הפסוקה מימים ימימה לפיה "עדות כבושה" ערכה ומשקלה מועטים ביותר משום שהנאשם או העד הכובש עדותו חשוד על אמיתותה כל עוד לא מסר הסבר משכנע לכך שכבש אותה ולכך שהחליט לחשוף אותה במועד שחשף אותה.

יש הגורסים שהעלאת גרסה כבושה תפעל לחובת הנאשם כאילו מדובר בשקר מהותי שיש בו כדי לשמש סיוע, ובוודאי חיזוק, לראיות התביעה. יש השלכה מיוחדת לכבישת הגרסה עד עדותו של הנאשם, כשלא הוצגה בשל כבישתה בפני עדי התביעה, כמו במקרה שבפנינו (ראה ספרו של י. קדמי, על הראיות, עמ' 507-500 והפסיקה המובאת שם).

בע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו, קבע כב' השופט קדמי:

"דחיית גירסתו של המערער בדבר הנסיבות שבהן "הגיעו" המשקפיים לחצר, מבוססת גם על הכלל השולל משקל ראיתי מ"עדות כבושה", שלא ניתן הסבר סביר ואמין לכבישתה. הסניגור סבור, כי בית המשפט המחוזי נתפס לטעות בענין זה, וטענתו היא שיש להבחין: בין עדות כבושה של "עד", הלוקה מלכתחילה בחשד-של-ממש לאמיתותה ומחייבת הסבר אמין לכבישתה ולהחלטה לחשפה בשלב המאוחר שבו נמסרה; לבין עדות כבושה של "נאשם". לשיטת הסניגור, ההבדל נעוץ בכך, שהדין מעניק לחשוד זכות שתיקה מוחלטת בשלב חקירתו; ואילו אופיו האדברסרי של סדר הדין - המקנה לדיון אופי של "מאבק" בין התביעה לנאשם - מעניק לנאשם זכות לבחור בקו ההגנה הנראה לו כיעיל ביותר לקידום עניינו. במצב דברים זה, אין להסיק כל מסקנה לחובתו של נאשם שבחר בשתיקה בהיותו חשוד; והחליט, כ"קו הגנה", שלא להודות בעובדה שהמשקפיים שלו ושלא לחשוף את גרסתו כיצד הגיעו לחצר, אלא לאחר שיעלה בידי התביעה - אם יעלה בידה - להוכיח את הקשר שלו לאותם משקפים. העדפת מאמץ להכשלת התביעה על פני חשיפה מוקדמת של הגנת הנאשם, מבטאת - לשיטת הסניגור - בחירת קו הגנה; ובתור שכזו אינה יכולה להיות לנאשם לרועץ.

עמדה זו של הסניגור אינה מקובלת עלי. אכן, עומדת לו לחשוד זכות שתיקה מוחלטת בשלב החקירה וזכות בחירת קו ההגנה במהלך הדיון במשפטו; ואין הדעת סובלת שעשיית שימוש בזכות השתיקה או בזכות בחירתו של קו ההגנה, יהיו לו - כשלעצמם - לרועץ.

ברם, לעשיית שימוש בזכות השתיקה על ידי חשוד ישנו "מחיר" טבעי מן ההיבט הראייתי. חשוד הבוחר בשתיקה גורם לכך, שהראיות העומדות לחובתו נותרות ללא "משקל שכנגד"; ובכך מתחזק, מטבע הדברים, כוחן הלכאורי של אותן ראיות והדבר יכביד עליו כאשר יעלה את גירסתו בעדותו במהלך הדיון. הוא הדין בכבישת גירסה מצידו של נאשם עד לאחר סיום פרשת התביעה, מטעמים הנעוצים בבחירת קו הגנה: כאשר גירסה זו מכוונת להשמטת הבסיס מתחת לקיומה של עובדה

חיונית שהתביעה הביאה ראיות להוכחתה, מקימה השהיית החשיפה, מטבע הדברים, בסיס לחשש, שמא כבישת הגירסה עד לאותו שלב נועדה ל"התאמתה" - אם לא למעלה מזה - לראיות שהובאו מטעם התביעה, ול"הכשלה" מלכתחילה של האפשרות לבדוק את אמיתותה על ידי הצגתה בפני עדי התביעה. ה"השלכות" האמורות שיש לשתיקת חשוד במהלך החקירה ולהשהיית חשיפה של גירסת נאשם עד לאחר תום פרשת התביעה כעניין שבטקטיקה, הינן השלכות הצומחות בדרך הטבע מהתנהגותו של הנאשם; ואין בהן, על כן, כדי לפגוע או לכרסם בזכויות הבסיסיות, לשתוק במהלך חקירתו כחשוד ולבחור בקו ההגנה הנראה לו במשפטו. ההשלכות האמורות, מהוות תופעות לוואי, המלוות, מטבע הדברים, את עשיית השימוש בזכויות הנ"ל; ויש לראותן כ"סיכונים" הנעוצים בטבע האנושי, ובתור שכאלה לא ניתן להימנע מהשלכותיהם.

על רקע זה, כאשר מתבקש יישומו של כלל "העדות הכבושה" לגבי נאשם, עומד בבסיס החשד המתוח על מהימנות הגירסה הכבושה, החשש הטבעי שהכבישה נועדה להתאמת הגירסה הכבושה לראיות התביעה ולסיכול האפשרות לבחון את מהימנותה, על ידי חקירתם של העדים שהעידו לפני חשיפתה. אשר על כן, גם נאשם הכובש את גרסתו חייב ליתן הסבר סביר ואמין בדבר הטעם לכבישתה של הגירסה; ובמקום שלא ניתן טעם כזה, נושאת הגירסה המאוחרת תווית של חשד, שמא היא כוזבת. תווית כזו טעונה הסרה; וכל עוד לא הוסרה הריהי מעיבה על אמינותה של הגירסה".

(ראה גם פסק הדין של כב' השופטת א' חיות בע"פ 6992/08 כץ נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו, בפיסקה 8, שם).

8. הנאשם הסביר את כבישת "גרסת ולאד" בחששו מפני פגיעה של ולאד וואדים, או אנשים מטעם, בבני משפחתו, במיוחד כאשר הגיעו אליו ואל אימו "מסרים מאיימים".

9. אינני מאמין להסבר זה של הנאשם לכבישת גרסתו שכן איש מהחוקרים שהעיד בפנינו לא נחקר על העברת מסר מאיים לנאשם ע"י מי מהשוטרים שחקר אותו ואין לכך כל רמז בתמלילי חקירותיו של הנאשם או בתמלילי השחזור או בזיכרונות הדברים של החוקרים שחקרו אותו. אינני מאמין גם לדברי הנאשם באשר לאיומים שהגיעו לאימו (עמ' 260 למעלה לפרוטוקול) שכן אימו לא נחקרה בעניין זה והדבר לא עולה מדבריה בעדותה ובהודעתה ת/27 א'.

10. הנאשם הסביר את חשיפת "גרסת ולאד" לראשונה בעדותו בכך שמשפחתו חוסלה ו"הכל איבד משמעות" (עמ' 234 לפרוטוקול).

הסברו של הנאשם אינו סביר ואינו מהימן עלי שכן מצב משפחתו של הנאשם בכל הקשור לחשש מפגיעה בה ע"י ולאד וואדים אינו שונה ביום מתן עדותו מאשר היה כאשר נחקר במשטרה ובוודאי כאשר הגיב לכתב האישום ובמהלך שמיעת עדי התביעה. כך גם לא היה מצב משפחתו משתנה לרעה, מעבר למה שנפגע בעקבות מעשי הנאשם בשיתוף פעולה עם אישתו ואביו, אם היה מוסר את "גרסת ולאד" מוקדם יותר.

11. אינני מתעלם מכך שהנאשם שיגר "רמזים" באשר ל"גרסת ולאד" בתשאולו ע"י החוקר אלידוב הכט (ת/16), שם טען, כפי שמובא לעיל, שמדובר בחוזה רצח שהוצא על ידו לפועל והוזמן ע"י אדם בעל מעמד גבוה שמשפחת אושרנקו סחטה אותו. באותו תשאול אמר הנאשם שהוא חושש לחייו ולחיי משפחתו בגלל אנשים "בעלי מעמד גבוה" שירצו לפגוע בהם, שהוא חוזר מחו"ל בגלל מי שעברו עשה את הרצח, הוא מעדיף לשמור את הדברים לעצמו מחשש לו ולמשפחתו ויש לו "הוכחות חותכות" שהוא ביצע את הרצח עבור אחר.

מדברים אלה של הנאשם, שנאמרו לחוקר אלידוב בסוף החקירה המשטרית, עולה שחרף רמזיו על גורם נוסף שהיה מעורב ברצח של משפחת אושרנקו לא אמר הנאשם, במפורש או במרומז, שהוא לא רצח את בני משפחת אושרנקו ולא סיפר על מה שקרה בדירה באותו לילה, כפי שסיפר לראשונה בעדותו.

אילו גרסת הנאשם לפיה הוא לא רצח את בני משפחת אושרנקו היתה נכונה היה מעלה אותה במהלך התשאול ובכך לא היה מזיק לבני משפחתו ולא היה מעמיד אותם בסכנה, כפי שלא העמיד אותם בסכנה כשסיפר שנשלח לבצע את הרצח ע"י אחרים.

כאמור, הנאשם אמר לחוקר שיש לו "הוכחות חותכות" שהוא ביצע את הרצח עבור אחר, אך לא הובאה בפנינו ולו הוכחה אחת לטענת הנאשם שהוא שליח של אחרים וגם הנאשם הודה בעדותו שההוכחה היחידה לנכונותה של "גרסת ולאד" הם דבריו שלו.

12. הרמזים ששיגר הנאשם בחקירתו האחרונה ע"י החוקר אלידוב הכט ובדבריו לקמ"ן מלמדים על היותו אדם מניפולטיבי, מחושב וקר, כפי שהדבר עלה גם מעדותו בפנינו, הנאשם העלה לראשונה את "גרסת ולאד" בשלמותה רק לאחר ששמע את כל עדי התביעה, נחשף לכל חומר הראיות וניסה, ללא הצלחה, להתאים אותה לראיות שהובאו בפנינו.

13. אינני מתעלם גם מהדברים שאמר הנאשם לקמ"ן ביום 29.4.10, מספר ימים לפני תחילת שמיעת הראיות בפנינו, כפי שנרשמו בזכ"ד נ/8.

הנאשם הסביר את מחדלו מלנקוב בשמו של ולאד כמי שביצע את הרצח ובשמותיהם של ואדים וולאד ששלחו אותו לסייע להם במזימתם בכך שהקמ"ן אמר לו שהוא לא מוסמך לקבל ממנו את המידע, אבל הוא יעדכן את הממונים עליו (עמ' 226 לפרוטוקול).

לדברים אלה של הקמ"ן אין זכר בזכה"ד המפורט נ/8, שהוגש ללא חקירתו, וגם אם כך אמר הקמ"ן היה הנאשם צריך לבקש לשוחח עם אחד מחוקריו ולהעלות בפניו את "גרסת ולאד".

באותו הקשר דברים אמר הנאשם בעדותו (עמ' 226 לפרוטוקול) שמספר חודשים קודם לאותה שיחה הוא הודיע לעורכי דינו שהוא רוצה לגלות להם מה קרה ולגבי האנשים שקשורים לפשע אך מדובר בעדות יחידה שאיננה מהימנה עלי בשל חוסר סבירותה ומאחר ולא נתמכה בעדויותיהם של עורכי הדין להם נאמרו הדברים.

14. על מנת לבחון את מהימנותם של דברים שמסר נאשם או עד בעדות, במיוחד כאשר מדובר בגרסה כבושה כמו זו שמסר הנאשם לראשונה בעדותו, יש להתייחס לקיומן או להעדרן של סתירות בין הגרסאות. במקרה שבפנינו אין מחלוקת שגרסת הנאשם בעדותו בכל הקשור למעורבותם של ואדים וולאד ברצח סותרת בעליל את דברי הנאשם בהודעתו ת/9א' או בשחזור ת/11 אך ישנן גם סתירות מהותיות בין עדותו של הנאשם לבין הדברים שמסר לחוקר אלידוב ולקמ"ן.

15. עדות הנאשם סותרת באופן מהותי את הדברים שאמר לחוקר אלידוב ולקמ"ן בהתייחס לכל אחד מהשלבים שקדמו לליל הרצח ולמתרחש בדירה בזמן הרצח.

כך באשר לתכנון הרצח אמר הנאשם לחוקר אלידוב שהרצח תוכנן 3 חודשים לפני ביצועו; לקמ"ן אמר שידע על הכוונה לרצוח את בני משפחת אושרנקו, ששולחיו לבצע את הרצח היו שר, ראש עיר וסגן ראש עיר והוא היה אמור להכניס את הרוצח לדירה ואילו בעדותו אמר שברצח היו מעורבים ואדים, סגן ראש עיריית ראשל"צ, וולאד בלבד, הוא לא ידע על כוונתו של ולאד לרצוח את בני המשפחה ונכנס לדירה רק לאחר שולאד רצח את לודמילה.

גרסתו של הנאשם בכל הקשור לסיבת הגעתו לדירת משפחת אושרנקו בליל הרצח כפי שמסר בעדותו, דהיינו, שהגיע על מנת לתת לולאד את תיק הגב ובו חפצים שהיו אמורים לשמש אותו בביצוע מזימתם של ואדים וולאד, כפי שסוכם ביניהם בשיחה שקיימו ביום ה' (עמ' 210 למעלה) סותרת את הדברים שאמר לחוקר אלידוב לפיהם הוא הגיע לדירה על מנת לבצע את הרצח בשליחותם של אחרים.

סתירה בולטת נוספת בין הדברים שאמר הנאשם לראשונה בעדותו לבין הדברים שאמר לקמ"ן היא בכך, שלקמ"ן אמר הנאשם שהוא נכח בדירה בכל מהלך האירועים באותו לילה, כאשר אדם אחר רצה את בני המשפחה, ואילו בעדותו הוא סיפר לראשונה שהוא לא נכח בדירה בזמן שלודמילה נרצחה ע"י ולאד אלא נקרא להיכנס לדירה על מנת לסייע לולאד להעביר אותה למיטתה בחדר השינה (עמ' 210-211).

לא למותר לציין בענין זה כי בהודעתו ת/9 א' תיאר הנאשם בפירוט את אופן רציחתה של לודמילה על ידו (עמ' 3 שורה 79 – עמ' 4 ש' 89) וכך הראה גם בשחזור ת/11 כפי שניתן לראות בדיסקים של השחזור ולקרא בעמ' 9-6 לתמליל ת/11 ג'. גם באשר לסיום האירועים בדירת משפחת אושרנקו, דהיינו, לקיחת החפצים שבגללם נכנס ולאד לדירה סותרים דברי הנאשם בעדותו את שאמר לקמ"ן כאשר לקמ"ן אמר הנאשם שאדוארד מסר להם את החפצים שחיפשו לאחר שולאד התעלל בו ולפני שנרצח ואילו בעדותו סיפר שרק בסוף הלילה, לאחר שכל בני משפחת אושרנקו נרצחו, הם הוציאו מחדר האמבטיה תיק גב ובתוכו המסמכים שחיפשו (עמ' 216, 218-219 לפרוטוקול).

16. יש בכל אחת מהסתירות המהותיות הנ"ל, ובהצטרף כולן לאחת, כדי לגרום לי שלא להאמין לעדותו הכבושה של הנאשם בכל הקשור ל"גרסת ולאד", במיוחד כשהדברים נסתרים גם בראיות חיצוניות מהימנות שהובאו בפנינו, לרבות מפי בני משפחתו של הנאשם כפי שתובאנה להלן.

17. דברי הנאשם באשר לרכישת כרטיסי הסיים שהותקנו על ידו במכשירי הטלפון הנייד, האזיקונים ומילוי הדלק, ששימש להצתת הדירה, ביום שישי, למחרת פגישתו עם ואדים וולאד ביום חמישי בשעה 18:00, נסתרים לא רק בדברים שאמר בהודעתו ת/9 א' לפיהם הוא קנה אותם ביום חמישי ושמר את הבנזין בחדרו בלילה שבין יום חמישי לשישי, אלא גם בדברי אביו של הנאשם בהודעתו ת/115 (6) לפיהם הנאשם ביקש ממנו את מכשיר הטלפון הנייד כבר יומיים-שלושה לפני האירוע, ובמיוחד בהודעתו של המתדלק אמיר אמסלם (ת/104), שהוגשה ללא חקירתו, לפיה יומיים לפני הרצח ביקש ממנו בחור צעיר למלא דלק במיכל של מרכך כביסה.

18. גרסת הנאשם באשר לנוכחותו של ולאד בדירה נסתרת במה שנשמע, וליתר דיוק לא נשמע, בהמשך להודעה הקולית ששלח הנאשם מהדירה לנאשמת בשעה 01:56 כאשר לאחר שהנאשמת לא ענתה לו והשיחה הופנתה למשיבון הסלולארי והוקלטה, לא נשמע איש מדבר עם הנאשם, בניגוד לטענתו בעדותו שולאד הורה לו מיד לאחר שהתקשר לאשתו באיזה מכיסי מכנסיו להניח כל מכשיר טלפון נייד (ראה ההודעה ת/77 ועדות הנאשם בעמ' 210-209).

19. פעולות הכיבוי של הכבאים, שהגיעו לדירה בשבת בבוקר כדי לכבות את השריפה שהצית הנאשם כמתואר בהודעותיהם ת/110 – ת/114, ובעדותו של הכבאי אלעד בוטבול (עמ' 109-111 לפרוטוקול) והבדיקות המקיפות שנעשו בדירה ע"י מומחי מז"פ דורון אביגדורי ורן שלף, כפי שבאו לביטוי בדו"חות ובחוות הדעת שערכו (ת/32, ת/33 והתמונות

שצורפו אליהם ות/48 – ת/50) לא העלו כל ממצא התומך בטענת הנאשם באשר להימצאותו בדירה של אדם נוסף עליו ועל בני משפחת אושרנקו.

20. דברי הנאשם לפיהם ולאד הוא שרצח את בני משפחת אושרנקו נסתרים באופן בולט בדברים שאמר לבני משפחתו, כפי שהובאו בהודעותיהם שהוגשו במהלך עדויותיהם (למעט הודעת בתו א.ק. שלא הוגשה) ובעדויותיהם בפנינו.

כך, אמר הנאשם ביום שישי לפני הרצח לבתו א.ק., שחגגה יום הולדת במסעדה בליל שבת, "סליחה על מה שקרה וסליחה על מה שיהיה". בעקבות דברים אלה אמרה בתו לאחות הנאשמת ש"היום יקרה משהו" (ראה עדות הבת בעמ' 95-96 לפרוטוקול ודברי אחות הנאשמת בהודעה ת/109 (2) עמ' 2). הנאשם לא הסביר בעדותו את פשר דבריו, במיוחד בכל הקשור למה שיקרה באותו יום שישי, והסברו כי מדובר בשיחת חולין בין אב לבתו לא מהימן עלי (עמ' 347 למעלה לפרוטוקול).

כך גם דברי הנאשם לאשתו בשיחת טלפון שקיימו בליל שבת בשעה 21:30 כי "עוד היום הוא יעזוב לטאבה" (כפי שאומנם עשה בשבת בבוקר), כפי שאמרה הנאשמת בעדותה (עמ' 441 למעלה לפרוטוקול ובהודעה שכתבה בכתב ידה ת/27 א') מחזקים את דבריו בהודעתו ת/9 א' לפיהם הוא שרצח את בני משפחת אושרנקו והוא ידע באופן מפורש מה אמור לקרות בדירתם באותו לילה.

יותר מאמירות אלה, שנאמרו לפני הרצח, הרי דברי הנאשם לנאשמת כאשר חזר בבוקר שבת מדירת בני משפחת אושרנקו, כשהוא פצוע בידו שהיתה חבושה במגבת שותתת דם, סותרים בעליל את "גרסת ולאד".

במענה לשאלת הנאשמת "מה קרה" אמר לה הנאשם "זהו הם אינם, אני הרגתי אותם" (ההדגשה לא במקור – א.ט.; ראה עדות הנאשמת, שהעידה לאחר עדות הנאשם, בעמ' 440 לפרוטוקול ובהודעה ת/27 א' שכתבה בכתב ידה). לאחר מכן ביקש הנאשם מאישתו לטפל בידו הפצועה ולזרוק את תיק הגב ובתוכו פריטים שונים, כמו הסכין ששימשה לרצח, כפי שעשתה יחד עם אביו של הנאשם.

אינני מתעלם מכך שהנאשמת אמרה בעדותה בסוף עמ' 440 שעל ידו של הנאשם היה משהו כמו צמיד, כפי שתאר הנאשם בעדותו לגבי אזיקתו באזיקון ע"י ולאד, אך עדותה בענין זה, כאמור, לא מהימנה עלי, מאחר ולא תארה זאת בהודעה שכתבה בעצמה ת/27 א' והיא באה מתוך רצון מובן מבחינתה לסייע בהגנתו החדשה של הנאשם.

21. לאור כל האמור לעיל, "גרסת ולאד" כפי שהועלתה במפורש ע"י הנאשם לראשונה בעדותו, לא מהימנה עלי ואני מציע לחברי במושב לדחות גרסה כבושה ושקרית זו, שלא ניתן הסבר משכנע לכבישתה, מכל וכל.

22. שונה המצב בכל הקשור לגרסה שמסר הנאשם בתשואל ע"י החוקר אלידוב הכט, בהודעה ת/9 א' שנגבתה ע"י החוקר אורי הדס ובשחזור ת/11 שנערך עם החוקרים צחי צורי ולב ברסקי.

עיון בהודעה ת/9 א', בתמליל החקירה ת/9 ב', בתמלילי השחזור ת/11 ב', ג', ד' ו- ה' וצפייה בדיסקים של השחזור ת/ב-ה(1) מעלה שהנאשם מסר דברים מפורשים, ברורים וסדורים לגבי מה שקרה לפני הגעתו לדירה, בזמן שהייתו בה ולאחר שעזב אותה עד שנעצר ע"י המשטרה.

הנאשם ייחס במפורש את המעשים שעשה לעצמו וכאשר דיבר על מעשים שנעשו ע"י אשתו ואחותה בכל הקשור לגניבת מפתחות הדירה והתקשורת עם הנאשמת מהדירה בליל הרצח ייחס את הדברים במפורש לאותם אחרים.

23. אינני מתעלם מכך שהנאשם לא תאר במפורש בהודעתו ובשחזור (ראה התמליל ת/11 ד' עמ' 5-6) את אופן רציחתם של הילדים, לעומת התאור המפורש לגבי רציחתם של בני המשפחה הבוגרים, לרבות לודמילה, אך אין בכך לתמוך בטענתו שלא גרם למותם ולא ראה כיצד נרצחו ע"י ולאד.

את מותם של הילדים תאר הנאשם בהודעתו ת/9 א' כך:

"אח"כ התחיל לצעוק ילד אחד מאותו חדר של טטיאנה ודימה ואני כנראה הרגתי אותו עם הסכין לא יודע לאן פגעתי בו וכמה פעמים. ישבתי על המיטה ושמעתי שבחדר הרחוק יש בכי והלכתי לכיוון הבכי וזהו אני לא יודע מה קרה אחר כך, אני מניח שעשיתי כמה מכות עם הסכין לילדה והצעקות הופסקו, לא זוכר לאן פגעתי לה או כמה פעמים (החשוד בוכה)".

(עמ' 5 ש' 137-133).

מדברי הנאשם, ומהעובדה שבכה בסופם, עולה שהעדר הפירוט נובע מהתרגשות ומחוסר רצון לתאר כיצד גרם למותם של ילדים קטנים, חסרי ישע, על לא עוול בכפם.

24. אינני מתעלם גם מכך שהנאשם לא זכר בהודעתו ת/9 א' (עמ' 7 ש' 208-215) אם הפעיל במטבח את תנור האפיה או את המיקרוגל ואם פתח את ברזי הגז ולא זכר בשחזור (התמליל ת/11 ד' עמ' 18) אם עשה במטבח משהו נוסף על מעשיו בדירה. הוא אמר בשחזור שלפי מה שאמר לו החוקר התנור או הטוסטר היו פתוחים ולכן הוא חושב שפתח אותם לפני שעזב את הדירה.

אין באמור לעיל כדי לגרוע ממהימנות הדברים שאמר הנאשם בהודעה ת/9 א' ובשחזור שכן בעדותו אמר הנאשם שהוא ניסה לפתוח את ברזי הגז במטבח כדי לשרוף את האזיקון ששם ולאד על ידו, ולאחר שהבין שבעלי הדירה סגרו את הגז הוא ניסה להדליק את הטוסטר (עמ' 212 ש' 26-20 לפרוטוקול).

25. יש בדברים הברורים שאמר הנאשם במהלך התשאול ע"י החוקר אלידוב, בהודעה ת/9 א' ובשחזור, והתנהגותו במהלכם, כפי שתוארה בעדויותיהם המהימנות של החוקרים באשר להשתלשלות חקירתו ולשחזור, כדי לגרום לי לקבוע שהמעשים שייחס הנאשם לעצמו לפני, בזמן ואחרי הרצח נעשו על ידו ולא ע"י אחר, הוא ולאד, כפי שטען בעדותו הכבושה בפנינו.

26. יש בראיות בכתב ובע"פ שהובאו בפנינו "דבר מה נוסף" למכביר להודאתו של הנאשם בתשאול ע"י החוקר אלידוב, בהודעתו ת/9 א' ובשחזור.

(א) "דבר מה נוסף" יש בדברי הנאשמת בהודעתה ת/27 א' ובעדותה בכל הקשור לגניבת המפתחות של דירת משפחת אושרנקו מתיקה של י.א., שהושאר במשרדה במסעדה, ובהעברתם לנאשם באמצעות אחותה מריה, בכל הקשור לדברי הנאשם, כשחזר בשבת בבוקר, ולבקשתו ממנה להשמיד את תיק הגב על תכולתו, כפי שעשתה עם אביו ולהימלטותם למצרים לאחר ההלוויה, בכוונה להימלט משם לרוסיה.

(ב) דבר מה נוסף לתיאור אופן רציחתם של בני משפחת אושרנקו ומיקום הגופות ע"י הנאשם בהודעתו ת/9 א' ובמהלך השחזור יש בתיאור הדקירות שנדקרו כפי שהובאו בחוות הדעת ת/83, ת/86, ת/89, ת/92, ת/95, ת/98, שהוגשו בנוסף לדו"חות מד"א, ללא חקירת הרופאים המשפטיים שביצעו את הנתיחות, ובחוות דעתו של רפ"ק אביגדורי ת/32 א', שנתמכת בתמונות שצורפו אליה, בכל הקשור למקומות בהם נמצאו הגופות בדירה.

(ג) דבר מה נוסף יש במניע הכפול שמסר הנאשם בהודעתו ובשחזור, כפי שאומת בעדויותיהם ובהודעותיהם של בנות משפחתו, דהיינו, רצונו של הנאשם לנקום בדימיטרי בשל שנאתו כלפיו בעקבות סכסוך שפרץ ביניהם והשפלתו ע"י דימיטרי לעיני המלצרים במסעדה, כפי שתאר עוד בחקירתו ביום 27.10.09 בבוקר ע"י החוקר אורי הדס (ראה ההודעה ת/7 א' והתמליל ת/7 ד') והקשיים הכלכליים אליהם נקלע בשל הפסדיו בהימורים, שגרמו לו לשקוע בחובות, לרבות חוב של 10,000 ש"ח להוריו.

דברי הנאשם בכל הקשור למניעיו לביצוע המעשים המיוחסים לו נתמכים בדברי בתו א.ק. לפיהם דימיטרי פיטר את הנאשם בטענה שגנב דברים מהמסעדה והדבר פגע בו (עמ' 94 לפרוטוקול) ובדברי אשתו לפיהם היא והנאשם עזבו את עבודתם במסעדה לאחר שהנאשם הואשם בגניבת בקבוקי וודקה מהמסעדה (ראה ההודעה ת/27 א' כפי שתורגמה בתרגום ת/27 ג' בעמ' 1 באמצע).

גם דברי הנאשם באשר למניע הכלכלי, אשר הוכחש על ידו בעדותו, נתמכים בדברי אשתו בהודעתה נ/27 א' כפי שתורגמה בתרגום ת/27 ג' בעמ' 1 למטה ועמ' 2 למעלה, ובעדותה בעמ' 441 לפרוטוקול וכן בדברי הוריו של הנאשם בהודעותיהם שהוגשו במהלך עדויותיהם (ראה הודעת אימו של הנאשם ת/107 2 (א) לפיה הנאשם הפסיד כספים בהימורים והודעת אביו ת/115 9 (א) לפיה ביקש מהנאשמים לעזוב את ביתו בשל חוב שכ"ד שהיו חבים לו).

אמנם המניע אינו דרוש להוכחת ביצוע העבירות שבהם מואשם הנאשם, במיוחד כאשר הם מוכחים בדבריו של הנאשם בהודעתו ת/9 א' ובשחזור ולא בראיות נסיבתיות, אך יש בו כדי להוות דבר מה נוסף להודאתו. לא למותר לציין שהנאשם לא הביא בפנינו ראיה כלשהי לאימות המניע שבגללו, עפ"י טענתו, עשו ולאד וואדים את המעשים שאותם הוא מייחס להם ב"גרסת ולאד".

(ד) דבר מה נוסף לדברי הנאשם בהודעתו ת/9 א' באשר לתקשורת בינו לנאשמת כאשר הוא היה בדירת משפחת אושרנקו בליל הרצח והיא היתה במסעדה, יש בפלט השיחות ת/63 בעמ' 2 ובפלטי האיכון של מכשירי הטלפון הניידים שהיו ברשותם (ת/64 ות/72).

דבר מה נוסף לדברי הנאשם בכל הקשור להודעה ששלח בליל הרצח ממכשיר הטלפון של לודמילה לטניה ולהודעה ששלחה טניה ממכשיר הטלפון שלה, לפי הוראתו, לדימיטרי לפיה הכל בסדר ושלא יתעכב, יש בהודעות הטקסט שהופקו ע"י השוטר עופר תכלת ממכשירי הטלפון הניידים של לודמילה וטניה, שזוהו ע"י י.ק. (ראה המסמכים ת/61 – ת/63).

27. אינני מקבל טענת ב"כ הנאשם בעמ' 27 לסיכומי לפיה אין לראות בראיות הנ"ל ובראיות נוספות שנטענו ע"י ב"כ המאשימה בפרק ו' לסיכומי כ"דבר מה נוסף" שכן הם אינם "פרטים מוכמנים", מאחר והנאשם הודה בעדותו שהיה בדירה בליל הרצח שכן הראייה שיש בה משום "דבר מה נוסף" לא חייבת להתייחס לפרט מוכמן אלא היא צריכה לאמת את אחד הפרטים בתיאור שמסר הנאשם בהודאתו.

אופן רציחתם של בני משפחת אושרנקו ומקום מציאת גופתו של כל אחד מהקורבנות, מהווים "פרט מוכמן" לגבי הנאשם שכן לטענתו ולאד הוא שרצח כל אחד מהם שלא בנוכחותו ומשכך הוא אינו יודע כיצד נגרם מותם והיכן הניח ולאד את גופתו של כל אחד מהם, למעט את גופתה של לודמילה, שהנאשם סייע לולאד, לטענתו, להעביר אותה למיטה בחדר השינה.

28. די בכל אחת מהראיות שנמנו לעיל, ובהצטרף כולן לאחת, כדי להוות "דבר מה נוסף" להודאתו של הנאשם ת/9 א' ולדבריו בשחזור ומשכך אינני רואה צורך להתייחס לראיות האחרות שנמנו בפרק ו' לסיכומי ב"כ המאשימה כ"דבר מה נוסף" להודאתו של הנאשם.

29. לאור כל האמור לעיל, אני מאמין לדברי הנאשם בתשאלו ע"י החוקר אלידוב, בהודעתו ת/9 א' ובשחזור, כפי שצולם והוקלט, בכל הקשור לאירועים שקדמו לליל הרצח, למעשיו בליל הרצח בדירת משפחת אושרנקו ולמה שקרה לאחר מכן עד שנעצר ע"י המשטרה וכאמור אינני מאמין ל"גרסת ולאד" הכבושה שהעלה לראשונה במפורש בעדותו.

30. אינני מקבל טענת ב"כ הנאשם באשר למחדלי חקירה בקשר לחקירותיהם של ואדים וולאד לאחר עדותו של הנאשם.

אמנם ואדים וולאד לא נחקרו באותו יום והם נפגשו לאחר חקירתו של ואדים ולפני עדותו של וולאד אך החוקר הדס העיד כי לא היתה ברשותו כתובתו של וולאד והוא קיבל אותה מואדים (כפי שאמנם עולה מהודעתו של ואדים), לא היתה לו סיבה לחשוב שהם ייפגשו ולכן לא הזהיר את ואדים מתאום עדויות. מעדויותיהם של ואדים וולאד או מראיות אחרות שקשורות בהשלמת החקירה לא עולה שהם תיאמו עדויות ביניהם בקשר לאירוע ומה שקדם לו. גם בפנייתו של וולאד למנהלו, דוד בן שושן, שוטר לשעבר, אין כדי לפגום במהימנותו שכן גרסתו באשר לתוכן השיחה בעמ' 393 לפרוטוקול לא נסתרה והיא עולה בקנה אחד עם התנהגותו של מי שלא היה מעורב במעשה החמור שיוחס לו ושללאחר זמן כה רב שמו מופיע בכלי התקשורת כמי שביצע אותו.

30. אמנם חקירותיהם של וולאד וואדים לאחר עדותו של הנאשם לא היו כה יסודיות כמו החקירות שנוהלו לאחר האירוע, שהביאו למעצרים ולהאשמתם של הנאשמים אך יש לקחת בחשבון את הזמן שחלף מאז האירועים נושא כתב האישום ואת העובדה שואדים נחקר מספר פעמים סמוך לאחר האירוע ומחקירותיו לא עלה כל חשד למעורבותו באירועים נושא כתב האישום.

מאחר ו"גרסת וולאד" נושא החקירה הנוספת עלה לראשונה רק בעדותו של הנאשם אין בכך שלא בוצעו פעולות חקירה נוספות משום מחדלי חקירה שצריכים לגרום לזיכוי של הנאשם ועל הנאשם היה להביא, ולו ראייה אובייקטיבית אחת שתמוך ב"גרסת וולאד" אך כזאת לא הביא וגם לדבריו גרסתו מבוססת רק על דבריו.

31. אין בסתירות באשר למועד עזיבתם של ואדים וולאד את מסעדת הפרמייר בליל האירוע ולסדר ירידתם מהמונית שהסיעה אותם מהמסעדה לבתייהם באותו לילה כדי לגרום לי שלא להאמין לגרסתם המכחישה ולתמוך ב"גרסת וולאד" שכן עפ"י דבריהם הם שתו לשוכרה באותו לילה וחלף זמן רב יחסית מאז אותו לילה ועד למתן עדויותיהם ולחקירתו של וולאד במשטרה.

אין לראות בהגעתם של וולאד וואדים לקרבת בית משפחת אושרנקו בבוקר יום שבת שלאחר הרצח משום התנהגות מפלילה שכן גם לגרסתו של הנאשם הם היו מיוודים עם בני משפחת אושרנקו, ובמיוחד עם אדוארד ודימיטרי, ואך טבעי הוא שהידיעה על הרצחם יחד עם בני משפחותיהם תגרום להגעתם סמוך לביתם.

32. ב"כ המאשימה התייחס בקצרה, ובצדק, בסיפא סיכומיו לקיומו של היסוד הנפשי הנדרש להרשעת הנאשם בעבירות של רצח בכוונה תחילה או בעבירות של רצח בזדון וב"כ הנאשם לא התייחס לכך, ובצדק, בסיכומיו שכן תיאור מעשיו של הנאשם בהודעתו ת/9 א' ובשחזור, בצירוף הכתוב בדו"חות הנתיחה של בני משפחת אושרנקו, שהובאו לעיל, מביא למסקנה החד משמעית לפיה התקיימו היסודות העובדתיים והנפשיים שנדרשים להרשעת הנאשם בעבירות של רצח בכוונה תחילה, קשירת קשר לפשע, שוד מזוין והצתה.

33. לאור כל האמור לעיל, אני מציע לחבריי במותב להרשיע את הנאשם בעבירות של קשירת קשר לפשע – עבירה לפי [סעיף 499\(א\)\(1\) לחוק העונשין](#), התשל"ז-1977; רצח בכוונה תחילה – עבירה לפי [סעיף 300\(א\)\(2\) לחוק \(שש עבירות\)](#); שוד – עבירה לפי [סעיף 402\(ב\) לחוק](#) יחד עם [סעיף 29 לחוק](#); הצתה – עבירה לפי [סעיף 448 לחוק](#) והתפרצות למקום מגורים וגניבה – עבירה לפי [סעיף 406\(ב\) לחוק](#).

אברהם טל, שופט, אב"ד

סגן-נשיא

השופט רות לורך

אני מסכימה לממצאים, למסקנות ולחוות דעתו המנומקת של חברי להרכב, ס.ג. כב' השופט אברהם טל, אב"ד.

רות לורך, שופטת**השופט צבי דותן**

אני מסכים לממצאים, למסקנות ולחוות דעתו המנומקת של חברי להרכב, ס.ג. כב' השופט אברהם טל, אב"ד.
אף אני סבור כי יש להעדיף את הודאתו המוקדמת של הנאשם על פני "גרסת ולאד המאוחרת" שכן כפי שאמר כב' השופט חיים כהן ז"ל בע"פ 421/71 מימרן נ' מדינת ישראל, פד"י כ"ו(1) 281:

"אל העובדה הפסיכולוגית הפשוטה שלענין חיפוש האמת וקביעתה, עדיפה עדות מוקדמת על פני עדות מאוחרת, מצטרפת עובדה נוספת הנלמדת מניסיון החיים, והיא שאם חוזר בו העד מעדותו המקורית ומעיד את היפוכה, אין הוא עושה זאת בדרך כלל כדי לתקן טעות שטעה בתום-לב, כי אם כדי להשיג מטרה אשר אין לה עם קביעת האמת ולא כלום - בין שפעלה עליו השפעתם על המעוניינים ונוגעים בדבר, בין שהוא מצפה לטובת הנאה לעצמו משינוי עדותו, ובין שעדותו החדשה לא הותאמה לצרכי המשפט".

צבי דותן, שופט**ההכרעה**

לאור כל האמור לעיל, אנו מרשיעים את הנאשם בעבירות של קשירת קשר לפשע – עבירה לפי [סעיף 499\(א\)\(1\) לחוק העונשין](#), התשל"ז-1977; רצח בכוונה תחילה – עבירה לפי [סעיף 300\(א\)\(2\) לחוק \(שש עבירות\)](#); שוד – עבירה לפי [סעיף 402\(ב\)](#) יחד עם [סעיף 29 לחוק](#); הצתה – עבירה לפי [סעיף 448](#) סיפא לחוק והתפרצות למקום מגורים וגניבה – עבירה לפי [סעיף 406\(ב\) לחוק](#).

ניתנה והודעה היום, י' חשוון תשע"ב, 7 נובמבר 2011, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.

צבי דותן, שופט

רות לורך, שופטת

אברהם טל, שופט, אב"ד

אברהם טל 54678313

סגן-נשיא

קלדנית: ליאת ב.

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן